SAS

EL COYOTE ȘI CARTELUL DROGURILOR

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

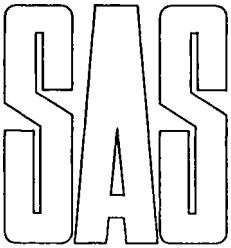

El Coyote şi cartelul drogurilor

V.1.0

ISBN:
973-9138-29-2

Malko Productions – Paris,
Ramenez Moi La Tete D'El Coyote
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

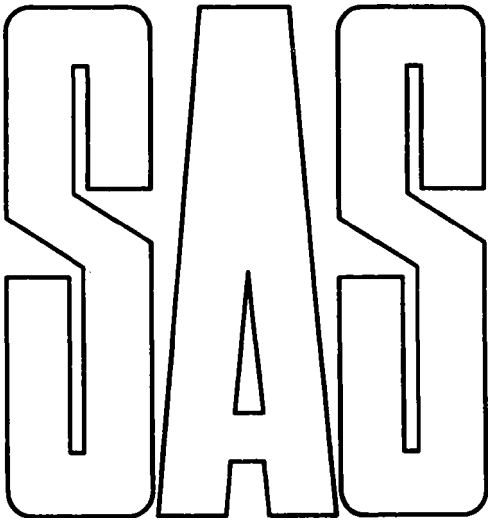

El

Coyote şi cartelul drogurilor

În româneşte de Anca Pisică

Tinerama

1997

Capitolul I

Exaltacion[1] Garcia îşi merita, cu prisosinţă prenumele. Strigătul care-i ţâşni din gâtlej, atunci când amantul ei o pătrunse cât mai adânc, era strident ca o sirenă. Mai mult ca sigur că vântul puternic al deşertului îl purtase în partea cealaltă a frontierei mexicane, până la Calexico.

Urletul fusese urmat de o suită de mieunături ascuţite, dar tot la fel de puternice. Culcat pe spate, John Doe, cu mâinile încleştate pe pulpele amantei sale, care stătea călare pe el, o făcea să alunece în sus şi în jos într-un ritm sălbatic. Exaltacion Garcia avea senzaţia că este pur şi simplu „forată" de o sondă care ardea cu flacără neobosită. De altfel şi John Doe îşi merita porecla de „Hot Rod"[2]. Cu capul dat pe spate, ea urla de plăcere, mai să-şi rupă coardele vocale. Când făcea amor, senzaţiile pe care le încerca erau atât de intense, încât îi era cu neputinţă să le păstreze doar pentru ea... îşi descoperise firea înfocată pe la şaisprezece ani, când, într-o noapte, cumnatul, scos din minţi de avansurile ei pe cât de tacite, pe atât de incandescente, venise la ea în adăpostul în care locuia.

Prins asupra faptului, vinovatul avusese doar răgazul să sară pe fereastră ca să scape de cuţitul nevesti-sii, iar Exaltacion se alesese cu o tăietură urâtă şi adâncă pe spinare. A plecat chiar în zori din satul *Los Mochis* şi nu s-a mai întors niciodată.

Din locul în care se aflau amândoi, putea să urle cât o ţineau plămânii fără teama de a deranja pe cineva. În acel colţişor, care se găsea puţin mai la est de Mexicali, oraşul mexican geamăn cu cel al omologului său american, Calexico, hotarul dintre cele două state era delimitat de un canal drept ce uda o suprafaţă de mai mulţi kilometri şi avea o adâncime de vreo şase sau şapte metri. La sud de acesta din urmă, se întindea Avenida Cristobal Colon, mult mai la nord de Mexicali, mărginită de-a lungul bordurii nordice de stâlpi regulat aliniaţi ce semnalau frontiera. De partea cealaltă a canalului, se întindeau pe mai mulţi kilometri numai câmpii netede ca-n palmă.

---

[1] Exaltare în limba spaniolă (n.t.).

[2] Biela încinsă (n.a.).

Nu se zărea nici o luminiţă, nici o pisică, doar câţiva traficanţi de droguri care treceau canalul înot. Vântul puternic care bătea tot timpul purta cu sine toate zgomotele ducându-le înspre Imperial Valley.

John Doe ajunsese acolo de vreo douăzeci de minute, după ce traversase clandestin graniţa. Îşi scoase cămaşa când Exaltacion se lipise de el şi îşi propti mâinile de pieptul lui, începând să se joace cu mameloanele. John Doe se aprinse numaidecât ca un balot de paie, cu toate că făcuseră dragoste o după-amiază întreagă. Este adevărat că ieşise de la închisoare de trei săptămâni, iar acolo, în decursul puţinelor vizite pe care i le făcuse, Exaltacion îi oferise în grabă doar câteva clipe de masturbare, sub privirile pofticioase ale gardianului cumpărat cu o sută de pesos. Aici, între cele două maluri înalte, erau la adăpost de privirile indiscrete.

Atunci când Exaltacion îi desfăcuse cureaua de la pantaloni şi îşi strecură mâna înăuntru prin deschizătură, el se gândi că nu e musai să traverseze canalul chiar acum. Au început să se mângâie din nou cu frenezie, stând în picioare, clătinându-se pe solul afânat. John Doe îi descheiase şi el numeroşii năsturaşi care îi închideau de sus până jos rochia verde şi lungă, dezvăluind mai întâi sfârcurile lunguieţe şi tari ca piatra. Când le strivi între degete, tânăra mexicană scoase un mieunat scurt.

Cu rochiţa ridicată deasupra taliei, apăsă umerii lui John, forţându-l să se culce pe spate, pe malul în pantă. Reuşi imediat să se elibereze de veşmânt, apoi îşi smulse slipul şi se năpusti dintr-o dată asupra amantului încălecându-l ca pe un armăsar.

Excitat de strigătele ei, John Doe începu să-şi mişte şoldurile cu furie, ca şi cum ar fi avut intenţia s-o azvârle de pe el, smulgându-i ţipete şi mai puternice. Deodată, ea se lăsă într-o parte, se întoarse pe spate şi îşi desfăcu larg picioarele.

— *Ahorita querido*[3], dă-mă gata! gâfâi ea.

Bineînţeles că poziţia nu era chiar confortabilă, însă, ca să explodeze cu adevărat, Exaltacion avea nevoie să simtă greutatea trupului de bărbat.

John Doe o pătrunse dintr-o singură mişcare, încât fata îl primi cu un urlet şi mai puternic. Apoi se puse pe treabă cu toată forţa până când, cu o ultimă mişcare, o ţintui de pământul afânat şi se goli în ea. Se ridică liniştit, cu pantalonii în vine şi membrul în erecţie, exact ca la început. Exaltacion rămase lungită cu braţele

[3] Acum, iubitule (n.a.).

încrucişate, iar sânii tari cu sfârcurile ca piatra se înălţau cu rapiditate.

„Ce mai femeie!” îşi zise John Doe terminând să se îmbrace. Exaltacion îi va lipsi, dar hotărârea era deja luată. Gol puşcă, cu membrul mai puţin falnic, se uita la apa întunecată a canalului larg de vreo doisprezece metri. Paşaportul american, actele şi hainele erau puse într-o pungă din plastic în care nu pătrundea apa. Odată ajuns pe malul celălalt, nu-i rămânea decât să se îndepărteze de frontieră cât mai repede cu putinţă ca să nu fie înhăţat de grăniceri. Dincolo, îi va fi mai uşor: nu avea asupra lui nici arme, nici droguri şi putea debita orice îi trecea prin minte.

Se întoarse către Exaltacion.

— *Adios!* Te sun mâine la Cecil.

Fata întinse braţele în direcţia lui.

— Vino să-ţi iei rămas bun, *guapo*[4]*!*

Puse pachetul jos şi se duse la ea. Râzând, ea îl trânti la pământ, îl trase deasupra ei şi îşi legănă şoldurile.

— Mai iubeşte-mă o dată! îi şopti ea la ureche.

Era o nesătulă. Asta îi amintea de prima lor întâlnire, cu doi ani în urmă.

Se afla la Calexico, la o benzinărie din apropierea frontierei. La volanul maşinii sale albe Camaro, văzuse coborând dintr-un Mercedes o brunetă trăsnet. Părul îi cădea pe spate până la mijloc, avea un chip de prinţesă indiană, un corp perfect strâns într-o rochie verde din jerseu, încheiată în faţă, care cobora până la jumătatea pulpelor. Aşa cum era încălţată cu balerini, avea o alură care te înnebunea. Dar un singur amănunt îl făcu să-i clocotească sângele: sfârcurile foarte alungite şi groase păreau gata să străpungă rochia din jerseu. Fascinat, s-a apropiat de ea în timp ce lui îi făceau plinul.

— *Hi! I’m Joe. I’m looking for a job*[5]*.*

Necunoscuta îl măsură galeş cu o privire îndrăzneaţă, apoi, în pupilele negre, se ivi o lucire plină de poftă.

— *What kind of job? Legitimate?*[6]

John simţise imediat că a muşcat momeala. Trebuie precizat însă că nu-i fusese niciodată prea greu să seducă, cu părul lui blond vâlvoi, cu ochii verzi care contrastau cu tenul bronzat şi cu înfăţişarea de atlet.

---

[4] Frumosule (n.a.).

[5] Bună! Eu sunt Joe. Caut de lucru, (n.a.).

[6] Ce fel de treabă? Cinstită? (n.a.).

— *Any kind*[7]*,* îi răspunsese el.

În timp ce-i întindea celui care îi făcuse plinul o bancnotă de zece dolari, necunoscuta îi aruncă înainte de a porni:

— În seara asta, la *El Sarape,* Calle Bravo y Reforma, în Mexicali. *A las nueve. Adios!*

Era chiar în cealaltă parte a frontierei, iar John nu pregetă nici un moment. De un an de când a fost demobilizat de la Green Berets, dădea fuga când în Texas, când în Arizona sau în California, căpătând câte o slujbuliţă, ori refugiindu-se pe la vechii lui prieteni din armată care îşi făcuseră un rost şi aveau o viaţă mai stabilă. Locuise timp de trei luni la Needles, pe marginea Autostrăzii 66, într-o cameră închiriată cu trei sute optzeci de dolari pe lună, la motelul *Desert Inn.* Cu cei opt sute de dolari pe care îi câştiga ca bucătar la un *McDonald's* nu reuşea să ducă o viaţă prea îmbelşugată. Într-o zi îşi luase tălpăşiţa şi o porni spre sud, în Mexic, un Eldorado al tuturor americanilor năpăstuiţi de soartă. Întâlnirea cu această superbă brunetă îndrăzneaţă, care părea să nu aibă prea multe prejudecăţi, picase la ţanc.

După ce făcuse plinul, o luase înspre postul de frontieră. În partea americană nu era nimeni. În cea mexicană, un funcţionar de la Serviciul Imigrări îi făcuse semn să treacă, fără măcar să-l oprească. Fiind cunoscut faptul că aceşti *gringos*[8] aveau prin definiţie dolari, erau bine veniţi în această ţară în care moneda naţională era la pământ.

Găsise o cameră la *Cecil Hotel,* pentru suma modică de douăzeci de pesos pe zi, o dărăpănătură cu faţada galbenă, chiar în centru, unde veşnic plutea un miros de porumb fiert, de *tamales*[9] şi de mizerii. O dată cu lăsarea serii, purcese spre El Sarape. Se ruga ca nu cumva necunoscuta să-i fi tras clapa.

*

* *

Ea stătea la bar, în aceeaşi ţinută, în faţa unui cocteil „Original Margarita"[10], pus într-un pahar mare cât o găleată.

Teoretic, *El Sarape* era considerat cel mai bun restaurant din

---

[7] Orice, (n.a.).

[8] Termen peiorativ ce-i desemnează pe nord-americani (n.a.).

[9] Crochete din mălai cu diferite adaosuri (n.t.).

[10] Cocteil cu tequila şi Cointreau cu lămâie verde, inventat în 1948 la Acapulco de americana Margarita Sanes (n.a.).

Mexicali, ceea ce nu era departe de adevăr. Salonul spaţios era mobilat cu mese acoperite cu un fel de pânză cerată în culori ţipătoare, cu bănci din lemn de o parte şi de cealaltă. Pereţii erau decoraţi cu portretele unor cântăreţi mexicani, altminteri cunoscuţi doar de prietenii lor. În faţa localului, stăteau la palavre vreo doisprezece *mariachis*[11] mustăcioşi, îmbrăcaţi în costume cu broderii bogate, cu multe ţinte şi fire argintii. Din când în când, mai catadicseau să se urce pe estrada din fundul sălii ca să interpreteze la trompetele lor obosite câte un cântecel pentru puţinii clienţi din restaurant.

Bruneta îl întâmpină pe John Doe cu un semn din cap, ca şi când s-ar cunoaşte de când lumea şi comandă pentru el acelaşi cocteil „Original Margarita”. În clipa în care ea scoase din buzunar un pachet de Lucky Strike, el se grăbi să dea la iveală din fundul jeanşilor o brichetă Zippo, însă fata i-o luase înainte, aprinzând ţigara cu propria brichetă cu aceeaşi marcă, decorată cu un scorpion din argint masiv încrustat cu turcoaze. Râseră amândoi de întâmplare, după aceea, el profită şi o întrebă:

— *What’s your name?*[12]

— Exaltacion Garcia. *Tu hablas espanol?*

Trebuia să recunoască numaidecât că nu se prea putea lăuda cu spaniola lui, aşa că au continuat conversaţia în engleză. Au mai băut câteva cocteiluri ca pe apă. Se aşezaseră în fundul sălii şi se îndopaseră cu *tamales* şi cu *tacos*[13] stropite cu un sos iute foc. Spre ora unu dimineaţa, John Doe, afumat bine, puse mâna mare pe coapsa lui Exaltacion. Ea întoarse capul spre el.

— *Que pasa?*

— Ştii cum mi se spunea în armată? „Hot Rod”.

Pupilele negre nu-şi schimbaseră expresia.

— Ei, şi?

— Am chef să mă culc cu tine, zise în continuare John. Mă faci să explodez... Am una mare de tot...

Exaltacion îşi răsfrânse buzele groase într-un zâmbet ironic şi provocator.

— Spui doar aşa... Nu te cred până nu văd.

Fără să-i dea răgaz să răspundă, cu privirea aţintită în ochii lui, fata îşi îndreptă mâna spre pantalonii lui, apucând fermoarul. John Doe tresărise, dar degetele tinerei se şi strecuraseră

[11] Cântăreţi (n.t.).

[12] Cum te cheamă? (n.a.).

[13] Aperitive (n.t.).

înăuntru prinzându-l de partea virilă. Pe urmă, cu aceeaşi iuţeală, trase fermoarul la loc şi zise simplu:

— *Vamos!*

Ieşiseră din *El Sarape.* John îşi opri maşina în parcarea vecină cu restaurantul. Exaltacion mergea în faţa lui, legănându-şi şoldurile. O lucire pofticioasă i se aprinse în ochi.

Mânat de un impuls primitiv, John o ajunse dintr-un salt şi o împinse într-o cabină telefonică nefolosită în care atârnau câteva fire smulse. Ce urmă după aceea, i se păruse atât de confuz, brutal, pur şi simplu bestial. O acţiune nedefinită într-un spaţiu îngust. Cu jeanşii căzuţi la glezne, John Doe o ridicase pe Exaltacion şi o aşezase pe suportul metalic. Cu un gest ferm, îi îndepărtă coapsele, apoi îi înconjură talia cu o mână, o trase violent înspre el şi o pătrunse fără efort. Dar nu se aşteptase ca ea să ţipe atât de tare.

O clipă avusese impresia că o rănise, însă fata îi dădu imediat de înţeles că se înşela când îşi strânse picioarele în jurul taliei lui. Sprijinită doar în membrul rigid, fata se lăsa ridicată de mâinile lui puternice, apoi cădea la loc, posedată aşa cum nu mai făcuse cu nimeni niciodată. Totul se petrecea într-un concert de urlete sălbatice care se amestecaseră deodată cu sunetele stridente ale trompetelor din orchestra de *mariachis.* Era un fel de salut al începutului acestei idile. John Doe nu atinsese apogeul acestei cavalcade, ei plecaseră la *Cecil Hotel* ca să continue treaba de unde o lăsaseră, dar mult mai confortabil. De-abia a doua zi dimineaţă, Exaltacion îl întrebase:

— Chiar vrei să munceşti?

— Bineînţeles, îi răspunsese John Doe.

Mai avea doar trei sute de dolari. Aşezată în pielea goală pe pat, Exaltacion îşi aprinsese o ţigară *Lucky Strike* şi îi propuse:

— Cunosc nişte tipi care au nevoie de arme. Aici, în Mexic, ele costă foarte scump. Tu poţi să le cumperi foarte convenabil de la tine din Statele Unite, din California sau din Texas.

— Ce fel de arme?

Fata nici nu clipi.

— Nişte AK 47 Kalaşnikov, Ingram şi pistoale. Le vei cumpăra chiar tu folosind un nume fals şi le vei trece graniţa. În SUA, asta face câteva sute de dolari, dar aici, valorează mai multe mii. Când le vei livra, îţi voi da banii *cash* şi nu vei mai auzi niciodată de afacere.

John Doe acceptase atât de dragul câştigului, dar şi ca s-o

poată revedea pe Exaltacion. A luat legătura cu câţiva prieteni, foşti militari, a găsit nişte filiere şi nişte negustori de arme serviabili. Niciodată nu trecea graniţa de două ori prin acelaşi loc şi nu a avut probleme.

Întâlnirile se dădeau prin telefon. Asculta mesajul la robot. Judecând după prefix, mesajul era din Tijuana. La rândul ei, Exaltacion fixa întâlnirea la Mexicali sau la Tijuana. La fiecare livrare, se bucurau de câteva zile de pasiune violentă. Cu toate acestea, Exaltacion nu dorise să-i dezvăluie adevărata viaţă lui John Doe, deşi îl prezentase „prietenilor" ei. Încet, încet, tânărul american a descoperit adevărul: Exaltacion lucra pentru una dintre cele mai puternice bande de traficanţi de droguri din Mexic şi anume, pentru Cartelul de la Tijuana.

Armele furnizate de John Doe serveau la dotarea oamenilor pentru nesfârşitele lupte feroce cu concurenţa şi cu puţinii poliţişti şi magistraţi cinstiţi.

Practic, toate armele furnizate de John au servit ca să omoare... Cum nu era vorba decât despre mexicani şi lichele pe deasupra, nu suferise de loc de o criză de conştiinţă.

Şederile lui la Tijuana se prelungiseră. Fiindcă vorbea o spaniolă mai stricată, devenise prieten cu clienţii săi, petrecând prin cârciumile cu *mariachis,* participând chiar şi la serbările lor. În sinea lui, se simţise flatat când a fost invitat la petrecerea dată de Gustavo Ortuzar, unul dintre cei mai puternici oameni din Mexic, însoţit de întreaga familie Arrellano, „comanditarii" lui Exaltacion. Aflase multe lucruri pe care le dosise într-o părticică din memoria lui.

Uneori, când se trezea singur într-o cameră de hotel, se gândea că va sfârşi rău şi că ar face mai bine să treacă definitiv graniţa ca să-şi caute de lucru în Statele Unite. Numai traficul cu arme i-ar aduce destui bani ca să trăiască fără muncă şi, în plus, ar fi avut-o şi pe ticăloasa asta focoasă de Exaltacion de care nu se putea lipsi. Depăşise măsura, acceptând o ofertă pe care ar fi trebuit s-o refuze.

Cu patru luni în urmă, Exaltacion îi ceruse să se ducă în Statele Unite să recruteze pe cineva pentru o treabă foarte „specială". Când John a aflat despre ce era vorba, mai întâi a refuzat.

Era prea periculos. Două săptămâni, Exaltacion se „luptase corp la corp" cu John Doe până când acceptase în sfârşit. Se dusese din nou în cealaltă parte a graniţei, cu inima îndoită, dar

a reuşit să încheie afacerea dorită de comanditarii lui Exaltacion.

Se întorsese la Tijuana cu misiunea îndeplinită, dar cu o greutate în suflet, conştient că s-a băgat într-un angrenaj din care nu avea scăpare.

După aceea, timp de cincisprezece zile, trăise cu spaima în suflet, aşteptând în fiecare clipă să-i apară numele pe primă pagină a ziarelor. Dar nu se întâmplase nimic. Treptat, treptat, îşi recăpătase încrederea, răsfăţat de mai multe zeci de mii de dolari primiţi de la „prietenii" lui Exaltacion, neavând altă grijă decât să-i satisfacă apetitul sexual.

Însă, un incident neprevăzut a pus capăt pentru scurt timp acestui miraj. Într-o seară, la Mexicali, John a avut o altercaţie prostească cu un poliţist pe motocicletă, când băuse mai multă bere. Poliţistul i-a cotrobăit prin maşină şi a descoperit un pistol automat, muniţie, plus un teanc de opt mii de dolari... S-a pomenit în închisoarea din Calle Sur, în aşteptarea unui proces dificil. A reuşit însă să vorbească la telefon cu Exaltacion care a dat un semn de viaţă abia după câteva zile. Francisco Juarez, avocatul ei, un destrăbălat notoriu, îi dăduse de înţeles că, dacă nu renunţă la cei opt mii de dolari, nu va ieşi de acolo. Totuşi, Exaltacion făcuse pe zâna bună şi, cu ocazia ultimei sale vizite, îl anunţă:

— Am discutat cu *Jefe* despre tine când am fost la Tijuana. Ţine mult la tine. A vorbit cu judecătorul şi îţi va plăti cauţiunea. Peste trei zile vei ieşi.

După ce îi trecuse bucuria, John Doe începuse să se îngrijoreze. Bărbatul căruia Exaltacion îi spunea „El Jefe" era Ramon Arrellano, cel mai temut dintre cei patru fraţi care conduceau Cartelul de la Tijuana. O adunătură de politicieni necinstiţi, de poliţişti corupţi, de inspectori de vamă din Statele Unite, de ucigaşi *street gangs* din San Diego, de „cămăşi aurii" mexicane.

De fiecare dată când se întâlnea cu John Doe, îl saluta cu un *abrazo*[14] prietenos.

John Doe o întrebase pe Exaltacion ce-i cerea Ramon Arrellano în schimbul ajutorului pe care i-l dădea.

— O nimica toată. Să treci graniţa cu maşina ta „încărcată" cu o sută de kilograme de „praf". Nu rişti nimic, pe *gringos* nu îi opresc niciodată.

Pe moment, John tăcuse. Mai întâi trebuia să iasă din

[14] Sărut (n.t.).

închisoare. Dar să treacă o sută de kilograme de cocaină din Mexic în Statele Unite, era al naibii de periculos. Dacă era prins, cunoştea preţul: zece ani la zdup... După ce scăpase o dată ca prin urechile acului, era greu să întindă coarda.

Îi spusese da lui Exaltacion cu convingerea fermă de a se duce în Statele Unite să se odihnească undeva la ţară, după ce va ieşi din închisoare. Pentru că nici nu se punea problema să mai rămână în Mexic după ce nesocotise dorinţa fraţilor Arrellano...

În aceeaşi zi, după ce fusese eliberat, pe la trei după-amiază, Exaltacion îl aştepta pe Calle Sur la volanul BMW-ului său, chiar în faţa birourilor modeste ale avocaţilor dinadins instalate la îndemâna clienţilor. Avea în buzunar opt mii de dolari, plus restul de o mie de dolari de la cauţiune, plătită în mod oficial de avocatul său. Exaltacion demarase imediat, luând-o pe bulevardul Lopez Mateos, îndreptându-se către sud.

— Unde mergem?

— La Tijuana, îi răspunse Exaltacion. *El Jefe* vrea să te vadă.

Ce pacoste!

Cunoscând apetitul sexual al fetei, care purta veşnica rochie cu nasturi deschisă în faţă, John Doe începuse să-i descheie nasturii de jos, dezvelindu-i coapsele şi slipul negru. Exaltacion tresărise.

— *Espera*[15]*.* O s-o facem când ajungem la Tijuana.

— Dar mai avem aproape două ore de mers!

— Ne vom opri în deşert.

Înţelese că avea ordin să-l ducă direct la destinaţie şi nu avea ce face. A mai încercat un truc.

— Trebuie să trec pe la *Cecil*. Mi-am lăsat nişte lucruri acolo.

— *Esta bien,* spusese Exaltacion.

Ocolise puţin ca să-l ducă la jalnicul hotel galben, vizavi de autogara cu autobuze deşelate ce asigurau transportul în satele de prin împrejurimi.

John Doe suise scara jegoasă, care ducea la recepţia de la primul etaj, sărind câte patru trepte odată. Parterul era ocupat de un magazin cu boarfe şi cu un salon de coafură deschis vântului ce mătura în permanenţă Mexicali. Oraşul neted, construit în mijlocul deşertului, împânzit de restaurante chinezeşti, era urât ca toate oraşele sărăcăcioase. Nu-i părea rău că pleacă.

Când ajunse la primul etaj, singurul angajat al hotelului îi

[15] Aşteaptă (n.a.).

spusese că toate lucrurile lui se află la proprietar, care i le va restitui doar contra sumei de cinci mii de pesos... Dar acestea făceau de zece ori mai puţin. John Doe nu insistase şi strecură o hârtie roşie de o sută de pesos în mâna bătrânului.

— Descuie-mi uşa din spate, vreau să scap de logodnica mea.

Bătrânul pusese bancnota în buzunar, apoi desfăcu lacătul cu care era ferecată ieşirea de incendiu care nu fusese folosită niciodată. O scară şi mai abruptă cobora în curtea interioară unde îşi făceau veacul doi porci negri. Când John ţâşni în străduţă, aceştia fugiră guiţând de mama focului. Dar pică exact în faţa BMW-ului.

Exaltacion fuma veşnicele ei ţigări *Lucky Strike,* cu geamul lăsat, privindu-l batjocoritor.

Putea să-şi ia picioarele la spinare, dar era imposibil să treacă frontiera înainte de căderea nopţii. Maşina lui se afla încă în parcarea poliţiei, aşa că prefera să revină în Statele Unite tot clandestin.

Făcându-şi curaj şi încercând să-i ţină piept, ocoli maşina şi se aşeză lângă Exaltacion căreia îi spuse brusc:

— Nu vreau să merg la Tijuana.

Se mirase şi el de hotărârea din glasul lui. Exaltacion îl ţinti cu privirea ei întunecată.

— *Porque?*

— Este prea periculos să trec „marfa”. Doar cunoşti preţul...

— „El Jefe” ţi-a plătit libertatea, îi replicase ea pe un ton dojenitor.

John se scotoci prin buzunar, scoase un teanc de dolari în hârtii de câte o sută. Îl aşeză pe genunchii tinerei femei.

— Ţine mia lui de dolari. Să-i mulţumeşti din partea mea. Sunt gata să. Fac alte treburi, dar pe asta nu.

— N-o să-i placă, observase Exaltacion pe un ton neutru, punând totuşi banii în geantă, cu aerul unui om care câştigă în fiecare an sute de milioane de dolari, dar acceptă în silă o sumă ridicolă ca aceasta.

John o sărutase pe gât.

— Mare pagubă, *querida.* Nici acum nu vrei să urci la mine? Am chef s-o facem.

Prefăcându-se resemnată, Exaltacion făcuse înconjurul blocului ca să parcheze în stradă şi se întoarseră la *Cecil,* închiriind o cameră cu ziua. Acolo, distracţia s-a prelungit până după ora cinci şi jumătate. După ce o lăsă pe Exaltacion să-şi

tragă sufletul, John îi propuse:

— Hai să mâncăm ceva că am slăbit patru kilograme în mizeria aia de *carcel*[16]*!*

Se duseseră la restaurantul El Vaquero. Înainte de toate, John comandase un Defender dublu pe care îl dădu pe gât dintr-o suflare. După ce comandaseră de mâncare, Exaltacion se ridicase cu un gest foarte normal.

— *Voy a telefonar.*

La ce bun s-o împiedice? John nu se îndoia nici o clipă că se dusese să-i pună în gardă pe fraţii Arrellano, ca să nu cadă în cursă. Când se întoarse la masă, el o întrebă:

— I-ai avertizat?

Ea îi răspunse fără să se tulbure.

— *Si. Todo esta bien.* Să mă suni când vei dori să lucrezi din nou.

Îşi pierduseră vremea în restaurant, aşteptând să se întunece. Pe la şapte, se urcaseră în BMW şi o luară pe Avenida Cristobal Colon. Dar, în loc să-l lase undeva pe bulevard, Exaltacion insistă să-l conducă până pe malul canalului.

*

* *

În mintea lui John Doe, toate acestea se derulaseră în câteva secunde, în timp ce Exaltacion se freca de el ca să-l excite încă o dată. Simţind cum i se trezeşte bărbăţia, el se agăţă de ea şi se ridică. Ea procedă întocmai.

— Voi veni repede! îi promise el.

Când se întoarse să-şi ia lucrurile, simţi cum i se accelerează pulsul. I se păruse că zăreşte în umbra digului nişte siluete, la vreo sută de metri mai încolo. Se opri în loc, cercetă; panta mai mult ghicind cele trei forme umane care coborau în diagonală către malul canalului, exact în direcţia lor. Vântul şi solul moale le înăbuşeau zgomotul paşilor.

— *Shit!*

Cu stomacul strâns, John se aplecă, îşi adună lucrurile şi coborî malul abrupt. Deodată, alunecă în canal, iar apa rece îl luă pe nepregătite. Exaltacion rămăsese pe loc fără să-şi mai încheie rochia plină de noroi.

Când cei trei bărbaţi se iviră din întuneric, el începu să înoate. Unul dintre ei, o namilă cu o pălărie neagră pe cap, alergă spre malul de care John se îndepărta cu vioiciune. Altul o prinse pe

[16] Închisoare (n.a.).

Exaltacion de braţe, le răsuci cu brutalitate la spate şi o forţă să îngenuncheze.

Celălalt scoase din teacă un cuţit dintr-acelea care serveau la tăierea trestiei de zahăr, cu lama de treizeci de centimetri. O propti în gâtul fetei exact în momentul în care amicul ei ajungea pe malul celălalt.

— He, *gringo,* strigă acesta, *regresa!*

Mexicanul cu mustaţa mare şi stufoasă nu-i spuse nimic lui John Doe, dar deodată, apa devenise parcă şi mai rece.

Fără să răspundă, înotă ca să se îndepărteze. Dacă tipii ăştia ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o deja, căci erau cu siguranţă înarmaţi, se gândi în sinea lui. Decât dacă nu doreau cumva să atragă atenţia poliţiei asupra lor cu focurile de armă... Deşi poliţia...

Împingând punga din plastic înaintea lui, se lăsă în voia curentului. Un strigăt înfricoşător în spatele lui îi făcu pielea de găină.

— *Juanito!... matar...*

Din cauza vântului, nu auzise cuvintele pe care Exaltacion le striga, dar deslușise cu claritate cuvântul matar.

O ameninţau cu moartea. John se întoarse, rezistând de bine de rău forţei curentului.

Bărbatul cu cuţitul o prinse pe Exaltacion de pletele lungi, îi dădu capul pe spate ca să-i dezgolească gâtui gata să i-l taie. Putea s-o decapiteze dintr-o singură mişcare. Înotând pe loc, tânărul american auzi din nou vocea fetei în noapte.

— *Juanito, regresa! Por piedad!*

— *Regresa!* repetă ca un ecou bărbatul postat pe malul canalului. Altminteri, o omor.

Avea o voce rece, care nu trăda nici cea mai mică emoţie. John ştia că nu glumesc deloc. Într-un astfel de anturaj, nimeni nu ameninţa degeaba, căci şi-aşa viaţa unui om valora cât un pesos mexican.

Gândurile se învălmăşeau într-un mod contradictoriu, încerca să se convingă pe sine că Exaltacion nu era decât o bucăţică bună, o ticăloasă superbă şi apetisantă, dar că va mai găsi altele ca ea. Dar îi plăcea mult cum face dragoste. Poate dacă ar fi ameninţat-o cu un pistol, ar fi închis ochii. Dar aşa, cu cuţitul, era de-a dreptul scârbos.

Cum, chipurile, bărbatul de pe malul canalului voia să-l liniştească, îi strigă cu glas prietenos:

— *El Jefe* vrea să te vadă. Atât şi nimic mai mult.

Un urlet puternic îl făcu pe John să tresară. Fiind ţinută numai de păr şi zbătându-se cu furie, Exaltacion nimeri peste lama cuţitului. Aceasta îi atinse foarte uşor gâtul alb ca laptele. Cu ochii ieşiţi din orbite, lui John i se făcu greaţă.

— *Yo vengo!*[17] urlă el în timp ce se întorcea.

Nu trebuia să te pui niciodată cu mexicanii, căci nu o scoteai la capăt. Îşi pierdeau numaidecât controlul. Văzuse odată, la Tijuana, pe unul dintre membrii bandei cum omorâse cu sânge rece un muzicant care se uitase prea insistent la prietena acestuia.

Omul de pe mal îl opri cu un gest pe ucigaşul cu cuţit care se pregătea să-i taie gâtul fetei. Peste puţin timp, John simţi fundul apei cu picioarele. Mexicanul întinse mâna să-l ajute. Fu ridicat din apă ca de o macara; mexicanul era cu zece centimetri mai înalt decât el şi avea o labă ca de fiară sălbatică. Zâmbea amuzat de pielea de găină a lui John.

— *Esta mucho frio, no!* strigă el.

John Doe nu-i răspunse. Acum îl recunoscuse pe interlocutor: Manuelo El Mazel, cunoscut pretutindeni sub numele de „El Coyote”. Era şeful executiv al bandei fraţilor Arrellano.

Trebuie să fi avut la activ vreo sută de crime, nemaipunând la socoteală diversele torturi, orori şi extorcări de bani. Mare amator de muzică autohtonă, afemeiat ca nimeni altul, era de o ferocitate extrem de controlată. Ultima lui crimă făcuse multe valuri.

Trăsese de la mică distanţă patruzeci de gloanţe în capul cardinalului Juan Jesus Ocampo, fiindcă îndrăznise, în timpul unei predici, să se ia de traficanţii de droguri, ba mai mult, să pună poliţia pe urmele lor. Crima de pe aeroportul Guadalajara avusese o sută de martori, dar nimeni nu identificase ucigaşul, în mod oficial, „El Coyote” era căutat, dar cum gărzile lui de corp erau formate din poliţişti, nu risca mai deloc.

John Doe se îmbrăcase în viteză. Hainele i se lipeau de pielea udă, bătute de vântul foarte puternic. Ţeapănă, Exaltacion îşi încheia rochia, umedă doar de sudoarea plăcerii. Bărbatul cu cuţit îşi aprinse o ţigară de foi. Tânăra femeie se aruncă în braţele lui John.

— *Gracias! Muchas gracias,* murmură ea.

Fără să-i răspundă, John Doe se întoarse către „El Coyote” şi îl

[17] Vin (n.a.).

întrebă cu o voce domoală:

— Sunteţi de mult timp aici?

Mexicanul scutură din cap.

— De-abia am sosit, *amigo! Porque?*

— *Por nada.*

Nenorocita de Exaltacion i-o făcuse, se gândi el cu amărăciune. Dacă a insistat atât să facă dragoste pe malul canalului, o făcuse doar ca să le lase timp ucigaşilor din Tijuana să ajungă. Iar ameninţarea cu tăierea gâtului fusese o cacialma.

— *Vamos!* zise „El Coyote”.

Urcară malul în şir indian. Pe partea cealaltă, Avenida Cristobal Colon, prost luminată, era pustie; la Mexicali toată lumea se culca devreme. În spatele BMW-ului lui Exaltacion se oprise o enormă Silverado neagră, cu roţi înalte şi geamuri fumurii. În vehiculul 4x4 trebuie să fi încăput vreo zece persoane. Un tip aplecat peste caroserie fuma liniştit. „El Coyote” îi deschise portiera lui John Doe şi îi zâmbi.

— *Me disculpe...*

John se urcă. În interior domnea o răcoare plăcută datorată aerului condiţionat. Se aşezaseră doi în faţă şi trei în spate. Exaltacion se suise în BMW şi aprinse farurile. Cele două vehicule porniră, iar „El Coyote” deschise aparatul de radio. Se auzeau cântece ritmate din Sinaloa. Puţin mai destins, îşi scoase pălăria şi răsuflă uşurat.

După un sfert de oră, când ajunseră la Silverado, se angajă, pe un drum care traversa munţii golaşi îndreptându-se spre Tecate şi Tijuana. Muzica îi împiedica să vorbească.

John Doe îşi dădu seama că în maşină plutea un miros ciudat. Avu nevoie de ceva timp ca să realizeze că era vorba de praful de orez cu care se cinstiseră drăguţii de pistoleros. Tristeţea îl cuprinse repede. Pe o distanţă de cincizeci de kilometri, nu întâlnise nimic, nici un sat, numai stânci unde traficanţii de droguri aruncau din când în când câte un cadavru pradă vulturilor. Nimeni nu se abătea de pe şosea. Peisajul selenar apărea sinistru în lumina farurilor.

John Doe se, gândi că poate ar fi trebuit să înoate în continuare. În final, făcuse calculul greşit. Clanul Arrellano nu-l va lăsa în pace până când nu-şi va plăti datoria faţă de el. Dar numai după metoda lui.

Capitolul II

Atunci când Malko intră în sala de mese de la *Evans Farm Inn,* nu-i fusese deloc greu să repereze persoana cu care avea întâlnire: era Roy Bean, *deputy-director* la Divizia Operaţiuni[18], deocamdată provizoriu, căci noul director al CIA, John Deutch, nu reuşise încă s-o numească în acest post pe protejata lui, o femeie care nu ar fi scăpat pentru nimic în lume ocazia să strice tradiţia *Companiei.*

Salonul era absolut gol, fiindcă se făcuse deja ora două şi jumătate. Chiar şi sâmbăta, americanii luau masa de prânz devreme. Întârzierea lui Malko era de neiertat pentru că, atunci când a trecut podul peste Potomac, a greşit autostrada luând-o înspre drumul 123, cu toate că *Evans Farm Inn* se afla la o aruncătură de băţ de Langley, sediul CIA.

Foarte cordial, Roy Bean se ridică şi se duse să-l întâmpine. Cu statura lui zveltă, cu barba grizonată şi cu figură de patriarh, semăna mai degrabă cu un actor shakespearian decât de un spion.

— Aici suntem mai liniştiţi, îl asigură el ducându-l la masa lui aflată la marginea unei peluze întinse, unde îşi adusese paharul cu *Defender.*

Era chiar o fermă veche plină de farmec, construită în adevăratul stil de pe Coasta de Est, invadată, începând cu prânzul, de toţi proprietarii caselor de prin preajmă, de pe o distanţă de douăzeci de mile. Cei doi dădură rapid comanda unui chelner de-a dreptul mirat că mai vede şi lume normală care vorbeşte englezeşte şi ia prânzul aşa de târziu.

— Nu era mai simplu pentru dumneavoastră să ne întâlnim la Langley? îl întrebă Malko.

Roy Bean îl linişti cu un zâmbet.

— Nu face nimic! De obicei mă plictisesc sâmbăta. Nevastă-mea joacă tenis toată ziua. Şi-apoi, ţin foarte mult la confidenţialitatea întrevederii noastre. Chiar de la început, adăugă el, în timp ce ataca somonul afumat.

Malko intenţiona să destupe sticla de Taittinger Comte de Champagne roze din 1986, pe care tocmai se pregătea s-o

[18] Divizie care răspunde de operaţiunile clandestine (n.a.).

deguste împreună cu Alexandra, la Liezen, cu două zile în urmă, când sunase telefonul.

Interlocutorul său – Roy Bean – nu se prezentase, mulţumindu-se doar să-i amintească de câteva întâlniri precedente pentru ca Malko să-l poată recunoaşte. Restul fusese lăsat în seama frumoasei voci şoptite. Pe un ton detaşat, îi spusese lui Malko că dorea să-l întâlnească. Reţinuse pentru el o cameră la hotelul *Willard,* în apropiere de Casa Albă şi un bilet clasa întâi la Air France care îl aştepta la o agenţie din Viena. Delicată atenţie, nimic de spus. Nu uitase nici gustul lui Malko pentru escalele la Paris.

Acesta ajunsese în ajun la Washington, proaspăt ca un boboc de trandafir, profitând de noile îmbunătăţiri de la clasa Espace 180 a companiei Air France. În special de fotoliile-cuşetă care se pliau complet la orizontală. Erau paturi în toată regula, dotate în primul rând cu pijamale, cu saltele de puf, cu telefon şi o lampă de citit. Un adevărat hotel zburător.

Telefonul îl trezise din somn; era Roy Bean care îi dădea întâlnire la acel han din Virginia.

— Nimeni de la *Company* nu ştie de întâlnirea noastră, preciză directorul de la Operaţiuni, ca şi când i-ar fi ghicit gândurile lui Malko, nici măcar cei din Centrala de la Viena.

Malko dădu la o parte somonul care i se părea de-a dreptul scârbos.

— De ce?

Fără să-i răspundă direct, Roy Bean îl întrebă:

— Aţi auzit de atentatul din Oklahoma City?

— Desigur, răspunse Malko puţin surprins că CIA este interesată de un act terorist comis pe teritoriul Americii de un cetăţean american, un oarecare Timothy Mac Veigh, fost ofiţer de marină arestat la puţin timp după aceea.

În urmă cu trei luni, pe 19 aprilie, un vehicul-capcană a explodat chiar în faţa sediului administrativ din capitala statului Oklahoma distrugându-l aproape în întregime şi omorând o sută şaizeci şi şapte de persoane. Mai degrabă era de competenţa celor de la FBI.

— Mă ocup de această afacere de aproape şase săptămâni, zise Roy Bean îndepărtând farfuria şi aprinzându-şi o *Lucky Strike*... O unitate *Task Force*[19] incluzând şi elemente din FBI, din

[19] O combinare a mai multor birouri administrative care, de regulă, lucrează separat (n.a.).

DEA, din *Bureau of Tobacco and Firearms* şi de la noi, a fost creată ca să conducă o anchetă mai amănunţită. La acest caz, lucrează peste două sute de persoane.

— Credeam că l-aţi arestat pe vinovat.

Roy Bean aşteptă să aşeze chelnerul în faţa lor câte o friptură a la New York atât de rumenită, că părea ieşită direct din iad, apoi zise cu importanţă:

— Pe unul dintre vinovaţi. Dacă veţi citi ziarele locale, veţi descoperi că i-am cerut ministrului de justiţie un răgaz ca să putem efectua o anchetă suplimentară înainte de a aduce cazul în faţa Curţii de Apel. Am obţinut o amânare de două luni, adică până în august.

— De ce?

Roy Bean reuşi să-şi taie friptura în două şi zise cu glas suav:

— Nu credeţi că o afacere Oswald este de ajuns într-o ţară cum este a mea? Pot să va spun astăzi că, dacă Timothy Mac Veigh ajunge în faţa Curţii de Apel, tot nu se va rezolva mare lucru. Nu există împotriva lui nici un fel de probe, ci numai nişte indicii. Pledează nevinovat. Singurul fapt concret care i se poate reproşa este acela de a fi închiriat pe numele său, la Junction City, camionul Ryder care a explodat apoi în faţa clădirii. Nimic despre explozibil, nimic despre motive. Fireşte că, dacă nu vor găsi nimic în plus, va fi judecat oficial pentru atentat, ţinând cont de presiunea opiniei publice, condamnat la moarte şi după aceea, executat. Aşa se procedează încă în Oklahoma... În doi ani, clădirea va fi reconstruită şi nimeni nu va mai afla vreodată adevărul...

— Care adevăr? îl întrebă Malko.

— Să terminăm mai întâi fripturile astea delicioase că se răcesc, îi sugeră Roy Bean.

Malko avea chef să-i spună că probabil rece era mai bună de mâncat... Timp de câteva minute, se mulţumiră să mestece în tăcere, apoi Roy Bean comandă cafele, o sticlă de *Defender Success* şi cuburi de gheaţă. După ce îşi umplu un pahar cu scotch, scoase dintr-o servietă veche şi neagră mai multe fotografii. Pe prima o împinse în faţa lui Malko.

— Iată rezultatul atentatului.

Era imaginea unei clădiri de şase etaje complet distrusă, ca după bombardament. Şase etaje reduse la stadiul unui imens morman de moloz. Arăta ca o gaură căscată, înspăimântătoare.

— Au murit acolo şaizeci şi şapte de persoane, preciză

americanul, dintre care treizeci şi două erau copii. Striviţi sub dărâmături ca după un cutremur de pământ. Dumnezeu să-i aibă în paza Lui. Dar, acolo unde sunt, cred că se vor simţi mai bine ştiind că încercăm să-i pedepsim pe vinovaţi.

Malko îşi dădu seama că americanul avea ochii umezi şi vocea strangulată. Probabil că forţa Americii stătea în această capacitate de conservare a unei anumite categorii de oameni nealteraţi de cele mai rele mârşăvii umane şi a puterii de a se căli în faţa ororilor.

— Aţi spus vinovaţii? observă Malko şi el vizibil mişcat.

Fără să-i răspundă, Roy Bean scoase a doua fotografie: era poza unui tânăr roşcat, cu părul tuns foarte scurt, cu faţa foarte ascuţită şi ochi extrem de albaştri. Avea un nas drept, semeţ ca tăişul unui briceag, gura cu buze subţiri şi ar fi putut poza pentru campania de recrutare în armata americană. Părea inteligent, plin de energie şi curat. Era foarte simpatic.

— E Timothy Mac Veigh, zise Roy. Chiar vă vine să credeţi că acest băiat a putut singur să comită atentatul, cel mai grozav măcel săvârşit vreodată pe tărâm american? Să fabrice explozibilul, să pregătească o maşină-capcană şi să o aducă în faţa clădirii, apoi să fugă cu alt vehicul fără plăcuţe de înmatriculare? Şi, evident, să se lase prins atât de repede?…

— Pare destul de curios, recunoscu Malko. Credeţi că nu este vinovat? Am auzit vorbindu-se despre un atentat comis de o miliţie particulară din extrema-dreaptă…

Roy Bean tresări uşor.

— *Of course not!*[20] El a condus vehiculul-capcană. Dar el nu era altceva decât *the man behind the gun*[21]*!* Era un membru al unei conspiraţii mult mai întinse, care, după părerea mea, nu avea nimic de-a face cu împătimiţii din aceste miliţii. Timothy Mac Veigh este un marginalizat exaltat. Probabil că a fost manipulat. Dar nu ştie în ce scop.

— Cum de sunteţi aşa sigur de acest lucru?

Roy Bean îşi lua răgazul de a sorbi un strop de *Defender,* apoi zise:

— Vreau să vă dezvălui anumite elemente pe care nimeni, în afară de câţiva anchetatori, nu le cunoaşte. Să vorbim mai întâi despre explozie. Îndată ce au văzut fotografiile, pe specialiştii noştri i-a frapat imediat similitudinea: totul se asemăna cu

[20] Bineînţeles că nu (n.a.).

[21] Omul care a apăsat pe trăgaci (n.a.).

resturile ambasadei noastre din Beirut după atentatul forţelor Hezbollah din 1982. O camionetă-capcană burduşită cu o sută cincizeci de kilograme de Semtex. După părerea oficialilor, explozibilul folosit în Oklahoma City era nitrat de amoniu obţinut din îngrăşăminte. (Roy Bean făcu o scurtă pauză, apoi zise accentuând cuvintele.) Specialiştii noştri sunt categorici: ar fi fost nevoie de mai multe vagoane cu nitrat de amoniu ca să provoace distrugerea totală a clădirii! Cu atât mai mult cu cât camionul Ryder era parcat la câţiva metri distanţă, deci suflul s-a răspândit în toate direcţiile. Am trimis oameni la locul exploziei chiar a doua zi. Au făcut cercetări şi au interogat martorii. Concluzia se află în acest raport. Explozia care a distrus în întregime clădirea a fost cauzată de circa două mii de kilograme de C 4.

— Explozibilul militar?

— Da, dar asta nu ne duce la nici o concluzie, căci e relativ uşor de procurat. Analizele sunt confirmate de martorii care au văzut un fum albicios ce s-a ridicat deasupra clădirii. Ceea ce înseamnă că s-a consumat oxigenul din aer. Dacă ar fi fost nitrat de amoniu, fumul ar fi avut culoarea neagră.

— Şi asta îl absolvă de vină pe Mac Veigh?

— Nu. Şi el ar fi putut face rost de explozibil. Am găsit însă o parte din dispozitivul de declanşare; nu este o treabă de amatori, ci un model fabricat în Elveţia. Încercăm să dăm de pistă.

— La ce concluzie aţi ajuns?

— Nu este *concluzia mea,* sublinie Roy Bean, ci aceea trasă de *Task Force.* Atentatul a fost plănuit cu grijă de profesionişti care ştiau ce distrugeri se puteau provoca. Era planificat special ca să ucidă. Timothy Mac Veigh era doar „matadorul”, adică cel care dă lovitura de graţie. În spatele lui se află o întreagă organizaţie.

— Forţele Hezbollah?

— Nu. La asta ne-am gândit şi noi prima dată. Dar sunt în afara problemei. Ar dura prea mult să vă explic de ce.

— Dar trebuie să aveţi o idee, nu?

Frumosul chip shakespearian al lui Roy Bean deveni dintr-o dată grav.

— Da, am o idee destul de clară. Clădirea din Oklahoma City care a fost distrusă de explozie adăpostea la etajul al patrulea o unitate specială a DEA care lucra de câteva luni la posibilele legături dintre traficanţii de droguri mexicani şi politicienii din această ţară. Cercetau îndeosebi zona de graniţa de la Tijuana

până la San Antonio, în Texas – pâlnia prin care se scurge cocaina venită prin *coridorul Pacificului.* Drogul ajunge cu avionul din Columbia în partea centrală a Mexicului, apoi este transportat pe şosea până la frontiera cu SUA. O graniţă de vreo două mii de mile prin care trece un procent de şapte la sută din întreaga cantitate de cocaină consumată în Statele Unite. Funcţionarii din DEA lucrează în colaborare cu *Desert Rats,* agenţii de teren din DEA, împreună cu unele autorităţi mexicane.

— De ce nu s-a pomenit niciodată de acest lucru? întrebă Malko mirat.

Roy Bean îşi netezi barba grizonată zâmbind forţat.

— Este vorba de o afacere puţin cam delicată. Ştiţi că în ultimele luni, guvernul Clinton a făcut tot ce se putea face ca să ratifice acordul comercial NAFTA dintre SUA şi Mexic.

— Ce acord?

Acum erau singuri. După ce încasaseră nota de plată, chelnerii se retrăseseră.

— O parte a opiniei publice americane este ostilă acestui pact, îi explică Roy Bean. De altfel, Casa Albă s-a străduit ca să-i redea Mexicului o imagine cât mai bună. Ancheta întreprinsă de DEA a fost lansată de mult timp, însă autorităţile politice au cerut Agenţiei s-o lase mai moale. Imaginaţi-vă cum ar fi ca preşedintele Clinton să asocieze ţara noastră la un soi de *narco-democraţie...* În concluzie, le-au interzis agenţilor din DEA să dea publicităţii ceea ce ar putea descoperi. Însă Casa Albă nu a îndrăznit să oprească ancheta. Iar aceasta avansa cu repeziciune. Chiar prea repede pentru gustul unora.

— Aşadar, conchise Malko, atentatul putea fi comanditat de traficanţii de droguri mexicani?

Roy Bean clătină din cap.

— Să zicem că, dacă această ipoteză s-ar dovedi exactă, traficanţii de droguri ar fi îndeplinit doar rolul de „tehnicieni”. Ancheta întreprinsă de DEA nu i-a stânjenit în mod direct. Nici nu le pasă că unii dintre politicienii mexicani importanţi au fost compromişi. Vor mai găsi destui care să poată fi cumpăraţi... Ba mai mult, această anchetă s-ar dovedi explozivă la cel mai înalt nivel al PRI[22]...

— De ce?

— Închipuiţi-vă că depune pe biroul preşedintelui Clinton un

[22] Partidul Revoluţionar Instituţional, venit la putere în Mexic încă din 1929 (n.a.).

raport amănunţit care dovedeşte înţelegerea secretă dintre marile carteluri ale drogurilor din Mexic şi cei mai înalţi funcţionari ai statului. Preşedintele nostru îşi va face datoria şi îl va trimite noului preşedinte al Mexicului, Zedillo, venit la putere din decembrie 1994. La rândul lui, acesta se va vedea obligat să acţioneze de frica represaliilor americanilor, adică va tăia toate crengile putrede…

Roy Bean râse sec şi reluă:

— Mai bine-zis, nu va rămâne decât trunchiul… dacă va mai rămâne şi acesta! Din câte ştim, *Dinozaurii,* adică ramura conservatoare a PRI, sunt întru totul legaţi de traficanţii de droguri… Tot ei sunt aceia care fac să putrezească diferitele poliţii mexicane care devin la rândul lor un fel de auxiliari ai cartelurilor. Doriţi să vă dau un exemplu? În urmă cu câteva luni, DEA a aflat că un avion Caravelle încărcat cu opt tone de cocaină pură a aterizat pe un teren părăsit în apropiere de Guadalajara. Ea a anunţat imediat autorităţile mexicane. Acestea au venit în aşa mare grabă, că au mai găsit la bord doar cinci kilograme de cocaină! Restul fusese evacuat sub protecţia poliţiei federale, însărcinată tocmai cu reprimarea traficului de droguri…

„Alături de Mexic, Thailanda era democraţia întruchipată”, se gândi Malko surprins. Roy Bean se grăbi să adauge:

— Sunt sute de exemple ca acesta. DEA estimează că, în zece ani, traficul cu droguri a adus diferitelor carteluri mexicane care îşi împart graniţa, nici mai mult, nici mai puţin de TREI MILIARDE DE DOLARI! Bani nu glumă, ca sa cumpere conştiinţe cu un pesos care s-a devalorizat în şase luni cu şaptezeci la sută! Mexicul nu e departe de Columbia. Ştiaţi că noul preşedinte de acolo, Samper, a fost ales într-adevăr datorită banilor câştigaţi cu traficul de droguri? Nu putem spune că nu este şi cazul preşedintelui mexican, Zedillo. În curând, traficanţii de droguri vor controla toate structurile statului dictându-le şefilor politici ce au de făcut.

— Aşadar, încheie Malko, convingerea dumneavoastră este că atentatul din Oklahoma City a fost comandat de poliţiile mexicane?

— De anumiţi şefi aflaţi la putere, îl corectă americanul. Da şi nu sunt singura persoană care crede acest lucru. Doar dacă…

Lăsă fraza neterminată.

— Doar dacă?…

— Este peste puterile noastre să acuzăm fără să avem probe.

— Nici dumneavoastră nu aveţi?

— Încă nu.

— Cu toate că aţi desfăşurat agenţi din *Task Force?*

— Da. Nici nu vă închipuiţi cu ce greutăţi ne-am confruntat... Anchetele noastre au ajuns până în sudul graniţei. Iar aici, ni s-a înfundat... DEA şi FBI nu pot opera pe teritoriul mexican decât cu aprobarea autorităţilor locale, iar ele le pun beţe în roate. Poliţiştii le dau imediat de ştire traficanţilor de droguri. Acum trei luni, un agent al DEA în misiune la El Paso a găsit în camera lui capul informatorului cu care trebuia să se întâlnească în secret... Vă mai amintiţi de afacerea Kiki Camarena din 1985? Agentul din DEA care a fost răpit, torturat cu bestialitate şi apoi asasinat în apropiere de Guadalajara? DEA l-a identificat pe principalul vinovat cu ajutorul mărturiilor: un şef din *Poliţia Federală* a statului... Mexicanii n-au zis nici pâs. Astfel că lucrurile nu aveau cum să avanseze repede cu greutăţile acestea şi cu reaua-voinţă manifestată de Casa Albă.

— Cum de s-a schimbat situaţia? întrebă Malko după ce îşi înmuie buzele în cafeaua infectă.

— Din cauza celor şaizeci şi şapte de morţi americani, lăsă să-i scape Roy Bean, în Columbia şi în Mexic, traficanţii au folosit mereu vehiculele-capcană.

Roy Bean îşi aprinse o ţigară *Lucky Strike* cu bricheta Zippo oferită de CIA. Toate agenţiile federale, toate unităţile militare, toate navele de război utilizau aceste brichete decorate cu sigla lor. O tradiţie necostisitoare, având în vedere că Zippo aveau garanţie pe viaţă chiar de la apariţia lor, în 1932.

— Vă înţeleg neputinţa, zise Malko politicos, dar nu văd în ce ar putea consta ajutorul meu, de vreme ce aveţi deja două sute de profesionişti pe teren.

Roy Bean se aplecă peste masă.

— Nu se află pe terenul *potrivit,* îl linguşi el. Ancheta trebuie continuată în Mexic.

— După descrierea făcută de dumneavoastră, nu este prea evident, observă Malko. Mi-aţi reţinut deja un loc de veci la Arlington?

Roy Bean zâmbi alungând fumul ţigării cu mâna.

— Nu vreau să vă trimit la un masacru. Noi şi *Company* avem unele avantaje faţă de DEA şi de FBI. Mai întâi că nu trebuie să cerem permisiunea nimănui ca să operăm în Mexic sau în altă parte, mai ales când ne bazăm pe o persoană ca dumneavoastră.

Dacă sunteţi de acord cu propunerea mea, eu voi fi singurul om care ştie acest lucru şi nu veţi depinde de nimeni.

— Nici FBI, nici DEA nu vor fi la curent? se miră Malko.

Americanul ridică ochii la cer.

— Nici vorbă! Pun prea mare accent pe partea administrativă. Dacă o liotă de oameni ar şti, acest lucru ar ajunge imediat la urechile traficanţilor de droguri.

— Ce aşteptaţi de la mine?

Roy Bean îşi plimbă privirea prin salonul gol, ca şi cum traficanţii s-ar fi ascuns pe sub mese.

— Cam de vreo săptămână am un mic avantaj faţă de omologii mei din DEA şi de la FBI, zise el cu voce şoptită.

— Adică?

— Malko, rosti Roy Bean, vă cunosc de multă vreme şi am încredere absolută în dumneavoastră, însă nu vreau să vă dezvălui ce ştiu, decât dacă acceptaţi…

— Ce să accept?

Americanul se jucă cu capacul brichetei şi zise:

— Să vă duceţi dincolo de graniţă şi să întreprindeţi o anchetă cu elementele pe care vi le dau eu, dar să îmi daţi socoteală numai mie. În privinţa misiunii şi a dumneavoastră, am acordul total al lui John Deutch. Pur şi simplu este vorba de a arăta Congresului că *Agenţia* nu este aşa de rea pe cât se spune. (Vorbi mai încet, adăugând cu glasul tremurând de emoţie.) Ştiţi că anumitor persoane le-ar conveni de minune ca *Agenţia* să fuzioneze cu FBI…

Perspectiva unei asemenea orori îi dădea fiori pe şira spinării. Malko zâmbi în sinea lui. Între agenţiile federale s-a dat întotdeauna o luptă pe viaţă şi pe moarte. Agenţia care deţinea o informaţie *importantă* avea tendinţa s-o păstreze numai pentru ea. În rest, erau numai gogoşi.

— Acesta este motivul întâlnirii noastre secrete?

Roy Bean înclină capul în semn de aprobare.

— *Right!* Dacă v-aş fi primit în biroul meu de la Langley, ar fi trebuit să dau socoteală celor din *Task Force.* Acesta este jocul. Aici este vorba de o întâlnire între prieteni. Dacă totul se desfăşoară bine, nu veţi apărea NICIODATĂ în rapoartele acestei afaceri. În schimb, veţi fi recompensat fără probleme.

Divizia Operaţiuni controla tot timpul fondurile secrete ale CIA.

Malko începea să fie intrigat. Roy Bean nu era nici mitoman, nici farsor, ci un adevărat profesionist viclean care juca „după

metoda personală”, cum se întâmplă deseori în astfel de cazuri.

— Mi-au plăcut întotdeauna *mariachis,* zise Malko zâmbind. Accept să lucrez pentru dumneata.

Roy Bean râse din toată inima.

— Este cea mai bună veste din acest week-end! exclamă el, vizibil uşurat. Acum vom intra în detaliile operaţionale. Haideţi!

Lăsă un bacşiş gras şi îl trase pe Malko spre peluza pustie ce se găsea exact deasupra autostrăzii 123 cu pădurea ce înconjura Mac Lean. Când ajunseră la ţară, unde erau absolut izolaţi, americanul se aşeză pe o bancă la soare şi îl întrebă pe Malko:

— Vă mai aduceţi aminte de asasinarea lui Luis Donaldo Colosio?

— Candidatul la preşedinţia mexicană?

— Exact. A fost împuşcat anul trecut la Tijuana în timpul unui miting politic, în mijlocul mulţimii, de doi ucigaşi. Unul dintre ei, Mario Aburto, a fost arestat imediat, iar arma a fost confiscată de poliţia municipală din Tijuana. Era un Browning de nouă milimetri nou-nouţ, cu un încărcător cu paisprezece gloanţe. Datorită legăturilor mele, atunci am reuşit să aflu seria armei înainte ca ea să dispară ca din senin. Ne-ar interesa cine a dorit moartea lui Colosio. Cu ajutorul celor de la FBI, am descoperit proveniența pistolului. A fost cumpărat în Texas, la Corpus Christi, de un cetăţean american pe nume John Doe, născut în Arizona. Un *drifter*[23] fără domiciliu stabil, locuind când în moteluri, când în *trailers park*-urile dintre California, Arizona şi Texas. A luptat alături de *Beretele Verzi,* are treizeci şi unu de ani, este necăsătorit. Era căutat în California pentru contrabandă cu arme şi bănuit că ar fi vândut bandelor din Tijuana vreo douăsprezece AK 47 ascunse într-un magazin de arme din Los Angeles cu ocazia unui jaf. FBI a emis din nou un mandat de arestare pe numele lui, fără să dispună de o fotografie recentă, apoi toată lumea a uitat de afacere... Asemenea cazuri apar cu sutele într-o săptămână. Armele sunt mult mai ieftine şi mai uşor de procurat aici decât în Mexic.

Malko îşi amintea că asasinarea lui Luis Donaldo Colosio, succesorul desemnat al fostului preşedinte Salinas, în martie 1984, a făcut mare vâlvă printre politicienii mexicani.

— Traficanţii de droguri l-au asasinat pe Colosio? îl întrebă el. Au procedat la fel şi în Columbia cu un candidat care s-a declarat împotriva lor...

[23] Marginalizat (n.a.).

Roy Bean îi zâmbi aprobator.

— Văd că îi cunoaşteţi pe clasici! Colosio a fost asasinat din ordinul Cartelului din Tijuana. Şefii acestuia, fraţii Arrellano, credeau că, odată ales, Colosio va favoriza Cartelul de la Sinaloa, cel mai aprig duşman al lor…

Malko era edificat. Mexicul era clar o ţară de viitor…

— Există vreo legătură între omorul lui Colosio şi afacerea din Oklahoma City? întrebă Malko.

Roy Bean zâmbi în barbă.

— Ajung şi aici. Luni de zile, numele lui John Doe a zăcut în dosarele noastre şi în cele de la FBI. Credeam că până la urmă va fi arestat şi ne va spune cui i-a vândut *Browning*-ul. Lucru care, probabil, nu ar fi dus la nimic… Deodată, acum o săptămână, l-am descoperit iarăşi pe John Doe… Mai degrabă, am dat de urma lui. Primăvara trecută stătuse în camera vecină cu cea a lui Timothy Mac Veigh într-un motel din Junction City, sub adevăratul său nume. FBI a comparat amprentele găsite în camera lui cu cele din dosarul militar. *Identificarea a fost pozitivă.*

— Deci John Doe reprezintă veriga lipsă dintre Timothy Mac Veigh şi traficanţi, conchise Malko. Acum aveţi şi legătura.

— Aşa este!

Americanul jubila… Se ridică, fiindcă era prea nervos ca să stea jos, iar Malko îl întrebă:

— Şi cei de la FBI deţin această informaţie?

— *Of course!* Nu sunt ei prea şmecheri, dar ştiu să folosească un computer. De opt zile, îl caută pe John Doe ca disperaţii prin toate statele. Discret, dar fără succes. Nu trebuie să-l pună în gardă.

Bucuria din ochii jucăuşi nu-i dădea pace şi izbucni:

— Am un mic *edge*[24] faţa de FBI şi de DEA, zise el cu voce tremurătoare. Eu ştiu unde se află John Doe. Iar dumneavoastră veţi merge să-l aduceţi.

*

* *

De bucurie, stropea cu salivă când vorbea. Imediat, scoase pachetul de *Lucky Strike,* bricheta Zippo cu sigla CIA şi aprinse încă una. Conversaţia părea neadecvată în aceasta superbă după-amiază de vara. Malko nu se putu abţine să nu facă o observaţie logică:

[24] Avantaj (n.a.).

— Se afla în Mexic?

— Da, în închisoare, zise Roy Bean dând fumul afară cu voluptate.

Lucrurile se complicau, însă americanul se grăbi să adauge:

— O să-l scoatem de acolo!

— Cum?

— Este foarte simplu. M-am interesat. Poate fi eliberat pe o cauţiune în valoare de o mie de dolari. A intrat la zdup pentru nimica toată: o altercaţie cu un poliţist mexican care a găsit în maşina lui un pistol încărcat. Un cetăţean mexican ar fi scăpat doar cu o sută de pesos. Fiind american, adică un *gringo*, speră să stoarcă de la el mult mai mult.

— Îşi va pune unele întrebări, ripostă Malko.

— Absolut nici una! Avocatul este prieten cu mine şi nu va scoate o vorbă. John Doe va crede că prietenii lui, traficanţii, l-au eliberat.

— Dar nu va întârzia să afle adevărul…

Râzând, Roy Bean îi spuse:

— Va fi prea târziu, căci, la ieşirea din închisoare, DUMNEAVOASTRĂ veţi fi prezent cu câteva *dădace* de la *Company.* Va trebui doar să-l îmbarcăm clandestin şi să-l trecem graniţa.

— Astă seamănă grozav de tare cu o răpire, observă Malko.

— Nu ar fi prima! În 1988, Curtea Supremă de Justiţie a autorizat răpirea mai multor suspecţi dintr-o ţară străină. Această lege a servit şi în 1990: DEA a ajutat la ridicarea unui medic mexican, pe nume Humberto Alvarez Mechain, vinovat că participase la interogatoriul lui Kiki Camarena.

— Asta este legea americană, observă Malko mai în glumă, mai în serios…

Roy Bean îi aruncă o privire mustrătoare.

— *Mexicans suck!*[25] Doar n-o să le cerem părerea. N-o vom face nici cu FBI-ul care îl caută pe John Doe în Texas…

— Sunteţi singurul om care ştie unde se află?

— Singurul, se împăună Roy Bean.

— Cum de aţi obţinut această informaţie?

— Ani de-a rândul l-am *hrănit* pe un Informator din *Poliţia Federală* mexicană. Îl cheamă Eduardo Bosque. O investiţie de aur, ce-i drept. Acum doi ani, traficanţii l-au dibuit. Pentru el a fost groaznic. A fost obligat să fugă în Statele Unite. Oficial,

[25] Mexicanii sunt nişte căcăcioşi! (n.a.).

trăieşte acolo ca ziarist, însă, în realitate şi-a păstrat legăturile. El mi l-a găsit pe John Doe aproape din întâmplare. Vă va oferi toate amănuntele. Am aranjat o întâlnire cu el în seara asta.

— Veniţi şi dumneavoastră?

— Fireşte că nu! Vă va furniza informaţii despre latura mexicană a operaţiunii noastre. Ne vom întâlni din nou mâine ca să punem la punct şi restul. Şi, cu voia Domnului, totul se va rezolva în câteva zile.

„Numai de nu şi-ar băga dracul coada”, se gândi Malko.

— Mai spuneţi-mi câte ceva despre Eduardo Bosque, îi ceru Malko. După câte mi-aţi povestit, vă încredeţi într-un mexican?

Roy Bean zâmbi cu tristeţe.

— Nu este un mexican oarecare! Atâţia ani am putut să-mi dau seama de eficacitatea şi de integritatea lui. Are numele de cod *„the Owl*[26]*”* şi veţi vedea de ce. Nu ne-a trădat niciodată. Nici chiar atunci când a fost obligat să vină aici nu s-a dat la fund. Cu toate acestea, am fost obligaţi să-l scoatem din ţară asumându-ne nişte riscuri legale serioase. A avut loc şi un schimb de focuri între membrii *Poliţiei Federale* mexicane, aservită traficanţilor de droguri şi agenţii noştri. Au fost patru morţi... Cartelul de la Tijuana a pus pe capul lui un preţ de un milion de dolari, cu precizarea că se mulţumesc doar cu capul. Era de ajuns să se telefoneze la un număr din Tijuana şi să se facă unica menţiune: „Voi aduce capul lui Eduardo Bosque”.

— Unde locuieşte?

— Pe undeva prin Alexandria. Sub un alt nume, bineînţeles, cu paşaport fals pentru altă ţară latino-americană. În afară de noi doi, nimeni altcineva nu ştie cine este cu adevărat. Are în permanenţă la el un telefon celular blocat pe un anumit număr. În caz că se iveşte vreo problemă, apasă pe tasta *on* şi declanşează un semnal de alarmă într-una din casele noastre sigure. În zece minute, oamenii noştri de pe teren ajung acolo. Este un soi de *around the clock watch*[27].

— Mai poate încă să vă fie de folos?

— Şi încă cum! Dă multe telefoane. Şi-a păstrat mulţi prieteni în Mexic. Un fel de francmasonerie care doreşte să smulgă ţara de sub tutela traficanţilor de droguri. S-au adunat poliţişti, ziarişti, magistraţi. Şi ei trebuie să fie foarte atenţi. De îndată ce

[26] Bufniţa (n.a.).

[27] Protecţie asigurată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru (n.a.).

obţin o informaţie, i-o transmit lui. Cred că nici DEA nu are un informator de talia *Bufniţei.* Se mulţumesc să recruteze curcani mexicani corupţi, plătindu-le de trei ori mai mult suma încasată de la traficanţi. În general, tipi ca aceştia sug din două părţi…

— Ce vreţi să obţineţi de la John Doe?

— O mărturie de importanţă capitală. Este singurul în măsură să certifice în faţa unui tribunal că traficanţii au fost cei care au comandat masacrul din Oklahoma City. Riscând pedeapsă cu moartea, în final va fi de acord. Prin intermediul lui, vom putea să reconstituim întregul complot.

— Nu ştiţi ce rol are el în această afacere.

— Este adevărat, dar cred că el a furnizat explozibilul şi l-a convins pe Mac Veigh să conducă vehiculul şi, mai ales, că EL ştie cine l-a plătit pentru asta. Cu elemente de asemenea calibru, guvernul mexican va fi obligat să întreprindă ceva sub presiunea Casei Albe. Opinia publică de la noi nu va accepta nici în ruptul capului lipsa oricărei reacţii din partea Casei Albe. Or, campania lui Clinton pentru realegerea sa va începe peste şase luni… Vedeţi, miza este enormă…

— Aşa este, recunoscu Malko. Dar asta depăşeşte şubredele mele puteri.

— *Do not pull my leg!*[28] zise Roy Bean surâzând. Mai cunosc eu nişte cazuri când v-au trimis direct în iad, dar v-aţi întors întotdeauna… De, aceea m-am gândit la dumneavoastră. Ştiu că este periculos. În Mexic nu prea există lege şi nici nu prea poţi apela la poliţie. Iar adevăratul şef al cartelurilor nu este altcineva decât partidul aflat la putere: PRI…

— Să fie oare încă un iad pe care mi-l oferiţi? se lansă Malko. Nu vom afla decât după ce vom vedea dacă am avut noroc…

Roy Bean nu mai zâmbea.

— Probabil, admise el. În acest caz, mi-aş dori tare mult să aveţi noroc. Dar nu pot să nu vă trimit acolo. Dumnezeu să vă aibă în paza Lui.

S-ar zice că era un predicator. Avea un aer sincer şi grav. Deodată pufăi şi puse degetul pe *Washington Post* care ieşea din buzunarul lui Malko.

— Puteţi să-mi împrumutaţi şi mie ziarul un pic?

Se cufundă în lectura paginilor cu programele spectacolelor.

— Trebuie s-o duc pe nevastă-mea să vadă *Madison County,* îi explică el. Nu ştiu când începe spectacolul. Mulţumesc. Vă voi

[28] Nu forţa nota! (n.t.).

suna mâine dimineaţă la *Willard.*

Merseră amândoi în parcare, unde rămăseseră doar două vehicule: maşina închiriată de Malko şi un modest Chevrolet alb. În timp ce încălzea motorul ca să pornească mai repede aparatul de climatizare, Malko se întreba dacă va mai revedea vreodată castelul din Liezen şi pe Alexandra. De-abia avusese timp să-şi revină din emoţiile prin care trecuse la Istanbul[29], cu senzaţia amară că misiunea lui de dinainte nu făcuse altceva decât să-i poarte destinul în fosta Iugoslavie. Dar, în fond, aşa e viaţa. Munca lui de şef de misiune era un fel de pânza a Penelopei pe care trebuia s-o ţească şi s-o reţească la nesfârşit, până când, în final, se destrăma.

Nimic nu fugea mai iute decât un glonţ tras dintr-un Magnum 357, aşa îi spusese odinioară un agent lucid.

[29] Aluzie la SAS nr. 119, Le Cartel de Sebastopol (Cartelul de la Sevastopol), (n.a.).

Capitolul III

— Pe Maria-Luisa, soţia mea, au omorât-o din bătaie, ca pe un câine, pe terenul viran din Colonia Libertad, în Tijuana. Au lovit-o atât de tare, încât, atunci când au găsit-o poliţiştii, avea gura plină de excremente... Au sărit cu picioarele pe burta ei. Dar, mai înainte, au forţat-o să se ducă la bancă şi să scoată toate economiile noastre, ameninţând-o că ne omoară cei doi copii pe care i-au răpit o dată cu ea. A făcut-o ca să-i salveze. Cu toate astea, i-au omorât şi pe ei. Luis avea şapte ani şi Dolores, cinci. Cunoaşteţi Tijuana, *senor?*

— Puţin, răspunse Malko.

— Vedeţi canalul care traversează oraşul de la est la vest? I-au aruncat pe amândoi acolo de pe podul din prelungirea bulevardului Lazaro Cardenas. Era anotimpul secetos, iar în canal apa nu era adâncă. Oricum erau prea mici şi nu ştiau să înoate... După aceea, nenorociţii au petrecut până în zori la *Rodeo de Medianoche,* cu banii mei.

Tăcu. Brusc, Malko îşi dădu seama că, din cauza zarvei unora dintre clienţii care ţipau cât îi ţinea gura, Eduardo Bosque era nevoit să urle ca să-şi povestească grozăviile. Sâmbăta seara, *Old Ebbit Grill*, care se afla la doi paşi de Casa Albă, era plină ochi de lume. Era unul dintre puţinele localuri la modă deschise sâmbăta, aflat chiar în centrul Washingtonului.

Capitala se golea începând cu cinci după-amiaza, iar funcţionarii de la Casa Albă, se retrăgeau împreună cu familiile în Virginia sau în Maryland. Aici se găsea o mulţime veselă şi amestecată de studenţi şi de *lawyers*[30], precum şi o groază de femei singure în căutare de parteneri. Nu aveai unde să arunci un ac în imensul salon dreptunghiular, iar mai bine de o sută de clienţi stăteau la barul lung, bând zdravăn şi sporovăind cu vecinii.

Malko avea întâlnire la *Oyster Bar,* al doilea salon. Şi acesta era asediat în egală măsură de o haită însetată şi flămândă. Dar se putea mânca şi la bar, fără să aştepţi două ore.

Nu-i fusese greu să-l recunoască pe Eduardo Bosque, cocoţat pe un taburet, ascuns de vreo şase tineri care comentau meciul

[30] Avocaţi (n.t.).

de fotbal pe care-l urmăreau la televizorul suspendat în fundul barului şi de tot atâtea fete care îşi împărţeau farfuriile cu stridii atât de mari, că păreau importate direct de la Cernobîl. Cu ochelarii săi enormi şi rotunzi, cu rame din baga, mexicanul semăna *într-adevăr* cu o bufniţă. Era singurul îmbrăcat într-o haină de vară cu dungi. Zărindu-l pe Malko în oglinda de la bar, se întoarse. Prin deschizătura hainei, Malko observă umbra neagră a crosei unui pistol şi a unui telefon portabil agăţat la centură.

— *Good evening, senor* Linge, îi spuse el cu zâmbetul pe buze. Am sosit şi eu de puţin timp. Ce doriţi să beţi?

În realitate, ajunsese cam de vreo oră, intrând şi ieşind de mai multe ori, analizând oamenii şi încercând să-i repereze pe eventualii suspecţi. De fiecare dată când avea întâlnire într-un loc public, proceda la fel.

— O votcă, ceru Malko.

Eduardo Bosque îl chemă pe barman şi comandă totodată al doilea pahar de *Defender.*

Încet, încet, cei doi reuşiră să se distanţeze puţin de grupurile care îi înconjurau şi chiar să facă rost de câte un scaun pentru fiecare, ceea ce constituia un adevărat lux. În ciuda decalajului de fus orar, Malko era lihnit de foame. Au comandat nişte *blue point* şi nişte *prime ribs,* apoi au schimbat câteva cuvinte fără importanţă.

Eduardo Bosque vorbea bine englezeşte cu un accent impecabil. Malko îi surprinse de câteva ori privirea în oglinda mare de pe perete care îi sfredelea pe nou-veniţii în bar. De când ajunsese, îi remarcase şi tremurul uşor al mâinilor. După al treilea pahar de *Defender*, aproape că nu îi mai tremurau şi reuşi să înceapă să mănânce din *blue point* cu gesturi ferme. Malko se mai afla încă sub efectul poveştii sale. Aparent, mexicanul o derula noapte şi zi, ca pe un film de groază. Însă ticul care îi ridica într-una colţul stâng al gurii nu încetase.

— Cine sunt oamenii care v-au masacrat familia?

Mexicanul nu mai avu timp să răspundă. Blonda care stătea alături de Malko se întoarse spre el cu mâna întinsă.

— *Hi!* Eu sunt Jennifer. Vreau să vă cer o părere. Prietena mea crede că avortul ar trebui să fie interzis, dar eu nu sunt de acord… Ce spuneţi?

Asta mai lipsea… Însă Jennifer avea nişte ochi verzi tulburători cu o privire cutezătoare şi nişte picioare lungi, bronzate care se

iveau dintr-un şort foarte strâns pe ea.

— Mai repede aş împărtăşi părerea dumneavoastră, zise Malko. Vorbim mai târziu puţin, văd că vine friptura, de acord?

— *Sure!* se învoi Jennifer bucuroasă. Nu sunteţi american?

— Nimic nu vă scapă, îi spuse Malko surâzând. Sunt din Austria, ştiţi, patria valsului…

— Vai, ce romantic!

Ea se întoarse şi reluă conversaţia aprinsă cu prietena ei. Cele două farfurii fuseseră aduse deja, însă Eduardo nu se atinse de friptura lui, ci se aplecă înspre Malko.

— Ramon Arrellano a dat ordin să-mi fie masacrată familia când am reuşit să scap de ei. Este *enforcer*[31] al Cartelului din Tijuana, cel mai crunt dintre fraţii Arrellano. Dar nu îşi murdăreşte el mâinile niciodată. Cel care a comis aceste crime atroce se numeşte Manuelo El Mazel. I se mai spune şi „El Coyote”. Este executantul şef al cartelului. Şi el vine din Sinaloa; ucide cu cruzime şi cu sânge rece. Blestema-l-ar Dumnezeu! Era cu nişte *malos chicos*[32], nişte derbedei de puştani recrutaţi de dincolo de graniţă, în Barrio Logan din San Diego. Sunt foarte mândri că lucrează pentru cartel…

— Nu vreţi să vă răzbunaţi?

Eduardo Bosque rămase cu cuţitul în aer. Tonul discuţiilor mai scăzuse un pic şi acum puteau vorbi aproape normal.

— Dar mă răzbun, *senor* Linge! Fac tot ce pot ca să-i distrug pe criminalii ăştia. Fiecare lovitură adusă lor mă face să-mi uit durerea. Nu voi abandona niciodată lupta, iar ei ştiu acest lucru. Mă voi bate până la ultima suflare. Mă gândesc că, acolo unde sunt, Maria-Luisa, Luis şi Dolores se simt puţin mai bine. În schimb, dacă îmi veţi aduce capul lui „El Coyote”, voi rămâne prietenul dumneavoastră pe viaţă.

Vocea se frânse şi începură din nou să mănânce. Era o căldură sufocantă, deşi aerul condiţionat funcţiona. Eduardo bea ca un însetat, iar barmanul lăsă în final sticla de *Defender* lângă el. Mexicanul mânca repede. Apoi împinse ia o parte farfuria şi zise:

— Nu vreau să rămân prea mult timp. Nu se ştie niciodată. Sper ca DEA să nu fi aflat de prezenţa dumneavoastră la Washington…

— DEA, de ce?

El vorbea despre agenţia antidrog din Statele Unite ca şi cum

[31] Şeful de poliţie (n.a.).

[32] Băieţi răi (n.t.).

ar fi un adversar. Răspunse zâmbindu-i cu tristeţe:

— Am descoperit că, la Tijuana, cartelul dispune de un sistem sofisticat de ascultare, ajutat şi de numeroase calculatoare. Ascultă *toate* convorbirile agenţilor din DEA, de-a lungul frontierei. Chiar şi pe acelea de la telefoanele celulare. Calculatoarele, sunt dotate şi activate de cuvinte-cheie, adică de nişte coduri. De aceea reuşesc să asculte la distanţe foarte mari. Iar DEA nu are aprobare ca să-şi codifice convorbirile.

Se aplecă şi îl prinse pe Malko de braţ.

— Când veţi ajunge acolo, nu vă apropiaţi deloc de oamenii din DEA, nici de poliţiştii federali, nici de *procurorul general al republicii.* Traficanţii de droguri sunt ca la ei acasă. Nu vorbiţi decât cu persoanele desemnate de mine.

— Vă ascult, zise Malko. Unde este John Doe?

— În închisoarea din Mexicali. Pentru deţinere de arme. Vă dau numele unui avocat de încredere. Va fi de ajuns să plătim cauţiunea de o mie de dolari ca să-l elibereze. Pe urmă, intraţi dumneavoastră în joc. Cu ajutorul prietenei mele Guadalupe Spinoza, veţi afla la ce oră va ieşi.

— Cum de aţi ştiut că este acolo?

Eduardo Bosque avu un surâs firav.

— Domnul Roy Bean mi-a cerut să îl găsesc. Ştiam că poate fi într-unul din oraşele de la graniţă. Am dat nişte telefoane şi am aflat că un *gringo* era la zdup în Mexicali. Şi nu se găsesc mulţi în asemenea situaţie. După aceea, am obţinut mai multe amănunte. Motivul, însă, constituie un alt detaliu interesant. Acest *gringo* primise în închisoare mai multe vizite ale unei mexicane pe nume Exaltacion Garcia, una dintre cele mai frumoase femei care are legături cu Cartelul din Tijuana. Trece deseori cocaină peste graniţă... întâmplător, mai este şi amanta unuia dintre oamenii cei mai puternici din Mexic, Gustavo Ortuzar, fost ministru al industriilor şi om de afaceri care locuieşte în Tijuana. Este sprijinul politic cel mai important al fraţilor Arrellano.

— Unde se află fata?

— Cred că la Mexicali. Sau la Tijuana.

— Asta e tot?

— Nu. V-am pomenit de asemenea şi numele unui prieten sigur, Armando Guzman. Conduce Poliţia federală din Baja California. Are biroul la Tijuana, însă are putere şi la Mexicali. Totuşi, nu apelaţi la el decât în ultimă instanţă. Dar cred că nu va

fi nevoie. Dacă doriţi să vă întâlniţi cu el, sunaţi la numărul pe care vi l-am scris. Spuneţi-i că sunteţi ziarist străin, că faceţi o anchetă în legătură cu traficanţii de droguri şi că un prieten mexican, Rodrigo Lopez, v-a dat numele lui.

— Cine este?

— Un ziarist care lucrează la *El Diario,* prieten cu traficanţii. Asta nu-i va nelinişti.

— Îl supraveghează?

— Bineînţeles, zise el cu un zâmbet obosit. Secretara, subalternii, şoferul, sunt cu toţii trecuţi pe statele de plată ale cartelului fraţilor Arrellano.

— Trag nădejde că sejurul meu în Mexic nu se va prelungi mai mult de câteva ore, observă Malko. Aşadar…

Eduardo Bosque îl întrerupse întinzându-i un plic sigilat.

— *Quien sabe?* Aici aveţi toate informaţiile necesare. Acum vă las, căci nu-mi place să mă culc târziu.

— Pot să vă telefonez? îl întrebă Malko.

— Nu. Eu nu dau numărul nimănui. Ia gândiţi-vă că vă prind traficanţii. Vă vor tortura până o să muriţi ca să obţină numărul. Treceţi pe la domnul Roy Bean.

Se strecură printre clienţi şi dispăru. Malko se întreba cum putea Eduardo Bosque să doarmă liniştit. Golise pe trei sferturi sticla de coniac… Era clar că nu trăia decât să se răzbune, ascuns într-o hrubă ca un şobolan încolţit, susţinut doar de ura lui.

Malko nu rămase singur de câteva secunde, că blonda Jennifer îl şi luă la rost.

— Prietenul dumneavoastră a plecat? Veniţi să beţi ceva împreună cu noi…

El se întoarse. Judecând după lucirea din ochii ei sticloşi, nici nu băuse prea mult…

— Ce doriţi să beţi? întrebă el.

— Un „Original Margarita”.

Era la ordinea zilei… Malko dădu comanda barmanului, precizând şi amestecul de Cointreau şi tequila.

*

* *

Jennifer se zgribuli în aerul răcoros al nopţii, când ajunse pe trotuarul din faţa barului *Old Ebbit Grill*, apoi izbucni într-un hohot de râs ascuţit.

— Nu pot să conduc în starea asta! Vă supăraţi dacă mă

conduceţi? Locuiesc în Georgetown. O să vin mâine să-mi iau maşina.

Se sprijinea de Malko cu toată greutatea, având ochii strălucitori şi mersul nesigur. Ultimele trei pahare de „Original Margarita” fuseseră piatra ei de încercare. Malko aflase totul despre ea. Că lucra la o mare firmă de avocatură, că se plictisea de moarte acolo şi îşi căuta o slujbă în turism ca să călătorească. Rupsese logodna cu un bancher, familia ei locuia la Philadelphia, iar colega de cameră se dusese cu prietenul la New York...

Malko o conduse la maşina parcată pe G Street, dar nu era sigur că se va putea ţine pe picioare până acolo.

— Este în Olive, paralelă cu M Street, zise ea. La numărul 34.

Centrul oraşului era aproape pustiu. A doua jumătate a străzii M mai era încă circulată datorită magazinelor cu ţoale şi restaurantelor „etnice”. Jennifer moţăia cu capul pe umărul lui. Se opri în faţa locuinţei, o micuţă *brown-house*. Coborâră amândoi, iar ea se agăţă de braţul lui.

— Haideţi să mai bem un păhărel. Aţi fost extrem de drăguţ că m-aţi condus.

În starea în care se afla, încă un pahar ar fi făcut-o să cadă în comă. Îi fu greu să nimerească yala. Numai ce intrară în apartamentul cu două camere, că sughiţă şi îi aruncă lui Malko:

— Vă rog, aşezaţi-vă, vin şi eu numaidecât!

Cât îi luă să se aşeze pe sofa, ea şi intră în baie. Camera era împânzită cu reviste de călătorie. Pe perete era un poster ce reprezenta un avion Concorde aparţinând companiei Air France gata de decolare, iar peste el, prins cu o piuneză, un articol decupat dintr-un ziar recent relatând despre un supersonic al aceleiaşi companii care tocmai bătuse recordul mondial înconjurând globul pământesc în treizeci şi şase de ore, având la bord câţiva dintre miliardarii americani. Malko aşteptă mai bine de un sfert de oră auzind zgomotul duşului, apoi Jennifer îşi făcu apariţia machiată din nou, mult mai proaspătă, cu o fâşie de pânza înnodată deasupra sânilor care lăsa să se vadă măre parte din trupul ei şi se tolăni alături de el oftând:

— *My God, I was really feeling terrible...* [33] Oare ce credeţi despre mine?

— Că aţi băut prea multă tequila, zise simplu Malko. Dar nu-i nimic. Cred că ar fi mai bine să nu mai beţi. Vă las să vă odihniţi.

— *No way!* i-o tăie Jennifer. Promit că n-o să mai beau.

[33] Doamne, mi-a fost îngrozitor, de rău... (n.a.).

Cu o mişcare leneşă, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Malko, îi strivi buzele cu gura ei şi îşi strecură înăuntru limba mirosind încă a tequila şi a Cointreau. Prin mătasea uşoară îi simţea căldura trupului şi sfârcurile care apăsau haina din alpaca. Pe dedesubt, nu purta absolut nimic.

Jennifer se îndepărtă de ei veselă şi provocatoare.

— I have never make love with an Austrian... If I want a job în the travel business, I have to be familiar with foreign stuff[34]*.*

Mâinile ei trebăluiau deja la cămaşa lui Malko. Termină foarte repede. Fâşia de mătase alunecă, dând la iveală sânii ascuţiţi. Când Malko îi atinse pe rând cu buzele, ea suspină de plăcere.

— Oh my God! It's so good.

Cu conştiinţa că înfăptuieşte un adevărat act de cultură, Malko îşi dădu toată silinţa să arate cât de talentat era. Când atinse pântecele lui Jennifer, ea se arcui mai întâi, încercă să-l respingă fără vlagă, apoi se lăsă în voia lui cu suspine care se transformară în ţipete ascuţite. Coapsele avură uşoara tendinţă de a se strânge, abdomenul veni singur în întâmpinarea buzelor lui care răspândeau atâta plăcere înlăuntrul ei, apoi se lăsă pe spate implorându-l:

— Oh, please, fuck me! Now.

Malko se adânci cu blândeţe în sexul inundat al tinerei femei, smulgându-i o rugăminte înfocată. Când o avu cu totul, el îi depărta coapsele ca s-o pătrundă cât mai adânc. Apoi o iubi pe îndelete, cu mişcări circulare şi regulate. Cu gura lipită de a lui, cu braţele încolăcite pe după gât, cu picioarele strânse în jurul coapselor, Jennifer tresărea sub mişcările violente care o ţintuiau de sofa.

Malko era atât de răbdător, încât aşteptă cel de-al doilea orgasm, apoi se răspândi în ea.

Unghiile tinerei femei se înfipseră în spatele bărbatului şi slobozi un suspin strangulat.

— Oh, my God! You are so strong...

Nu mai voia să-i dea drumul. În mod cert, prima parte a programului o emoţionase profund...

Când îşi mai trase sufletul, zise oftând:

— It's wonderful! I am so fed up with the horny-well-hung studs who fuck you like în the gym. (Ea îl sărută.) *You really*

[34] N-am mai făcut niciodată dragoste cu un austriac. Dacă vreau să lucrez în domeniul turismului, trebuie să mă obişnuiesc cu felul de a fi al străinilor (n.a.).

know how to talk to a woman[35]*.*

— *Thank you,* zise Malko.

Îşi merita cu prisosinţă numele de european. Jennifer îşi puse din nou fâşia de mătase, cu ochii plini de recunoştinţă şi îl conduse până la uşă, unde îl mai sărută o dată.

— *Take care!*

Ajuns în stradă, îşi dădu seama că nici măcar nu ştie cum o cheamă. Dar şi că nu se vor mai întâlni vreodată. Ultima urare – făcută în limbaj tipic american – se potrivea de minune momentului. După această scurtă pauză, se va avânta direct în infern.

*

* *

Cu cravata la gât, Roy Bean avea un aer şi mai solemn, împreună cu Malko stătea la o masă în *Cafe Roma,* la parterul hotelului *Willard:* Directorul adjunct al Diviziei Operaţiuni fusese punctual în timp ce asculta tăcut povestea lui Malko, el comandă un *long drink* pe bază de Gaston de Lagrange VSOP şi apă tonică.

— Perfect, conchise el. Am găsit bilete la o cursă spre Los Angeles la o agenţie americană. De acolo, vă veţi duce la El Centro, fiindcă la Calexico nu există aeroport. El Centro se găseşte la distanţă de o oră faţă de frontieră. Îndată ce veţi ajunge la Mexicali, vă veţi instala la *Holiday Inn,* în Crown Plaza. Iată numărul unde veţi găsi „dădacele" noastre. Vă aşteaptă dincolo de graniţă, la Calexico, codul este Basher. Dumneavoastră sunteţi „Basher 1", iar ei sunt „Basher 2".

— După ce voi afla ziua şi ora ieşirii lui John Doe din închisoare, ce voi face?

— V-am spus. Chemaţi echipa. Asta îi va lua o jumătate de oră. Îndată ce iese din închisoare, îl şi îmbarcaţi. Băieţii noştri sunt profesionişti, nu ar trebui să aveţi probleme.

— Cum îl voi recunoaşte?

— Va fi şi avocatul cu dumneavoastră.

— Şi după aceea?

— Există două posibilităţi. Ori îl puneţi într-o ladă şi treceţi graniţa legal, cu mici riscuri, însă... Sau, cel mai bine ar fi s-o faceţi clandestin. La Mexicali, frontiera se întinde pe toată liziera nordică a oraşului. Mai întâi daţi peste un zid, apoi, la est, de un

[35] Este extraordinar. Sunt sătulă până peste cap de armăsari musculoşi care regulează ca şi cum ar face sport. Dumneavoastră chiar ştiţi cum să vorbiţi cu femeile, (n.a.).

canal care curge într-un şanţ. Locul este folosit adesea de „catârii” care transportă cocaina. Se poate face acelaşi lucru şi în sens opus. Este cel mai sigur aşa. De îndată ce va ajunge pe teritoriu american, îi veţi citi drepturile şi îl veţi duce la El Centro, unde vă aşteaptă un avion al *Companiei.* Cum nu putem prevedea ce se va întâmpla, vă mai dau ceva în plus.

Puse pe masă o servietă pe care o împinse spre Malko. Acesta zări mânerul unui pistol automat cu patru încărcătoare fixate cu bandă adezivă.

— Este un Taurus cu calibrul de nouă milimetri, zise cu o voce glacială şeful Diviziei Operaţiuni. Când ajungeţi la graniţă, nu intraţi în panică. Pe ruta aceasta, mexicanii nu cotrobăie niciodată prin maşinile americanilor. Dar, în caz că se va întâmpla altminteri, să aveţi pregătită o hârtie de o sută de pesos. *No problem, amigo,* încheie el cu un fals accent mexican.

— Să vă audă Dumnezeu! răspunse Malko.

— În cel mai rău caz, vă vom scoate de acolo. Dacă ai dolari, în Mexic nu rămâi mult timp în închisoare, zise Roy Bean.

Termină de băut Gaston de Lagrange şi se ridică.

— *Take care!*

În mod cert, aşa era obiceiul… Cu servieta ce conţinea pistolul Taurus sub braţ, Malko ajunse în camera lui. O căldură apăsătoare domnea în centrul oraşului strivit de ambuteiajele oribile datorate circulaţiei interzise de pe Pennsylvania Avenue, în zona Casei Albe, de când avusese loc atentatul din Oklahoma City. Drumul era barat de stâlpi din beton şi maşini ale poliţiei.

Malko examină pistolul; era nou-nouţ, fără serie, cu gloanţe „ucigătoare de sticleţi”, cu o putere de penetraţie extrem de mare. Într-adevăr, o armă de ucigaş. Dar nu numai atât. Un beculeţ roşu clipi pe telefonul său: era mesajul automat. Formă cifra şase.

Auzi vocea lui Eduardo Bosque. „Deţin o informaţie, îl anunţa mexicanul. Fraţii Arrellano au aflat că John Doe este căutat pentru atentatul din Oklahoma. Dintr-o sursă din DEA. Au o «cârtiţă» la San Diego.”

Malko închise. Însemna că nu era chiar atât de simplu, cum prevăzuse Roy Bean. După cum conveniseră ei, nu putea să se întâlnească cu el, căci toate convorbirile cu Langley erau înregistrate. Încercă să-şi imagineze ce ar face traficanţii în cazul acesta: cel mai simplu era să-l lichideze pe John Doe care, dacă ieşea din închisoare, ar fi reprezentat pentru ei un risc sigur. Un

amănunt neînsemnat ce adăuga un pic de piper unei misiuni ce începuse sub auspicii bune.

Capitolul IV

Malko semnaliză că face la dreapta pe bulevardul Lopez Mateos ca să se întoarcă în Calle Sur, o stradă îngustă ce cobora spre centrul modern al oraşului Mexicali. Pe stânga, era mărginită de case mici şi joase, lipite unele de altele care adăposteau birouri de avocatură cu plăcuţe din aramă ce acopereau zidurile ca nişte ex-voto[36]. La dreapta, zări o cuşcă cu gratii, ca o colivie mare, aşezată chiar în faţa intrării închisorii. Pe un panou erau afişate orele şi zilele de vizită. Mai în spate, se putea vedea un foişor, chiar deasupra zidului de incintă. Alături, erau Palatul de Justiţie şi sediul Poliţiei municipale. Maşini negru cu alb ale poliţiei staţionau cam peste tot şi arătau jalnic.

Găsi un loc puţin mai jos, într-o parcare de la marginea unui teren viran unde stăteau înşiraţi mai mulţi *changarros*[37]. Imediat ce se dădu jos din Buick, fu întâmpinat de o rafală violentă de vânt, călduţă şi uscată, care ridica în aer nori de praf gălbui. Vântul acesta bătea zi şi noapte, măturând străzile triste, care se întretăiau în unghiuri drepte, ale oraşului neted şi plin de praf, cu obişnuitele lui arcade mizerabile, cu multe tarabe aşezate pe trotuar şi cu autobuze ce păreau ieşite din mai multe viroage.

Trecuse graniţa cu o zi înainte, practic fără să-şi dea seama. Cinci ore cât durase zborul de la Washington la Los Angeles, regretase profund confortul oferit de Espace 180 al companiei Air France şi sosise în California stors de oboseală. Clasa întâi din transporturile aeriene americane se găsea abia la începuturi în privinţa condiţiilor de zbor. Din partea americanilor nu-l întâmpinase nimeni şi, la intrarea în Mexicali, un poliţist mexican nepăsător făcea semn tuturor vehiculelor să treacă, fără măcar să arunce o privire... *Holiday Inn* din Crown Plaza se înălţa în mijlocul oraşului nou, modern şi urât, chiar la intersecţia bulevardului Los Heros cu Calle Romulo O'Farril. Hotelul era aproape gol. Oare cine mai venea astăzi la Mexicali, orăşel de frontieră, construit odinioară de imigranţii chinezi, care se

[36] Din lat. ex-voto, ca urmare a unui legământ. Tablou, obiect sau placă gravată pusă pe pereţii unei biserici sau. Ai altui lăcaş de cult în urma unui legământ sau în amintirea obţinerii unui favor (n.t.).

[37] Negustori ambulanţi (n.a.).

întindea de-a lungul graniţei ca un imens târg de maşini de ocazie, cu câte un restaurant chinezesc aproape la fiecare colţ de stradă? De jur-împrejur, deşertul cu vânturile lui veşnice, golea de tot minţile.

Avea un milion de locuitori, poate un pic mai mult şi nimeni nu ştia să facă nimic. În oraş erau mai multe uzine de *maquilladora,* adică de prelucrare a materiilor brute importate din Statele Unite şi apoi reimportate fără impozite vamale ce asigurau un trai un pic mai decent ca altădată populaţiei din Mexic...

Malko merse pe jos pe Calle Sur, pe partea stângă. Mai mulţi avocaţi cu figuri avide, precum târfele, pândeau clienţii în pragul birourilor.

Se opri în faţa biroului cu numărul 100. Pe un panou era scris: *Despacho Juridico – Avogado Spinoza.* Împinse uşa cu geam mat şi intră direct într-un birou micuţ cu un climatizor zgomotos ce ieşea din perete ca un buboi. O secretară cu ochelari îi adresă un zâmbet comercial strălucitor.

— *Buenos dias, senor. Que puede...*

— Vreau să vorbesc cu *avogado* Spinoza.

— *Como no! Momentito.*

Dispăru în spatele unei uşi capitonate care în multe locuri era jupuită. Apoi ea apăru în cadrul uşii şi îl pofti înăuntru.

— *Con permiso, senor.*

Malko pătrunse într-un birou cu pereţii plini de diplome ce demonstrau că avocata Guadalupe Spinoza urmase remarcabile cursuri la diferite facultăţi din America şi din Mexic.

Ea se ridică şi îl întâmpină. Avea un breton tăiat drept, ochelari pătraţi cu lentile aproape la fel de groase ca ale lui Eduardo Bosque, iar gura cu buze foarte roşii o făcea să iasă în evidenţă în acest birou auster. Era îmbrăcată cu o bluziţă neagră, opacă şi cu nişte jeanşi de asemenea negri, foarte strânşi pe ea. Era un amestec între o femeie de carieră şi o târfă.

— Ce doriţi, *senor?* îl întrebă ea.

Malko îi întinse hârtia cu cele câteva cuvinte din partea lui Eduardo Bosque pe care le citi la repezeală. După aceea, scoase din geantă o brichetă Zippo îmbrăcată în piele neagră de crocodil şi îi dădu foc cu mare grijă.

— Am fost pusă în temă, spuse ea în timp ce se aşeza la birou.

Luă telefonul şi sună pe cineva de la Palatul de Justiţie. Convorbirea în spaniolă dură destul de mult. Apoi închise şi îi zâmbi.

— Cred că nu vom avea probleme. Judecătorul care se ocupă de afacere va fi acolo după-amiază. Îl cunosc.

— Cât va costa toată chestia asta?

Ea făcu un calcul rapid.

— O mie de dolari pentru cauţiune, o mie pentru judecător, cinci sute pentru mine. Dar s-ar putea întâmpla să nu mai vedeţi banii pentru cauţiune, chiar dacă omul va fi declarat nevinovat.

— Nici o problemă, zise Malko în timp ce scotea din servieta diplomat un teanc de bancnote de o sută de dolari.

Numără trei mii ca să o mulţumească mai bine pe Guadalupe Spinoza. Femeia le încuie într-un seif încastrat în perete şi îi strânse mâna.

— Vă sun la *Holiday Inn,* îi spuse ea. *A las siete en la tarde.* Cred că va putea ieşi mâine.

Malko se afla din nou în bătaia vântului puternic. În faţa ieşirii închisorii, doi lustragii cocoţaţi pe nişte scaune foarte înalte, asemănătoare cu cele ale arbitrilor de tenis, adăpostiţi de parasolare zdrenţuite, îşi aşteptau clienţii. Înaintea cuştii cu gratii aşteptau câteva familii. Malko se duse la maşină şi porni pe bulevardul Adolfo Lopez, îndreptându-se spre nord, în partea veche a centrului care era mult mai animat. Virând la dreapta pe Calle Mexico, ajunse pe Avenida Francisco Madero cu sens unic, apoi se îndreptă spre est. A mers drept mai mulţi kilometri, iar casele au început să se rărească. În fine, viră la stânga, spre nord, ajungând pe Avenida Cristobal Colon care marca frontiera dintre cele două ţări. Pe partea dreaptă se înşirau case, pe stânga, era o movilă de pământ înaltă de cinci metri. Pe o distanţă de douăzeci de metri, se întindea o placă metalică ce menţiona: *United States of America. No trepassing.* O parte din bulevard se găsea în Mexic, iar cealaltă, în Statele Unite.

Escaladă fără greutate movila de pământ. De acolo, se vedea tot canalul drept şi secat până la altă movilă, apoi se pierdea pe câmpii netede ca-n palmă: acolo era America.

Pe aici avea să-l treacă graniţa pe John Doe. Dar, mai întâi, trebuia să-l elibereze.

Holul hotelului *Holiday Inn* era la fel de puţin animat. Cum vântul îi tăia cheful de plimbare, Malko urcă în camera lui. În depărtare se vedeau munţii albăstrui şi, cât vedeai cu ochii, se întindea deşertul. În aceste locuri, vara, temperatura ajungea la cincizeci şi cinci de grade la umbră.

Moţăi în faţa televizorului până pe la şase. Când sună

telefonul, recunoscu imediat vocea lui Guadalupe Spinoza.

— Putem să ne întâlnim la ora şapte, îi propuse ea.

— Da. Unde?

— La motelul *Colonial,* foarte aproape de hotelul dumneavoastră, pe bulevardul Lopez Mateos colţ cu Calle Calafia.

Puţin nedumerit, Malko o întrebă:

— Şi cum ne găsim?

— Duceţi-vă pe jos. Eu am un Ford Escort roşu. Va fi oprit în faţa camerei. O să fiu cu ochii în patru.

Hasta luego.

Era clar că nu dorea să prelungească prea mult convorbirea.

Avea destul timp. Scoase pistolul Taurus din valiză şi îl strecură în centură. Erau rare cazurile în care un avocat îşi dădea întâlnire prin moteluri. Bunăoară, Guadalupe Spinoza nu părea genul de femeie care voia să facă nebunii cu trupul său. Aşadar, avea cu totul alt motiv…

Seara se lăsa repede, iar deşertul căpăta nuanţe splendide de mov… În Mexicali, la patruzeci de kilometri de Yuma, parcă te aflai pe altă planetă. Nici urmă de turişti şi de străini. Se găsea în inima Mexicului.

Coborî din hotel la şapte fără zece.

*

* *

Fordul Escort roşu era parcat în faţa camerei 112, la parterul motelului *Colonial.* Malko abia avu timp să se îndrepte spre uşa-fereastră pe care Guadalupe Spinoza o întredeschise. Se strecură înăuntru, iar ea o închise imediat. Reuşi să observe că la cealaltă uşă lanţul de siguranţă era pus. Avocata îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo îmbrăcată în piele veritabilă de crocodil, dar pe care o scosese dintr-o geantă din imitaţie de piele de crocodil. Nu putem avea chiar totul în viaţă!

Ea. Îi întinse lui Malko un plic din hârtie groasă. Părea nervoasă.

— Vă înapoiez banii, *senor,* nu am nevoie de ei. *Hay una bronca*[38]*.*

Malko simţi un gol neplăcut în stomac.

— Dar nu l-aţi scos de la închisoare?

— A ieşit deja!

Guadalupe Spinoza se aşeză pe pat picior peste picior, îşi

[38] E o porcărie (n.a.).

scoase ochelarii, dezvăluind nişte ochi mari şi negri cu o expresie puţin cam tulbure, dar frumoasă şi trase un fum din ţigara *Lucky Strike* „light”. Suflă fumul dinaintea ei, apoi spuse pe un ton de reproş:

— *Senor,* ar fi trebuit să-mi spuneţi că omul dumneavoastră este protejat de Cartelul din Tijuana, Aş fi fost mai prudentă…

Malko simţi adrenalina invadându-i arterele ca un torent.

— A fost eliberat?

— I s-a cerut eliberarea, îl corectă avocata. Acum patru zile. Unul dintre confraţii mei, *avogado* Francisco Juarez a primit vizita unei femei superbe, o mexicană pe nume Exaltacion Garcia, care i-a spus că are împuternicire de la fraţii Arrellano să ceară eliberarea lui John Doe. I-a promis o mie de dolari ca să-i împartă cu judecătorul, plus suma necesară pentru cauţiune. Afacerea s-a încheiat a doua zi. Plângerea în defavoarea lui a fost retrasă. La Mexicali, toată lumea vrea să le cânte în strună fraţilor Arrellano.

Malko simţi o mare durere. Ori era o coincidenţă extraordinară, ori informaţia furnizată de Eduardo Bosque era exactă; prietenii mexicani ai lui John Doe ştiau acum că e căutat de FBI pentru atentatul din Oklahoma City. Şi, în aparenţă, au vrut să-l pună la adăpost. Descumpănit, el întrebă:

— Se ştie ce s-a întâmplat cu el?

— Femeia aceea a venit să-l aştepte când a ieşit din închisoare. Au plecat cu o maşină. Un BMW gri.

— Credeţi că se mai află în oraş?

Guadalupe Spinoza clătină din cap.

— E puţin probabil. Mexicali e aşa de mic… Trebuie să fi plecat la Tijuana.

— Unde locuieşte în Tijuana?

— Nu ştiu, mărturisi ea. Ar trebui să-l întreb pe judecător sau pe poliţişti. Dar e dificil…

— Mai există şi altă modalitate?

— Să-l întrebăm pe avocatul lui, dar nu pot să fac eu acest lucru. Stă pe Calle Sur, la numărul 88.

— Şi Exaltacion Garcia?

— Nimeni nu ştie nimic despre ea. Nu este din Mexicali. Dar, când a fost arestat, John Doe ieşea dintr-un restaurant de pe aici, *El Sarape.* Poate că îl cunoaşte cineva de acolo.

— Am putea mânca acolo? îi sugeră Malko. Nu prea stau bine cu spaniola ca să fac o anchetă.

Guadalupe Spinoza ezită un moment, apoi spuse:

— De acord, dar o fac numai pentru că sunteţi prieten cu Eduardo. Dacă vrei să rămâi în viaţă aici, nu te amesteci în afacerile fraţilor Arrellano... Mă duc să mă schimb. Ne întâlnim peste o oră în faţa restaurantului. Pe Calle Bravo, chiar înainte de Avenida Reforma. Veţi zări firma luminoasă. *Adios.*

El ieşi primul, se duse în parcare să-şi ia maşina şi se îndreptă spre centru. Găsi poşta pe Avenida Francisco Madero, nu departe de graniţă. În mulţimea de cerşetori, de năpăstuiţi care dormeau pe trotuare şi de persoane care aşteptau să dea un telefon, se aşeză şi el ia coadă ca toată lumea, reuşind să intre într-o cabină şi formă numărul dat de Roy Bean! După două secunde, cineva ridică receptorul.

— Aici „Basher 1”, spuse Malko, momentan operaţiunea a fost anulată. Vă voi contacta din nou.

— Când?

— Mi-e imposibil să vă spun acum. Peste câteva zile. Persoana care ne interesează nu mai este acolo.

— Bine, voi transmite mai departe, răspunse „Basher 2” pe acelaşi ton.

Malko ieşi de la *Telefonos del Nordeste* puţin mai relaxat. Ca întotdeauna, lucrurile nu se desfăşurau cum fusese prevăzut.. În mod normal, ar fi trebuit să treacă frontiera.

Misiunea lui nu consta în a-l găsi pe John Doe undeva prin Mexic, însă conştiinţa lui profesională îl determina să continue investigaţiile. Atâta timp cât prinsese un fir...

Ca să-şi mai omoare timpul, se plimbă prin oraş. Centrul începea să se degradeze încet-încet: mizerii, grămezi de gunoaie, oameni culcaţi pe trotuare, autobuze împuţite şi străzi cu gropi în asfalt... Peste tot vedeai numai maşini cumpărate de ocazie. Viaţa era crudă în cartierele sărace. Numai firmele colorate şi luminoase ale restaurantelor chinezeşti mai rupeau această monotonie deprimantă.

Era aproape ora nouă când intră pe Calle Bravo. Nu putea să nu observe firma cu neon a localului *El Sarape.* Fordul Escort roşu era parcat la intrare. Guadalupe Spinoza ţâşni, venind să-l întâmpine. Îşi schimbase jeanşii cu o fustă şi ciorapi negri şi îşi scosese ochelarii. Un pulover negru se mula pe pieptul somptuos. Mexicancele stăteau foarte bine la acest capitol.

Vreo şase *mariachis* îmbrăcaţi cu costume negre brodate cu fir argintiu îşi pierdeau timpul în faţa restaurantului discutând cu

patronul barului în aer liber. Salonul era gol, evocând mai degrabă o asociaţie de binefacere decât un restaurant luxos, cu mesele acoperite cu muşamale în carouri şi băncile din lemn. Estrada era goală, iar muzica se auzea de la casetofon. Guadalupe Spinoza şi Malko se pomeniră cu o amestecătură de *tacos,* de *guacamole*[39] şi un soi de fasole roşie, plus două cocteiluri „Original Margarita" – Cointreau, tequila şi lămâie verde – bune să turtească şi un bizon. Avocata ceru să le prepare în faţa lor.

— Altminteri, pun în loc de Cointreau alte bazaconii, zise ea şi o să ne doară capul. Totuşi, acesta este cel mai bun local din Mexicali.

Oare cum or arăta celelalte…

Încet, încet, salonul se umplu numai cu mexicani care veneau adesea însoţiţi de familii.

Cântăreţii îşi făcură apariţia pe rând… Se adunară, în sfârşit, pe estradă şi atmosfera se mai dezmorţi un pic. Cântară la repezeală doar *Cielito Undo* şi dispărură precum au venit, obosiţi desigur după atâta efort…

— În timpul săptămânii nu este aşa de multă lume, îl informă Guadalupe.

— Aţi putea să obţineţi nişte informaţii despre John Doe? o întrebă Malko. Poate de la muzicanţi?

— Hai să mergem amândoi, îi sugeră ea.

Îi găsiră pe *mariachis* afară şi avocata îl abordă pe un mustăcios care semăna cu Pancho Villa. Ea le spuse că Malko îşi căuta prietenul, un *gringo,* care venea mereu pe aici. Când îl descrise, bărbatul izbucni în râs.

— *Ah, El Toro! Si, como no! Esta muy bonito con las mujeres*[40]*…*

— Spune că este foarte iubit de femei, îi traduse avocata.

— De ce? o întrebă Malko nedumerit.

Făcând cu ochiul, cântăreţul arătă cu un gest sugestiv pumnul strâns şi braţul îndoit. Fără să-l ia în seamă, Guadalupe îi spuse lui Malko:

— Face cât un taur…

— De unde ştiu ei?

Nu înţelese toată discuţia, pentru că vorbeau prea repede. Ea se întoarse cu un zâmbet plin de subînţeles.

---

[39] Piure de avocado (n.a.).

[40] Taurul? Da, bineînţeles! E foarte drăguţ cu femeile (n.a.).

— A întâlnit o fată de pe aici. A spus că e cea mai bună lovitură din Mexic. Au făcut dragoste în parcare şi au auzit-o pe fată şi cei de dincolo de graniţă. Atunci, băieţii au început să cânte la trompetă…

Acum toţi cântăreţii se adunară în jurul lor şi râdeau. Unii îl cercetau pe Malko, curioşi să vadă dacă şi el avea aceleaşi calităţi ca prietenul lui, americanul.

— Şi fata?

— Spun că e foarte frumoasă. O mexicană brunetă, cu părul până la brâu, cu sâni ascuţiţi şi o rochie încheiată cu nasturi în faţă.

Descrierea îi corespundea lui Exaltacion Garcia.

— Ştiu unde locuieşte?

Făcură puţină zarvă, apoi unul dintre muzicanţi zise:

— La hotelul *Cecil, creo que si.*

„Pancho Villa” îi aruncă o privire plină de furie şi adăugă imediat:

— Nu suntem siguri, dar nu l-am văzut de multă vreme şi nici pe fată.

Dădu apoi semnalul de plecare şi se întoarseră în restaurant. Malko zări un alt mustăcios uscăţiv, îmbrăcat într-un trening verde care îl pândea cu o privire răutăcioasă. Dar dispăru în umbra barului.

— Nu vom mai afla nimic de la ei, zise Guadalupe.

— Ştiţi unde este *Cecil?*

— Da, în centru. Dar acum este prea târziu.

— Mă voi duce mâine.

Guadalupe se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc la culcare. Mâine plec devreme la treabă.

Malko o conduse la maşină. Ea îi zise încet:

— L-aţi observat pe bărbatul în trening verde care ne urmărea? Face parte din cartel. Pe aici trece multă cocaină. Este adusă de la San Felipe pe şosea, o trec graniţa prin acest loc şi ajunge prin Imperial Valley până la San Bernardino, în Statele. Unite. Cartelul are turnători peste tot. Poliţia mexicană este cumpărată, dar nu au încredere în americani… *Adios.* Mă găsiţi mâine la birou.

Ea porni imediat, iar Malko se duse la Buick-ul închiriat.

*

* *

Faţada de un galben ţipător a hotelului *Cecil* contrasta cu celelalte clădiri vopsite în culoarea nisipului. Situat în centrul oraşului Mexicali, pe o străduţă plină de gropi, botezată pompos Calle Hidalgo şi înconjurată de numeroase autobuze vechi parcate de-a curmezişul, hotelul nu făcea nici cât un sfert de stea. Malko urcă o scară dreaptă, neagră de murdărie, care era lipită de frizeria de la parter. Un indian, mustăcios scofâlcit, instalat la recepţie, îi aruncă o privire mirată.

— *Senor?*

Ştiind cum stau lucrurile în Mexic, Malko puse pe tejghea o hârtie de o sută de pesos.

— Caut un prieten care locuieşte aici.

— *Como se llama*[41]*.*

Bancnota dispăruse deja.

— John Doe.

Mexicanul se făcu stacojiu.

— *No esta aqua ahorita, senor...*[42]

— *Donde esta?*[43]

— *No lo se*[44]*.*

Apăru şi a doua bancnotă.

— *Arrestado por la policia. En la carcel...*[45] murmură bătrânul indian.

— Nu mai este, preciză Malko.

Funcţionarul făcu un gest de neputinţă.

— *Y su amiga, la mujer guapa?*[46]

— *No esta aqui, senor.*

Trebuia să dea marea lovitură. Malko luă cinci hârtii de câte o sută de pesos. Bătrânului nu-i venea a crede şi îi tremurau mâinile. După ce rupse bancnotele în două, Malko puse cele cinci jumătăţi pe tejghea şi le flutură pe celelalte prin faţa lui.

— Cred că mai ştiţi şi altceva, nu-i aşa?

Bătrânul pregetă clipind repede, căutând cu disperare să recupereze şi celelalte jumătăţi. Luă de sub tejghea un registru cu coperţi negre şi îl deschise. Malko înţelese că era registrul cu

---

[41] Cum îl cheamă? (n.t.).

[42] Nu este acum aici, domnule... (n.t.).

[43] Unde este? (n.t.).

[44] Nu ştiu. (n.t.).

[45] L-a arestat poliţia. E la închisoare... (n.t.).

[46] Dar prietena lui, femeia aia frumoasă? (n.t.).

evidenţa clienţilor care soseau. Bătrânul îl răsfoi şi puse degetul pe un nume.

Malko citi: *„John Doe, USA. Documenta 4532798 OP 23 de Mayo Arrivando de Estados Unidos. Hotel Desert Inn. Needles. Texas.”*

Malko îşi notă adresa în timp ce bătrânul începu să lipească bancnotele. Nu îi mai rămăsese nimic de încercat. Poate, cu ajutorul acestei adrese, ajungea mai departe. Dar mai avea de făcut un pas.

*

* *

Avogado Francisco Juarez, arăta ca în serialele de mâna a şaptea de la Hollywood. Neras ca lumea, cu cămaşa jegoasă! Cu privirea lucind de avariţie, îl primi pe Malko cu prefăcută slugărnicie, întrebându-l imediat ce poate face pentru el.

— Îmi caut prietenul, spuse Malko. Îl cheamă John Doe. Mi-a scris că se află în închisoare la Mexicali. Dar am descoperit că a fost eliberat. Am aflat că dumneavoastră v-aţi ocupat de cazul lui.

— Da? Cine v-a spus?

— Cineva de la Palatul de Justiţie.

— *Si, si,* confirmă Francisco Juarez. E un băiat de treabă. S-a enervat un pic. Am reuşit să-i obţin eliberarea acum câteva zile şi a plecat în Statele Unite.

— Ştiţi unde se află?

Omul desfăcu larg braţele zâmbindu-i cu falsă naivitate.

— *Senor,* oamenii sunt nerecunoscători. O dată ce avocatul a terminat cu cazul unui client, îi iese din cap toată povestea.

Se ridică şi se pregăti să-l conducă pe Malko.

Acesta parcurse doar vreo douăzeci de metri şi ajunse în biroul lui Guadalupe Spinoza. Îi împărtăşi modestele descoperiri şi ea zise:

— Am aflat un lucru ciudat. Maşina lui John Doe, un Camaro, se găseşte încă la frontieră.

— Ce înseamnă asta?

— Nu-mi dau seama, recunoscu ea. Probabil că a plecat în grabă. Sau nu a mai avut nevoie de ea.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să fie mort?

— Tot ce se poate. S-a înhăitat cu oameni periculoşi.

— Plec din Mexicali, o anunţă Malko, lăsaţi-mă să vă invit la micul dejun.

Se urcară în maşina lui Malko şi merseră pe bulevardul Lopez Mateos. El opri la intersecţie, aşteptând la semafor. Brusc, apăru în faţa maşinii un tânăr deghizat în clovn, cu o gură imensă roşie care contrasta cu faţa albă şi începu o jonglerie cu trei mingi de tenis, făcând gesturi de mim.

— Vrea bani, îi explică avocata. Sunt peste tot. Este un obicei local de a cerşi.

Semaforul trecu pe culoarea verde. Clovnul nu pleca din faţa maşinii, împiedicându-l pe Malko să pornească. Acesta claxonă scurt. Dar nu obţinu nici un rezultat.

Strigătul femeii îi acceleră pulsul.

— *Va! Arriba!*[47]

Cu toate acestea, clovnul nu se clintea din faţa maşinii.

[47] Haide! Porneşte! (n.a.).

Capitolul V

Malko ezită să strivească pedala de acceleraţie…

Clovnul jongla în continuare cu cele trei mingi de tenis înaintea Buick-ului, ca şi cum nu ar fi observat că semaforul arăta culoarea verde. Vehiculele claxonau cu turbare în spatele lui Malko. Acesta urmări încotro se uită Guadalupe. Ea fixa trotuarul de pe partea stângă. Imaginea pe care o văzu îl făcu să i se usuce gâtul. La trei metri de maşina lui, un bărbat cu un pistol în mână trăgea furios de chiulasă, cu ţeava îndreptată spre sol, gata să elibereze cartuşul care se afla în ea. Învelişul din aramă căzu jos în momentul în care Malko demară. Bărbatul deghizat în clovn sări în lături, dar nu suficient de repede ca să evite coliziunea. Fu lovit de aripa dreaptă din faţă a Buick-ului.

În clipa în care se rostogolea pe sol, se auziră trei împuşcături foarte apropiate, iar geamul din stânga al maşinii zbura în mii de aşchii.

În oglinda. Retrovizoare, Malko îl zări pe bărbatul care ţinea pistolul cu ambele mâini. Când văzu că Buick-ul se îndepărtează, vârî arma la centură şi o luă la goană, traversând de-a curmezişul Avenida Lopez Mateos, îndreptându-se spre Centrul comercial Dorian’s atât de repede, că nu văzu autobuzul care îl atinse cu bara lui enormă de protecţie şi îl azvârli cu capul de asfalt.

Malko văzu cum îi explodează ţeasta în urma şocului. Omul rămase lungit pe spate, arma zăcând pe jos lângă el, iar sângele i se răspândea ca un pârâu pe şosea. Clovnul se ridicase deja şi fugea cât îl ţineau picioarele. Semaforul arăta iarăşi culoarea roşie, iar automobiliştii coborau din maşini să vadă ce s-a întâmplat.

— A vrut să vă omoare, şopti Guadalupe Spinoza, aflată încă în stare de şoc.

Sirena unui poliţist pe motocicletă se auzea aproape. Malko deschise torpedoul şi apucă pistolul Taurus de ţeavă.

— Puteţi să-l puneţi în geanta dumneavoastră?

Avocata luă arma fără un cuvânt şi o strecură în poşetă exact la timp. Poliţiştii apărură din toate direcţiile.

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc, îl sfătui ea.

Guadalupe coborî şi se duse în faţa motocicletei poliţistului cu caschetă.

*

* *

Malko se uită la ceas: era cinci şi un sfert. Se găseau de şase ore la *Comandancia de Policia municipale.* Dacă nu era împreună cu avocata, ar fi trebuit să mai scoată din buzunar încă cinci sute de dolari sub diferite pretexte... Era clar că tentativa de omor asupra unui *gringo* îi intriga pe poliţişti. Ucigaşul identificat era un mucos de *malo chico*[48]*,* cum vedeai cu zecile prin centrul oraşului; avea o armă veche, Llama de nouă milimetri cu numărul de serie scrijelit. Pe clovn însă nu l-au găsit.

Malko susţinuse sus şi tare că nu înţelegea nimic din acest atentat şi pretinsese că trebuie să fi fost o greşeală. Era un turist liniştit care a venit în vizită la un prieten şi nu-şi putea explica „incidentul". Şi cum nu era decent ca poliţiştii să reţină un turist pentru că cineva încercase să-l asasineze, se mulţumiseră să ia o interminabilă depoziţie.

Numai ce ieşiseră din comisariat, că avocata îl duse pe Malko în bulevardul Castellon, la un mecanic auto recomandat de prietenii ei, care schimbă geamul pulverizat de gloanţele ucigaşului.

În timp ce mecanicul îşi făcea treaba, ei se duseră la barul din vecinătate. Avocata îşi aprinse o ţigară şi ceru un Gaston de Lagrange XO pe care îl dădu practic pe gât dintr-o dată. Încă sub influenţa şocului, ea remarcă:

— Au acţionat repede.

— Credeţi că la mijloc sunt fraţii Arrellano?

— *Claro que şi.*

— De ce? Doar nu am descoperit nimic.

Ea îi zâmbi resemnată.

— Numai faptul că v-aţi interesat de ei este deja prea mult. Tot sistemul lor se sprijină pe doi piloni: teroarea şi corupţia.

— Să înţeleg că John Doe n-a murit? Le e teamă că o să-l găsesc?

— Probabil, admise ea. Ori s-a întors în Statele Unite.

— Nu cred. Este prea periculos pentru el.

Guadalupe făcu un gest de neputinţă.

— În cazul acesta, nu poate fi decât în două locuri: ori la Tijuana, ori în iad. Ceea ce însemna cam acelaşi lucru.

[48] Băiat rău (n.a.).

— Cum eu nu pot să merg în iad, voi încerca la Tijuana, conchise Malko. Vreţi să mergeţi cu mine?

Ea scutură din cap, devenind dintr-o dată serioasă.

— Nu. Am doi copii şi sunt văduvă. Soţul meu, magistrat ca şi mine, a fost asasinat de traficanţii de droguri. A refuzat să-l pună în libertate pe unul dintre ei. Nu pot să-mi asum acest risc.

Malko era deci obligat să se mulţumească cu cele două „legături” furnizate de Eduardo Bosque.

După ce maşina fu reparată, ei plăti şi îşi văzură de drum. În Buick, avocata îi restitui pistolul.

— Duceţi-mă la birou, îi ceru ea. Şi plecaţi imediat din oraş. Poliţia, o să vă supravegheze. Din ordinul fraţilor Arrellano.

*

* *

Drumul drept până la linia orizontului cu munţii paraleli cu frontiera se desfăşura sub un soare de plumb. De fiecare parte, deşertul se întindea cât vedeai cu ochii. Deodată, inima lui Malko începu să-i bată repede. În oglinda retrovizoare îi apăru o maşină care avea pe capotă banderola tricoloră a vehiculelor de poliţie. Ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie, revenind la viteza limitată la cincizeci de kilometri la oră.

Celălalt vehicul se apropia, dar se vedea că nu vrea să-l depăşească. Distinse la bord doi poliţişti în uniformă. În orice ţară din lume, acest lucru nu i-ar fi dat prilejul să se neliniştească.

Însă în Mexic, poliţiştii erau adeseori nişte vulturi în uniformă albastră.

Eduardo Bosque îi povestise că, acum şase luni, chiar în centrul oraşului Tijuana, nişte poliţişti federali cinstiţi au vrut să-l înconjoare pe Ramon Arrellano care circula cu o maşină furată.

Însă, teroristul a fost apărat de vreo douăzeci de poliţişti aparţinând municipalităţii. Aceştia i-au împuşcau pe cei patru poliţişti federali în timp ce Ramon Arrellano fugea.

Se scurse un sfert de oră. Malko ajunse la poalele munţilor într-un peisaj stâncos, selenar, neîntâlnind nici o vietate, nici o locuinţă şi frumos şi sinistru deopotrivă. Maşina de poliţie era mereu prezentă, chiar în spatele lui. Situaţia începea să fie stânjenitoare.

Oare de ce îl urmăreau?

Îşi făcea mii de gânduri, întrebându-se dacă nu cumva îl pândea şi altă maşină la vreo cotitură. Ar fi fost o răpire perfectă. De când plecase din Mexicali, nu-l depăşise nici un vehicul…

Fără să încetinească, smulse pistolul din torpedou şi, lăsând volanul câteva clipe, îi introduse un glonţ pe ţeavă. Puţin cam slăbuţă apărare împotriva mai multor oameni înarmaţi cu puşti, dar era mai bine decât nimic.

După trei kilometri, zări o săgeată pe care era scris: „Tijuana Autopista”.

Autostrada semăna al naibii de mult cu un drum obişnuit, în afară de asfaltul extraordinar pentru o ţară ca Mexic…

Aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare şi avu impresia că visează: maşina de poliţie dispăruse. Trebuie să se fi strecurat pe un drum ascuns între două stânci.

După zece minute, Malko fu sigur că îl lăsaseră în pace. Poliţiştii ori doriseră să se asigure că pleacă de tot din oraş, ori să ştie încotro se îndrepta. Or, drumul acesta ducea numai la Tijuana.

Acceleră, măcar să iasă din regiunea asta dezolantă până la căderea nopţii.

*

* *

Micul convoi ce venea dinspre Calle Buenaventura virând cu viteză pe Calle Jerez, o şosea elegantă din *Fraccione*[49] Chapultepec, chiar la marginea golfului din Tijuana, ocupând o suprafaţă de treizeci de hectare între bulevardul Agua Caliente şi străduţele liniştite din cartierul rezidenţial. În frunte, venea un Chevrolet mare maro cu geamuri turnurii, urmat de un Jeep Cherokee al cărui panou din spate era lăsat în jos ca să-i permită şoferului să-i vadă pe oamenii înarmaţi care se înghesuiau în spate cu faţa la drum. Convoiul se încheia cu o maşină albastru cu alb cam deformată aparţinând Poliţiei municipale. Cele trei vehicule se opriră dinaintea unei porţi negre care separa două ziduri înalte vopsite în verde. Portiera dreaptă din faţă a Chevrolet-ului se deschise şi unul dintre ocupanţi se duse să formeze codul pe un panou digital aflat pe unul dintre batanţi. Poarta se deschise fără zgomot în timp ce două camere de luat vederi instalate de o parte şi de alta pe doi stâlpi se roteau în direcţia nou-veniţilor. Toţi semănau între ei, nişte bestii în jachete şi jeanşi cu pistoale la centură sau cu arme Ingram cu ţeava scurtă. Se dispuseră în semicerc, înaintea poliţiştilor rămaşi în maşină. Toţi aceşti oameni erau membri în *Policia Judiciale Federale,* echivalentul mexican al FBI-ului…

[49] Zonă împărţită în parcele (n.a.).

Chevrolet-ul intră pe poartă şi o luă pe o alee înconjurată de un gazon cum numai în Anglia puteai să întâlneşti, apoi se opri sub copertina unei imense case verzi cu două etaje, construită în stil colonial.

Acolo erau parcate mai multe maşini: un BMW, un Mercedes 600 cu număr de BC[50], un Cadillac Eldorado cu număr american şi un automobil din Mexico City.

Toate portierele Chevrolet-ului se deschiseră în acelaşi timp, din el ţâşnind patru bărbaţi înarmaţi cu AK 47. Unul dintre ei deschise cu respect portiera dreaptă din spate şi apăru un bărbat cu părul foarte lung, pieptănat pe spate şi lat în umeri. Faţa turtită trăda că e o corcitură indiană, cu ochi jucăuşi, veseli şi mustaţa tunsă subţire, depăşind cu mult colţurile gurii. Purta o haină elegantă din piele de căprioară, pantaloni din gabardină croiţi impecabil şi ţinea în mână o geantă-diplomat. Bătu în uşă, iar subreta apăru imediat.

Holul numai cu dale de marmură pe jos era luminat de o lustră din sticlă de Murano. Două comode Boulle somptuoase instalate de arhitectul Claude Dalle erau aşezate de o parte şi de alta a unei uşi duble care dădea într-un imens living ticsit cu tablouri moderne şi opere de artă. Uşile-ferestre largi se deschideau înspre golf.

Un bărbat înalt, tuns scurt, cu o figură fermă, cu nişte ochi albaştri sub pleoapele căzute, îmbrăcat cu o cămaşă brodată şi pantaloni albi, stătea pe o canapea din piele albă savurând un cocteil. Lăsă paharul din mână alături de sticlă şi se ridică.

— *Como esta,* Benjamin? se interesă el pe un ton cald.

Gustavo Ortuzar era pe departe unul dintre cei mai bogaţi oameni din Mexic – printre altele şi proprietarul hipodromului Agua Caliente din Tijuana. Al unui imens centru comercial Viva Tijuana de lângă graniţă; constructor de camioane şi importator exclusiv de Mercedesuri; preşedintele uneia dintre cele mai importante companii financiare din ţară, Banamex şi al unei companii aeriene, Transportes Aeros Ejecutivos. În schimb, era rafinat şi curtenitor.

Bunele maniere l-au ajutat enorm în cariera politică. De mai multe ori ministru, era în termenii cei mai buni cu preşedintele Mexicului, Ernesto Zedillo. Incomensurabila lui avere i-a servit în mod cert să joace un rol politic important. Mereu avea obiceiul să

[50] Baja California (n.a.).

spună că: *„Un politico pobre es un pobre politico”*[51]*.* Departe de el aşa ceva…

Era infinit mai bogat decât oaspetele său, Benjamin Arrellano şi manifesta întotdeauna faţă de el o curtoazie vădită la care traficantul se arăta foarte sensibil.

— *Todo esta muy bien, profesor,* răspunse acesta.

Cei doi începură să discute dându-şi de repetate ori *abrazo* în semnul unei prietenii trainice.

Între ei era o diferenţă de vreo cincisprezece centimetri. În tinereţe, Benjamin Arrellano nu prea avusese parte de o hrană bogată în proteine. Dacă nu-şi modela corpul cu ajutorul gimnasticii, nimic nu l-ar fi ajutat să fie aşa de înalt şi de atletic. Mult timp avusese complexe. Până în anii ’80, când fraţii Arrellano erau nişte vagabonzi amărâţi. În 1986, au moştenit imperiul unui „naş” al drogurilor, Miguel Angel Felix Gallardo, care a intrat la închisoare începând cu această dată.

Bazându-se pe o organizaţie feroce şi bine „unsă”, de atunci au reuşit să introducă în fiecare an în Statele Unite zeci de tone de cocaină.

— Am ceva pentru dumneavoastră, *profesor,* îl anunţă Benjamin Arrellano, punând pe o măsuţă joasă o geanta-diplomat nouă-nouţă din piele neagră.

Gustavo Ortuzar înclină capul zâmbindu-i.

— *Muchas gracias,* Benjamin.

Îi cunoştea conţinutul şi fără s-o deschidă: două milioane de dolari în bancnote de câte o sută. Era ploconul lui lunar pentru ca afacerile din Tijuana să se desfăşoare fără obstacole. Bineînţeles că fraţii Arrellano cumpărau făţiş numeroasele metode de protecţie, atât judiciare, cât şi poliţieneşti. Însă, mai presus de toate, nu se puteau lipsi de o protecţie politică la cel mai înalt nivel. Or, Gustavo Ortuzar era unul dintre cei mai puternici oameni politici din ţară. Dintotdeauna îi fuseseră deschise toate porţile în Mexico City, prieteni vechi de patruzeci de ani printre principalii conducători ai PRI, mai cu seamă cei din aripa dură conservatoare, „Dinozaurii”, care voiau să-i lichideze pe insurgenţii zapatişti din Chiapas[52] cu Napalm şi să-i asasineze pe ţăranii care îşi revendicau pământurile angajând ucigaşi plătiţi. Aceştia colaborau dintotdeauna cu cartelurile mexicane ale drogurilor, care, drept răsplată, le finanţau campaniile electorale.

[51] Un politician sărac este un biet politician (n.a.).

[52] Stat în Mexic situat pe malul Oceanului Pacific (n.t.).

Iar uneori, îi lichidau pe membrii din opoziţie ca să nu se perpetueze sistemul.

Neştiind ce să mai facă cu banii, Gustavo Ortuzar a construit chiar în centrul oraşului un teren de golf ale cărui turnuri imense de treizeci şi două de etaje contrastau în mod straniu cu aşezarea plană, alcătuită în mare parte din cartiere cu magherniţe.

Un majordom cu mănuşi albe care contrastau cu pielea bronzată îşi făcu apariţia cu o frapieră din cristal ce conţinea o sticlă de Taittinger „Comtes de Champagne” din 1988 şi îi scoase dopul. Umplu cu fast două cupe.

— *Salud!* făcu Gustavo ridicând paharul.

Benjamin Arrellano îşi înmuie buzele în lichidul sifonat cu respectul unui cucernic ce îşi primeşte împărtăşania.

Era un mod de trecere de la tequila care îi ardea gâtul, la lucruri mult mai rafinate. În sinea lui admira dezinvoltura cu care miliardarul comanda caviarul tocmai în Iran, şampania în Franţa şi trimitea după arhitectul lui, Claude Dalle, la Paris, cu un avion Concorde al companiei Air France. Chiar şi el mergea foarte des cu asemenea tip de avion. Gândul de a traversa Atlanticul în mai puţin de trei ore îl îmbăta. Când a împlinit cincizeci de ani, a închiriat un Concorde de la compania franceză ca să-şi ducă prietenii la Paris, să cineze la celebrul restaurant *Maxim’s.*

Gustavo puse cupa jos şi întrebă:

— Ai noutăţi în legătură cu problemele care ne preocupă?

În afară de afaceri, lui Benjamin, unul dintre fraţii Arrellano cu care se întreţinea cel mai des, un derbedeu brutal şi deşirat, nu mai avea mare lucru să-i spună. Iar ei, în afară de o vagă admiraţie, nu nutreau nici un fel de sentimente faţă de protectorul lor, poate doar o undă de gelozie. Fiindcă nu erau într-adevăr hăituiţi, fraţii Arrellano, datorită sprijinului acordat de politicieni, nu beneficiau totuşi de acelaşi nivel de trai precum Gustavo Ortuzar, fiind condamnaţi la un soi de semiclandestinitate. Adică, se foloseau de nume false şi locuiau în case închiriate de terţe persoane, în vreme ce Ortuzar se afişa la sindrofiile oficiale alături de guvernatorul de Baja California şi permiţându-şi să decoreze casa ce măsura două mii de metri pătraţi cu ajutorul arhitectului Claude Dalle. Lambriurile erau poleite cu foiţă de aur, avea mobilier stil, cu piese autentice din secolul al XIX-lea. Iar atunci când îi apărea fotografia în ziarele din capitală, nu era pentru că dădea bacşişuri grase pe ascuns…

Jenat, Benjamin Arrellano îşi frecă mâinile.

— Mai întâi, vestea rea, *profesor,* zise el. Îl cunoaşteţi pe *senor* Alvaro Obregon?

— *Como no!* făcu mexicanul. Locuieşte chiar lângă mine. I s-a întâmplat ceva? Ieri l-am văzut.

— Lui, nimic, ci fiului, preciză Benjamin. Aseară. A fost ultima păsuire pe care i-am acordat-o…

Jose Obregon făcea parte din „bluzoanele aurii" din Tijuana. Ca să-şi sfideze tatăl şi pentru a obţine bani de buzunar, trecea cocaina peste graniţă pentru cartel. De data asta, îşi păstrase el toţi banii…

— Înţeleg, zise Gustavo Ortuzar gânditor. Păcat, juca foarte bine golf. Dar el… (Ar fi vrut să spună: „Nu prea avea multă minte", însă se opri la timp şi zise): Nu era destul de copt.

Avea tot timpul să se coacă la minte, zăcând sub iarba din cimitirul municipal, împreună cu cei cinci prieteni care avuseseră parte de aceeaşi soartă în ultima jumătate de lună… Şi toţi din acelaşi motiv. Unii crezuseră că fraţii Arrellano nu vor îndrăzni să se lege de odraslele potentaţilor din Tijuana, dar se înşelaseră… Fraţii Arrellano nu aveau milă faţă de toţi aceia care le puneau în primejdie afacerile. Ca şi fiarele sălbatice care îşi apărau cu înverşunare terenul lor de vânătoare. S-ar fi luat şi de papă, fără nici o reţinere.

— Vorbesc eu cu tatăl lui, îi promise Gustavo Ortuzar. Ar trebui să trimiteţi cele mai frumoase flori ca să vă exprimaţi regretul.

— *Como no!*

Fraţii Arrellano deţineau propriile florării, aşa că nu-i costa prea scump… Ca să mai uite de necaz, Gustavo Ortuzar umplu singur cupele cu Taittinger „Comtes de Champagne" din 1988. Apoi îi aruncă o privire întrebătoare interlocutorului său:

— *Nada mas?*

— *Si, profesor,* l-am recuperat pe *el gringo…*

Chipul lui Ortuzar se lumină.

— *Muy bien.* Unde este?

— La noi. Ce trebuie să facem?

Miliardarul clipi scurt şi des când auzi asemenea întrebare necuviincioasă. John Doe reprezenta principalul risc serios pe care nu şi-l mai asumase de multă vreme. Împrejurările au făcut astfel încât americanul să nu poată ghici legăturile sale cu fraţii Arrellano. Cât timp trăia liniştit în Mexic, nu avea nici o importanţă. Însă fraţii Arrellano aflaseră că este căutat de FBI,

datorită staţiilor de ascultare ale DEA. Or, John Doe ştia cine se ascundea în spatele operaţiunii din Oklahoma City. Dacă ajungea pe mâinile poliţiştilor americani, acest fapt putea deveni stânjenitor. Ar fi fost în stare de orice ca să-şi salveze pielea. Pistolarii personali ai lui Ortuzar deţineau arme AK 47 vândute de John Doe. Explozibilul care a servit la distrugerea clădirii din Oklahoma City, plus moartea a o sută şaizeci şi şapte de persoane, provenea dintr-o întreprindere minieră din Ensenada ce îi aparţinea lui Gustavo Ortuzar.

Dacă era descoperită pista mexicană, nici chiar ministrul justiţiei – un vechi prieten de-al lui – nu-l putea apăra. Şi, dacă prin absurd ar fi reuşit, îl ameninţa un alt pericol: fraţii Arrellano ştiau că, în cazul unei nenorociri, era în stare să se aşeze la masa tratativelor, punându-le astfel imperiul în pericol... Mai degrabă ar încerca să-l lichideze înainte.

— Mi se pare cât se poate de corect, zise Ortuzar căruia îi plăcea să folosească perifraze.

— *Claro que si!* aprobă Benjamin Arrellano. Dar mi-a venit o idee. Ar putea să ne facă un ultim serviciu...

Îi explică pe îndelete ideea lui politicianului care o găsi excelentă.

— *Muy bien!* fu de acord Ortuzar în timp ce se ridica.

Pierduse destul timp cu el în detrimentul afacerilor.

Traversând livingul, culese în trecere de pe minunatul său birou Mazarin, aşezat acolo de decoratorul preferat, nemaipomenitul catalog Romeo ce prezenta cele mai recente creaţii ale lui Claude Dalle şi i-l întinse lui Arrellano.

— Ia-l, poate că îţi va veni vreo idee. El mi-a decorat toată casa.

Benjamin Arrellano îi mulţumi călduros pentru această dovadă complice de mondenitate. Gazda îl conduse apoi până la Suburban.

Imediat ce vehiculul porni, Ortuzar luă geanta-diplomat cu dolari şi se grăbi spre scara ce ducea în camera lui. Exaltacion Garcia era lungită pe pat într-o rochie lungă de casă mulată pe trup şi despicată pe coapse. Sprijinită într-un cot, îşi răcorea degetele pe un pahar cu Gaston de Lagrange XO şi se uita cu nesaţ la „telenovella” presărată de bune intenţii. Viaţa nerezervându-i prea multe surprize plăcute, se refugia în aceste clipe savuroase. Nici nu se sinchisi când îl auzi pe Ortuzar intrând în cameră. Totuşi, faptul că miliardarul o alesese pe ea drept

amantă de ocazie o flata. În afară de cadourile cu care o copleşea, ce întorsătură luase viaţa pentru fetiţa venită tocmai din văgăuna Sinaloa.

Gustavo aşează undeva geanta-diplomat şi se lungi încetişor în spatele fetei fiindcă îi cunoştea plăcerea de a se uita la televizor. Dar nu pentru mintea ei o iubea… De când a început să vină la petrecerile lui împreună cu fraţii Arrellano, i-a căzut cu tronc din cauza trupului ei deopotrivă trufaş şi extrem de senzual. Un mic amănunt l-a atras ca un magnet: sfârcurile lunguieţe ale sânilor care-i străpungeau fără deosebire toate bluzele. Din cauza ei făcuse greşeala să-l invite la el pe John Doe, amantul pescuit de Exaltacion. Dar nu-i păsa deloc de prezenţa acestuia în viaţa fetei. Pentru el, tânăra era doar un obiect al plăcerii de care se folosea cu cumpătare, între o partidă de golf şi o superbă *fiesta.*

Neîndrăznind nici să respire, el puse mâna pe pulpa îmbrăcată în mătase verde. Exaltacion nu-i acordă nici de data asta atenţie, nedezlipindu-şi privirea de micul ecran. Atunci, plimbă mâna până ajunse la piept, prinzând între degete sfârcul dur şi lung ca un vârf de creion. Pentru el aceasta era o senzaţie atât de puternică, încât oftă de plăcere. Exaltacion întoarse capul o clipă:

— Nu poţi să mai aştepţi un pic? Se termină acum.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce?

— Asta.

Sări din pat, luă servieta-diplomat, o deschise şi o goli pe cuvertură. Teancurile de bani se răspândiră dinaintea tinerei femei care trase un chiot de admiraţie, în timp ce le prindea în mâini şi le dădea drumul la loc să cadă ca o ploaie…

— *Hay mucho dinero aqui!* observă ea visătoare.

— Ia câţi vrei, zise Gustavo făcând pe galantonul.

Crezând că astfel a îmbunat-o, se lipi de ea, strecurându-şi de data asta mâna între coapsele strânse, încercând să ajungă cât de departe putea, dar Exaltacion se răţoi la el:

— Aşteaptă, lasă-mă să văd sfârşitul!…

Lui Gustavo puţin îi păsa de sfârşitul episodului… Cu un gest hotărât, lăsă slipul în jos pe coapsele plinuţe. I-ar fi plăcut o scurtă felaţie, dar nu se prea potrivea cu televizorul… Totuşi, era destul de excitat ca să facă faţă până la capăt. Lăsând-o să se uite mai departe la televizor, fata deveni mai calmă, se înălţă uşor ca să-i poată ridica rochia peste pulpe. Apoi o mângâie cu atâta pricepere, încât ea începu să geamă şi să-şi deschidă

coapsele, cu ochii aţintiţi la sărutările înfocate ale protagoniştilor de pe micul ecran. Se aprinsese deja foarte tare în momentul în care el se pregăti s-o pătrundă dintr-o dată, trăgând-o de pulpe ca s-o posede mai bine. Intensitatea strigătului ei obişnuit îl făcu pe politician să simtă un puseu de adrenalină în artere.

Înlănţuiţi, începură amândoi să se mişte încetişor, într-un concert de ţipete şi de suspine.

Exaltacion avea senzaţia că este pătrunsă până în stomac. Strigătele erau din ce în ce mai dese. Sfârşitul episodului se contopi cu ţipătul final, ce marcase culmea orgasmului. Profitând de starea ei de apatie, Gustavo se ridică în genunchi, o răsturnă pe burtă, îi îndepărtă cu brutalitate fesele şi, încă plin de vigoare, se prăvăli peste ea, afundându-se cât putu datare.

— *Cabron!* şuieră Exaltacion cu vocea pierdută, strângând între degete un teanc de bancnote de o sută de dolari.

Simţi membrul umflat explodând în ea, în vreme ce Gustavo slobozi un geamăt sălbatic. Rămase adâncit în ea cu pântecele lipit de fesele rotunde. Privirea îi rătăcea prin fereastra larg deschisă spre golf şi spre cele două turnuri pereche pe care le construise. Câtă vreme americanii consumau cocaină, viaţa era frumoasă.

*

* *

Deodată, în locul deşertului, apăru o suburbie sărăcăcioasă şi urâtă: era intrarea dinspre nord-est în oraşul Tijuana. Toate colinele ce adăposteau nişte *colonias* sordide aveau nume poetice: Libertad, Mexico Lindo[53], Buena Vista, înghesuite între aeroport şi canalul care tăia oraşul în două, coloniile se bucurau rareori de apă curentă, serviciul de salubrizare era inexistent, iar şobolanii serveau drept animale comestibile.

Datorită unei politici de urbanizare bine concepute, săracii din Tijuana erau comasaţi în nord, iar bogătaşii s-au răspândit pe colina din sud, în jurul golfului şi hipodromului.

Malko nu mai recunoştea micul oraş de frontieră pe care îl văzuse cu ani în urmă. Tijuana se întindea pe colinele golaşe ca o lepră în multe culori. Turnul lui *Grand Hotel* se vedea din depărtare, ţâşnind din acest peisaj cu case joase. Holul imens al hotelului era pustiu. A primit o cheie pentru folosirea liftului şi o cartelă magnetică pentru o cameră de lux, la etajul al treizecilea, cu vedere de ansamblu spre golf. Camerele „bune” nu aveau

[53] Frumosul Mexic (n.a.).

niciodată vedere spre coloniile amărâte din nord.

Brusc, se întrebă ce caută el la Tijuana. Nici măcar nu ştia dacă bărbatul după care venise se află aici... Urmând recomandările lui Eduardo Bosque, formă mai întâi numărul lui Enrique Chavez, ziaristul, prietenul omului din Washington. Nu răspundea nimeni. Timp de o oră, încercă într-una fără mai mult succes şi se hotărî să-l sune pe Armando Guzman, poliţistul federal, prieten cu Eduardo Bosque. Îi răspunse o voce de femeie. Mulţumi lui Dumnezeu că vorbea englezeşte. Malko spuse ce doreşte. Îl rugă să aştepte puţin, apoi aceeaşi voce îl anunţă că *senor* Armando Guzman îl aşteaptă a doua zi dimineaţă, la ora unsprezece.

Scoase pistolul Taurus şi îl strecură la centură. Pentru el, Tijuana era oraşul cel mai periculos din lume.

Capitolul VI

— Să fi văzut cum îi fumega scăfârlia!

Ramon Arrellano se încovoia de râs povestind recentul asasinat al lui Juan Jesus Ocampo, cardinal de Tijuana, împuşcat pe aeroportul din Guadalajara cu paisprezece gloanţe de nouă milimetri, trase de la o distanţă atât de mică încât ai fi zis că i-a luat foc scăfârlia... Manuelo „El. Coyote", autorul omorului, lăsă ochii în jos cu modestie.

John Doe dădu pe gât cel de-al treilea pahar cu *Defender.* Alcoolul îi înmuia treptat nodul pe care îl simţea în gât. De când s-a întors la Tijuana, în urmă cu şase zile, nu a pus piciorul în oraş. Casa ocupată de fraţii Arrellano se găsea pe *colinas* Agua Caliente, străjuind golful şi fiind apărată de nişte ziduri înalte; fusese închiriată pe numele unui prieten. Vreo doisprezece *pistoleros* stăteau acolo de pază în permanenţă. Instalat într-o cameră de la etaj, John Doe îşi împărţea timpul între somn, lectura unor reviste, piscină şi scurtele apariţii ale lui Exaltacion care nu locuia acolo. Luase micul dejun împreună cu „pistolarii".

Exaltacion îşi făcuse apariţia pe la prânz, dichisită într-una din eternele sale rochii lungi, cu privirea de tăciune, mai fermecătoare ca niciodată. John Doe o şi luase din scurt:

— M-am săturat să stau aici. Nici măcar n-am o maşină.

Fata îi zâmbise.

— În seara asta te vei întâlni cu *El Jefe.*

— Cu Ramon?

— Nu, cu Benjamin.

Asta îl mai linişti un pic. Benjamin era creierul cartelului, asigurând legăturile cu columbienii şi cu alte carteluri, cu politicienii şi cu poliţiştii. Dacă ar trebui să fie executat, ar cădea în sarcina lui Ramon.

Spre seară, au venit nişte muzicanţi să instaleze o estradă. Exaltacion îi spuse:

— Este ziua de naştere a Pepitei, *la novia*[54] lui Benjamin. Organizează o petrecere.

De vreo două ore, petrecerea era efectiv în toi, condusă de două orchestre de *mariachis* şi una de *cumbra,* cu un cântăreţ cu

[54] Logodnica (n.t.).

voce melodioasă. Ramon şi Javier Arrellano erau deja acolo, împreună cu „El Coyote”. Cel de-al patrulea frate, Francisco-Xavier, se afla pentru câţiva ani în închisoarea federală din Mexico City, pentru că făcuse o greşeală regretabilă: a ucis o pereche sub privirile a patruzeci de martori.

În grădină fusese pregătit un bufet de proporţii pantagruelice. La cererea insistentă a lui Benjamin, s-au dus la San Ysidro, dincolo de graniţă, să aducă mai multe lăzi cu Taittinger „Comtes de Champagne” roze din 1986 şi albă, din 1988 ca să arate că ajunseseră la acelaşi nivel de lux ca şi profesor Gustavo Ortuzar.

Un roi de barmani preparau în lanţ zeci de cocteiluri „Original Margarita”, amestecând vioi Cointreau, tequila şi lămâie verde. Alţii pregăteau băuturi mai europene, pe bază de apă tonică şi de Gaston de Lagrange VSOP. În casa Arrellano nu se mulţumeau cu amestecuri ce se serveau de regulă prin cârciumile Revoluţiei.

Pepita, *chica*[55] lui Benjamin, îmbrăcată într-o rochie foşnitoare de mătase, cu un coc înalt unde plantase un adevărat coş cu flori, îl târî pe Ramon în ringul de dans şi începu să se legene în ritmul muzicii *cumbra.* Logodnicul se lipi de ea, frecându-se de mătasea roz, fericit nevoie mare şi cu nasul în decolteul foarte adânc. Vreo cincizeci de prieteni şi persoane cu obligaţii, însoţiţi de neveste sau de amante, profitau din plin de bufet. Trei dintre barmani erau puşi special să-i cinstească pe pistolarii şi pe agenţii federali însărcinaţi cu protecţia petrecerii înăuntru şi în exterior. Nişte „clopoţei” cu telefoane celulare stăteau pe poziţii pe căile de acces, ca să evite orice fel de surprize, la care, la urma urmei, nu se mai aşteptau de acum încolo.

Exaltacion veni şi se învârti în jurul lui John Doe cu un pahar enorm de „Original Margarita” în mână şi cu extraordinarii ei sâni ascuţiţi ce străpungeau ţesătura rochiei de vară.

Îşi înmuie cu nesaţ limba în cocteil, apoi o strecură între buzele lui John Doe, ca şi cum ar fi vrut să împartă cu el savoarea amestecului de Cointreau şi tequila.

Balansul şoldurilor lipite de el îi spunea clar că avea chef să mai împartă şi altceva…

— Nu mă mai vrei? se alintă ea. E-adevărat că eu le-am spus, dar dacă m-aş fi întors fără tine de la Mexicali, aş fi avut necazuri.

El o sărută pe gât. În casa fraţilor Arrellano, necazurile se cântăreau în greutatea plumbului.

---

[55] Fata, iubita (n.t.).

— Te iert, spuse el. Dar de ce ţin ei neapărat să fac eu chestia asta? Cu o mie de dolari ar fi găsit sute de „catâri”.

— „Catârii” nu au paşaport american, zise simplu Exaltacion. Şi-apoi, nu eşti mulţumit că rămâi alături de mine?

Ea îl trase pe John Doe spre ringul de dans. Cu ea, *cumbra* părea extrem de obscenă. Lipită de partenerul ei, ea începu să-şi unduiască şoldurile şi pântecele până când îi simţi membrul în erecţie de-a lungul coapsei. John îşi strecură o mână pe sub rochie, prinse un sân şi ea gemu muşcându-şi degetele. Acum, el se freca de ea…

— Vino, îi şopti el. Sus sunt camere.

— Aşteaptă! gâfâi ea. *El Jefe* nu va fi prea încântat să vadă că nu eşti aici când soseşte.

Ea se depărtă puţin ca să mai slăbească presiunea. Cu toate că şi ea murea de nerăbdare să facă dragoste…

Benjamin Arrellano sosise după o jumătate de oră şi salută pe toată lumea, terminând cu John Doe care era intimidat. Marele şef al Cartelului din Tijuana era destul de scump la vedere. Avea câteva ascunzători la Tijuana, la Ensenada, la Mexicali, chiar şi la San Diego, schimbând într-una domiciliul, dispunând de acte false şi de nenumărate maşini pe diferite nume. Exista o singură fotografie a fraţilor Arrellano, veche de vreo zece ani, pe când erau nişte golănaşi din statul Sinaloa…

Benjamin Arrellano luă de pe un platou o cupă de Taittinger „Comtes de Champagne” roze, din 1986 şi îl trase pe John Doe spre fundul grădinii în clipa în care soseau muzicanţii.

— Eşti mulţumit că ai ieşit din închisoare, El Toro? îl întrebă el afectuos.

— *Como no!* răspunse John Doe.

Se străduia să vorbească în spaniolă. Întrebarea ce urmă avu efectul unei palme.

— De ce ai vrut să fugi? Ţi se făcuse dor de ţara ta?

În ochii lui negri nu se citea nici un fel de bunăvoinţă. John Doe simţea că are o greutate în stomac. Înghiţi în sec.

— Nu.

— Te-ai săturat de Exaltacion care ţi-a şubrezit sănătatea? îl întrebă Benjamin cu ironie.

John Doe îi înfruntă curajos privirea de şarpe, neagră şi fixă.

— Mi-a fost frică. Este periculos să treci graniţa *cargado*[56].

— Nu e cazul tău, i-o tăie Benjamin. Tu eşti un *gringo* şi ai

[56] Încărcat cu bagaje (n.t.).

maşină cu număr adevărat de California. Pentru noi ăsta e un lucru foarte important. Pe deasupra, vei fi răsplătit *muy bien.*

Scotocindu-se prin buzunar, scoase un sul de bancnote de o sută de dolari, pe care îl strecură în mâna lui John Doe.

— Ţine! Uite un avans. Poţi să-i oferi câteva rochii lui Exaltacion.

John Doe puse banii în buzunar. Tequila îl făcuse să se simtă într-o uşoară stare de euforie.

Bunăoară, munca de „catâr" era în general rezervată nefericiţilor de recruţi, nişte muritori de foame care nu aveau nici o legătură cu Organizaţia, pentru câteva sute de dolari. Dacă acceptau, nu aveau nici un cuvânt de spus... Însă, în cazul lui, era cu totul altceva.

— Dacă o să am probleme? întrebă el.

— Voi angaja cei mai buni *avogados!* Doar eşti în stare să-ţi ţii gura, nu? *Tu es un hombre bueno, un macho!*

Brusc, Benjamin Arrellano îi înfipse arătătorul în abdomen, ca vârful unui cuţit şi izbucni în râs.

— Nu va fi nici o problemă, căci nu-i opresc *niciodată* pe *gringos.* Numai că trebuie să treci graniţa într-o duminică seara.

Pe Avenida Revolucion se găseau toate magazinele pentru turişti din bătrânul oraş Tijuana, copii oribile ale mărcilor de renume, nişte orori din piele tăbăcită, ceramică, tricouri. Aşa era: duminica seara, plecau mii de maşini spre Statele Unite. Cu număr de California şi cu paşaport american, era un caz la zece mii ca să fii oprit de un grănicer.

— *Esta muy bien,* aprobă John Doe, puţin ameţit de această dovadă de încredere. Când trebuie să trec marfa?

— Duminica viitoare. Este ziua cea mai nimerită, din cauza turiştilor americani care se întorc acasă. Vei primi cincizeci de mii de dolari, făcu Benjamin. Dar la întoarcere, la San Ysidro.

John Doe parcă plutea. Poate că fraţii Arrellano au într-adevăr încredere în el. Uneori, mai trecea şi Exaltacion cocaină peste graniţă, dar nu o asemenea cantitate. Se îndepărtă şi se duse s-o caute pe fată.

Rămas singur, Benjamin Arrellano se duse şi se aşeză pe terasă, într-un loc mai ferit, într-un imens fotoliu de răchită şi se cufundă în studierea catalogului Romeo, dăruit de Gustavo Ortuzar. Rămase mult timp cu privirile aţintite asupra unei reproduceri în culori a unui pat „în stil turcesc", din fag sculptat, cu un somptuos baldachin dintr-o ţesătură plină, brodată cu fir.

Nici o fată nu ar fi refuzat să se bage cu el într-un asemenea pat...

Un *pistolero* veni şi se aplecă la urechea lui. Îl sunase cineva din Mexicali. Va prelua convorbirea pe celularul lui. Mai întâi, fu contrariat, apoi zâmbi din nou. Va împuşca doi iepuri dintr-o dată... Se duse să-l caute pe fratele lui Ramon care dansa cu logodnica.

Acesta, încins de-a binelea, se dezlipi cu greu de mătasea roz a rochiei şi îl urmă.

— Americanul blond a reuşit să scape de Joaquim, îl anunţă Benjamin şi a plecat la Tijuana. Te ocupi tu de el.

Ramon Arrellano avu un zâmbet crud.

— *Esta muy facil...*

— *Espera!* Poate că îmi va veni vreo idee mai bună. Ar trebui să-i descurajăm serios de tot pe tâmpiţii ăia de americani.

*

* *

Clădirea care adăpostea *Policia Judiciale Federale* de pe Calle General Rodriguez semăna cu un acvariu din cauza faţadei din sticlă verzuie şi era situată între locul de parcare şi building-ul comercial. Teoretic, aici era sediul unde se ducea lupta împotriva traficului cu stupefiante. La parter, o secretară îl primi pe Malko şi îl conduse la etajul al patrulea, de fapt şi ultimul. Alta îl întâmpină la lift şi îl duse într-un birou spaţios, cu aer condiţionat, ce ocupa toată aripa nord-estică a clădirii. Un bărbat scund, cu haină şi cravată, înconjură biroul şi îi veni în întâmpinare cu un zâmbet binevoitor pe buze.

— *Senor licenciado, buenos dias!*[57]

La Armando Guzman totul era rotund: de la capul cu părul ca pana corbului, foarte lins, până la ochelari şi la corp. Parcă era o sculptură a lui Botero! Îl pofti pe Malko să se aşeze într-un fotoliu din piele, luă loc în faţa lui, îşi aranjă dunga pantalonilor şi îl întrebă în engleză:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt ziarist şi fac o anchetă despre lupta antidrog, îi explică Malko. Am înţeles că aţi putea să-mi furnizaţi unele informaţii...

— *Claro que si!* confirmă Armando Guzman. Acum avem rezultate extraordinare. Iată despre ce este vorba!

Se duse să ia de pe birou un document cu antet ce provenea de la *Procuradoria Generale de la Republica:* era lista cu

[57] Bună ziua, domnule ziarist! (n.a.).

reţinerile unor cantităţi de droguri efectuate în luna precedentă. Dar asta nu era suficientă. Se lansă într-o pledoarie prin care elogia DEA şi colaborarea americano-mexicană...

— Ce îmi puteţi spune despre Cartelul din Tijuana? îl întrebă Malko.

— Practic este desfiinţat! Am promis o recompensă de un milion de dolari pentru prinderea fraţilor Arrellano. Pentru fiecare în parte! Este o sumă imensă, *senor.* De fapt, cred că au şi plecat din ţară. Arestarea lor însă e doar o chestiune de timp...

Asta semăna cu Judecata de Apoi...

Dialogul continuă pe acest ton aproape o oră. Pe Malko îl durea capul. Simţea că nu va ajunge vreodată să discute şi lucruri mai serioase. Dar Armando Guzman îi veni în ajutor uitându-se ostentativ la ceas.

— Nu prea am timp, zise el. Îmi permiteţi să vă invit la masă, *senor licenciado?*

— Fireşte, accept cu plăcere, răspunse Malko.

— Atunci, să mergem la *Lucerna,* nu e departe de aici...

Malko îşi lăsă maşina în parcare şi se urcă în Chevroletul blindat al directorului de la *coordinacion de Seguridad Publica.* În piaţa cu sens giratoriu, se afla *Lucerna,* un hotel cu patru etaje şi balcoane din fier forjat, un *lobby* micuţ, iar în spate, un *patio*[58] încântător cu piscină şi un mic pârâiaş care se vărsa într-o superbă fântână. Armando Guzman alese o masă lângă arteziană. Îşi schimbă atitudinea de-abia după ce comandase chelnerului eternele *tacos.*

— Bravo! spuse el. Eduardo Bosque m-a prevenit în legătură cu vizita dumneavoastră. Aţi fost prudent. Mi-a fost teamă că o să pomeniţi de el; asta ne-ar fi condamnat cu siguranţă la moarte...

— Cum aşa? se miră Malko simţind că se sufocă.

— Biroul meu este o capcană a traficanţilor de droguri, mărturisi cu simplitate Armando Guzman. Mi-a spus un prieten. Sunt la curent cu tot ce fac, ştiu pe cine primesc. Au aflat deja că aţi fost la mine... Dar, ceea ce am vorbit nu îi prea îngrijorează. De aceea am venit să mâncăm aici. Acest hotel este frecventat de toţi poliţiştii federali şi de toţi şefii din *Policia del Estado.* Toţi sau aproape toţi primesc bani de la traficanţi. Datorită zgomotului făcut de fântână, nu pot să audă ce vorbim...

[58] Curte cu fântână arteziană în mijloc, specifică locuinţelor spaniole şi sud-americane (n.t.).

— Totuşi sunteţi şeful Poliţiei federale din Baja California, spuse Malko mirat.

Armando Guzman luă o înghiţitură din băutura lui.

— Da, recunoscu el, dar nu pot avea încredere în nimeni. Vreau să vă spun două istorioare. În prima zi când mi-am luat funcţia în primire, am găsit pe birou o cutie din carton închisă cu scotch, aşa, cam de mărimea unei cutii de pantofi. Am deschis-o. Era plină cu teancuri de bancnote de o sută de dolari. Trebuie să fi fost cel puţin o sută de mii de dolari.

— Ce aţi făcut?

— Am întrebat-o pe secretară, pe urmă pe adjuncţii mei, apoi pe oamenii de la parter, cine a adus cutia. Nimeni nu văzuse nimic. Or, ca să se poată ajunge în biroul meu, trebuie să se treacă de trei baraje şi de două uşi încuiate. Unde mai pui, că a mea are cod digital... Ceea ce înseamnă că în anturajul meu există informatori ai cartelului. Am cerut să pună banii în seiful din Gobernora. A doua zi când am ajuns la lucru, am găsit în acelaşi loc altă cutie şi mai voluminoasă. Am deschis-o. Conţinea şi mai mulţi bani, iar peste ei un bileţel: *Şi o no?* Am pus şi a doua cutie lângă prima. Am fost avertizat. Mi se declarase război.

— Şi ce aţi făcut?

Armando Guzman surâse cu tristeţe.

— Nimic, în afară de munca mea oficială... Am arestat câţiva traficanţi mărunţi care nu făceau parte din cartel. Astfel am rămas în viaţă. Predecesorul meu a fost asasinat. La fel primarul şi cardinalul, acesta numai fiindcă ţinuse o predică împotriva lor. Jumătate din oamenii mei au state de plată la cartel. Cei care nu s-au lăsat cumpăraţi trăiesc cu frica-n sân. Acum o lună, am primit o informaţie de la DEA: adresa unde locuia unul dintre fraţii Arrellano şi anume, Ramon. Mi-am strâns toţi agenţii federali, dar numai unul ştia despre ce este vorba. Atunci când am ajuns, Ramon Arrellano tocmai îşi luase zborul... L-am convocat pe acel agent federal în biroul meu. După cinci minute, mi-a spus: „E adevărat, eu l-am anunţat.” Şi ai împuşcat un milion de dolari, i-am răspuns eu atunci. Ştiţi ce mi-a răspuns? „Cine vrea să câştige un milion de dolari şi să moară fără să aibă timp să-l cheltuiască?” Puteam eu să-i fac; vreun rău? Nu i-aş fi putut acorda protecţie, iar el ar fi fost masacrat împreună cu toată familia.

— În concluzie, nu este nimic de făcut? întrebă Malko în timp ce ataca friptura acoperită cu un strat gros de *guacamole.*

Armando Guzman clătină din cap.

— Nu *era* nimic de făcut. Poate acum, da. Sunt pe cale să adun un dosar zdrobitor împotriva PRI. Fără protecţie politică, traficanţii de stupefiante nu mai pot face nimic. În Mexic există mulţi funcţionări cinstiţi, dar nu vor ajunge niciodată în posturi strategice. Întreg sistemul se bazează pe o mână de zece „dinozauri" corupţi. Avem unul şi aici, în Tijuana: îl cheamă Gustavo Ortuzar. El a dat ordin să fie omorât cardinalul Ocampo şi tot el îi protejează pe fraţii Arrellano. Încet, încet, am adunat probe. Deţin totul: conturile din bănci, răpirile, ascultările telefonice, ascunzătorile secrete, numele ofiţerilor federali care lucrează cu traficanţii. Jumătate din PRI este coruptă…

— Dar de ce totul porneşte de aici? se miră Malko. Tijuana este doar un orăşel.

— Pentru că banii se fac *aici,* replică Armando Guzman. În Mexic nu se cultivă coca.

Consumul pe plan local este infim. Cele două mari carteluri se găsesc la Sinaloa şi la Tijuana, de-a lungul zonelor de frontieră. În partea aceasta a graniţei, kilogramul de cocaină valorează douăzeci de mii de dolari. La San Ysidro, la un kilometru mai încolo, face şaizeci de mii. Pe străzile din San Diego sau din Los Angeles, îndoită cu fainã sau cu altceva, valorează un milion de dolari. Cartelul din Tijuana trece drogul şi îl distribuie în California. Profiturile sunt enorme…

— Americanii nu întreprind nimic?

Celălalt ridică din umeri descurajat.

— Ce pot ei să facă? Jumătate din poliţiştii de frontieră sunt de origine mexicană, iar părinţii lor sunt aici… Îi ameninţă sau îi cumpără. Acum, *senor,* ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Caut un bărbat, îi explică Malko. Un american.

Îi spuse americanului povestea cu John Doe, în timp ce acesta se umfla cu fasole mare…

— Dacă reprezintă un pericol pentru fraţii Arrellano, observă poliţistul, este deja mort şi înmormântat undeva în deşert. Referitor la fată, cred că ştiu câte ceva: se învârteşte în cercul familiei Arrellano. Este o aventurieră, extrem de frumoasă, amanta lui Gustavo Ortuzar, omul din PRI. Vine din *Los Mochis* şi caută un bogătaş care să o smulgă din Tijuana. În timp ce aşteaptă, mai face nişte treburi mărunte.

— Unde o putem găsi?

— Nu ştiu. Nu aţi văzut-o niciodată?

— Nu.

— Ce vreţi să faceţi?

— Nu ştiu încă, recunoscu Malko.

— Fiţi foarte atent, îl sfătui mexicanul. Au încercat deja să vă omoare. O vor face din nou. Eu nu am posibilitatea să vă apăr. De altfel, nimeni de aici nu poate... Faptul că vă aflaţi în Tijuana îi supără foarte mult pe fraţii Arrellano.

Malko regreta că îşi lăsase pistolul în maşină.

— Voi încerca să mă documentez în privinţa lui John Doe, îi promise poliţistul. Dar nu mai veniţi la mine. Vă voi căuta eu la hotel.

Un bărbat în civil se apropie de ei, îl salută pe Malko şi şopti câteva cuvinte la urechea lui Armando Guzman, apoi se îndepărtă. Poliţistul se aplecă spre Malko.

— Este adjunctul meu. Unul în care am încredere. A venit să-mi spună că, probabil, clanul Arrellano se va duce în seara asta la *Rodeo de Medianoche.* Unul dintre prietenii lor a telefonat ca să se asigure că orchestra din Sinaloa cântă bine astăzi.

— Ce este *Rodeo de Medianoche?*

— Un local clasic din Tijuana. O discotecă imensă cu o orchestră din Sinaloa şi, în fiecare seară, la miezul nopţii, are loc un adevărat rodeo. Este foarte vesel.

Semnă nota de plată şi se sculă de pe scaun cu un zâmbet de scuză.

— Am o şedinţă. Vă conduc până la maşina dumneavoastră.

Ajuns în parcarea apăsată de caniculă, Malko găsi o cabină telefonică şi sună din nou la numărul celui de-al doilea prieten al lui Eduardo Bosque, ziaristul de la revista *Proceso,* pe care-l chema Enrique Chavez. De data aceasta, el răspunse. Malko îi spuse numele şi, fără să-l rostească pe al lui Bosque, îi aminti de un prieten de la Washington.

— Veniţi la mine! zise imediat Enrique Chavez. Locuiesc pe bulevardul Merida, la numărul 48. E o clădire roşie cu şase etaje de-a lungul golfului.

*

* *

— V-aţi întâlnit cu Eduardo? îl întrebă cu nerăbdare Chavez. Ce mai face?

— Binişor, zise Malko în timp ce se aşeza în faţa ziaristului. Cu părul grizonat şi ondulat, cu figura tipic spaniolă, semăna cu un bătrân dansator de tango. O brunetă apetisantă, cu o rochie

mulată pe ea, cu părul negru ca pana corbului pieptănat cu cărare la mijloc şi trăsături destul de vulgare, dar senzuale, îşi făcu apariţia.

— Julia! S-a întâlnit cu Eduardo la Washington!

Malko fu nevoit să povestească totul de la început.

— Nu am auzit niciodată de tipul ăsta, John Doe, făcu ziaristul, dar roiesc atâţia oameni în jurul fraţilor Arrellano! Voi încerca să mă interesez.

— Se pare că se duc în seara asta la *Rodeo de Medianoche,* zise Malko.

Bărbatul şi femeia schimbară o privire plină de interes.

— Vreţi să dăm o raită pe acolo?

*

* *

Enrique Chavez cobora pe Paseo de los Ninos Heros, marele bulevard paralel cu canalul, îndreptându-se spre vest. Graniţa se găsea în partea cealaltă, la mai puţin de un kilometru în linie dreaptă.

Ziaristul intră în parchingul care, judecând după aspect, semăna cu un hangar pentru avioane, în faţa intrării era un şir lung de vehicule. Enrique Chavez se întoarse către Malko:

— Sunteţi înarmat, *senor?*

— Da.

— Ar fi mai bine să lăsaţi arma în maşină.

Ascunse pistolul sub banchetă. Coloana înainta foarte repede. La intrare, doi poliţişti în uniformă îi scotoceau şi pe bărbaţi şi pe femei... O dată ce trecu de uşă, Malko fu asaltat de vacarmul îngrozitor. Pe o estradă, orchestra formată din doisprezece muzicanţi cântau de mama focului.

Salonul era cufundat în întuneric, iar pe margine se găseau mici separeuri ocupate de perechi.

Pe ringul de dans, vreo douăsprezece cupluri se dezlănţuiau gesticulând ca şi cum ar sta pe o placă fierbinte. Chelnerii se vânzoleau într-una cu sticle de bere în mână. Zgomotul era asurzitor. Enrique Cavez urlă la urechea lui Malko:

— Îl vedeţi pe tipul cu cămaşă roşie?

Nici nu putea să nu-l observe. Cocoţat pe cizmele de cowboy, se maimuţărea în faţa unei brunete foarte frumoase care purta şi ea o pălărie mare îndesată pe cap, de sub care se vedea doar gura cu buze groase şi roşii. Cu o vestă din piele de căprioară strânsă pe ea şi cu nişte jeanşi supermulaţi pe coapse, de abia

se mişca, extrem de senzuală, că îţi venea să te năpusteşti asupra ei…

Tipul în roşu cânta cu orchestra, îşi arunca pălăria în aer, se învârtea în jurul partenerei sale, bătând din palme. Podeaua din lemn tresălta sub ţopăielile dansatorilor, iar orchestra cânta fără pauze între melodii. Malko urlă la rândul lui.

— Cine e?

— Ramon Arrellano, cel mai periculos dintre fraţi. Gărzile lui de corp stau în separeul acela.

Malko zări cinci mustăcioşi, înghesuiţi în separeu cu berile în faţă, care nu dansau. Fata se opri din dansat şi se îndreptă spre separeu. Ramon Arrellano o însoţi, aruncându-i o privire curioasă lui Malko în timp ce trecea pe lângă el. La *Rodeo de Medianoche* veneau foarte puţini americani.

Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Stând pe scaun în separeu, Ramon Arrellano continua să se uite ţintă la el.

Capitolul VII

Deodată, Enrique Chavez păru că nu se simte în largul lui. Strigă la urechea lui Malko:

— Veniţi, cred că m-a recunoscut!

Deci, pe el îl fixa cu insistenţă Ramon Arrellano... Coborâră o scară în spirală care ajungea într-un soi de arenă nemaivăzută unde vacarmul era şi mai asurzitor. Într-o fosă dreptunghiulară, câţiva tineri se zbăteau ca nişte bolnavi în sunetul unei muzici rock care ţâşnea din nişte boxe monstruoase. Pe marginea fosei erau aliniate separeurile în care fetele şi băieţii stăteau claie peste grămadă. Parcă aveau cu toţii „uniformă", cămăşi de cowboy, blue-jeans şi brichete Zippo îmbrăcate într-un etui ataşat la curea. Toţi aminteau de *American way of life*... Cei care nu au mai găsit locuri stăteau în picioare şi beau. Chavez se aplecă la urechea lui Malko şi urlă:

— Toţi tinerii din Tijuana vin aici.

Era o nebunie. Aerul era îmbâcsit de miros de marijuana şi de sudoare. Tinerii se plimbau buimaci în grupuri, cu cartoane de câte şase cutii de bere în mâini, aceasta fiind unitatea de măsură a valorii lor. Mulţi dintre ei purtau pălării, fie că erau fete ori băieţi. Flirtau în văzul lumii. Într-un separeu, Malko zări o fată extrem de strident fardată, cu un decolteu provocator, cu privirea înflăcărată, ocupată să-i masturbeze prin pantaloni pe cei doi vecini ai ei. Unul – care nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani – etala o imensă brăţară din aur, un ceas Rolex şi un inel cu briliant. Enrique Chavez îl trase pe Malko de mâneca.

— Ei sunt *Juniors,* cei care trec drogurile peste graniţă şi locuiesc în cartierele elegante. Aici vin să-şi cheltuiască banii.

Oamenii dansau fără încetare; ritmul dătător de junghiuri îţi golea creierul. Când muzicanţii începură să cânte o *cumbra,* s-a declanşat delirul. Fetele aruncau priviri arzătoare, lipindu-se strâns de necunoscuţi când treceau pe lângă ei. Ameţiţi, mai mulţi tineri stăteau pe bănci şi fumau.

Chavez se uită la ceas.

— Să mergem la rodeo! E miezul nopţii.

Malko îl urmă prin mulţime într-o altă sală puţin mai mică, dar uimitoare. O arenă dreptunghiulară cu pământul bătătorit era

înconjurată de tribune ca la coride, iar în cinci boxe era închis câte un taur. Tribunele erau deja arhipline. Dintr-o nişă, un fals *vaquero* vorbea mulţimii într-o portavoce prezentându-i pe „matadorii” deghizaţi mai mult sau mai puţin în cowboys. La rostirea fiecărui nume în parte, mulţimea aclama, arunca entuziasmată în sus cu cutii goale de bere…

La deschiderea spectacolului, au fost aşezate cinci cartoane cu bere pe sol, iar conducătorul jocului alese din sală cinci fete salutate de public cu urlete isterice.

— Ce fac? întrebă Malko.

— Un concurs.

Cele cinci fete aliniate se aruncară efectiv la pământ apucând câte o sticlă. Cine o golea mai repede, câştiga concursul. Învingătoarea era o fată înaltă cu jeanşi şi cu o vestă descheiată, dând la iveală sânii revărsaţi din sutien, în semn că a obţinut victoria. Acest lucru încinse atmosfera şi mai mult.

Deodată, Malko zări mai mulţi oameni care îşi croiau drum spre ei de-a lungul tribunelor înţesate de lume. În frunte mergea un tip atletic de un metru nouăzeci, îmbrăcat tot în negru, cu o pălărie neagră pe cap îndesată până la sprâncene. La brâu strălucea un Colt 45 care ieşea din toc. Purta ochelari de soare, iar în mâna stângă ţinea veşnicul carton cu cutiile de bere.

În spatele lui veneau şase persoane. Ramon Arrellano împreună cu fata cu pălărie neagră, un alt mexican cât o namilă, cu părul pe umeri, însoţit de o fată foarte fardată şi un *gringo* atletic ce ţinea de mână o fată superbă cu o rochie verde fosforescent, mulată pe trup şi încheiată cu nasturi în faţă. Părul negru îi cădea în cascadă până la brâu. Când trecu pe lângă Malko, acesta observă sfârcurile ascuţite, gata să străpungă ţesătura. Însă însoţitorul ei îi reţinu mai mult atenţia. Corespundea perfect semnalmentelor lui John Doe, omul căutat de FBI şi de CIA pentru atentatul din Oklahoma City.

*

* *

Grupul se aşeză într-un loc înconjurat cu un cordon din catifea mov, cu băncuţe acoperite cu perne din acelaşi material. Se vedea că este o lojă rezervată exclusiv VIP-urilor… Malko se întoarse către Chavez:

— Sunt fraţii Arrellano?

— Doar Ramon şi Benjamin. Bărbatul înalt este Manuelo El Mazel, zis şi „El Coyote”.

— Îl cunoaşteţi pe americanul care e cu ei?

— Nu.

— Nici pe fată?

— Am mai văzut-o împreună cu banda, însă nu ştiu cine este. Probabil vreo târfă…

Urletele şi muzica se auzeau şi mai tare. Un „matador” apăru în arenă, zgâlţâit de taurul lui ca un prun. Acest lucru dură doar treizeci de secunde, căci animalul îl trânti la pământ, în picioare, fata cu rochie verde urla aruncând cutiile de bere goale. Avea o siluetă magnifică. În picioare, cel căruia i se spunea „El Coyote” supraveghea de zor tribunele. Malko nu-l slăbea din priviri. Era omul care a masacrat familia lui Eduardo Bosque. Profitând de un moment de relativă linişte, Malko întrebă:

— Ce se va întâmpla dacă va veni poliţia?

Chavez zâmbi cu ironie.

— Nu va veni. Este deja aici. Am reperat mai mulţi agenţi federali prin mulţime. Îi apără pe fraţii Arrellano. Poliţiştii municipali nu riscă niciodată să-i aresteze. Afară, trebuie să mai fie vreo doisprezece pistolari… Vin deseori aici ca să se distreze.

Malko îşi îndreptă atenţia spre John Doe. Deci americanul trăia! Dacă fraţii Arrellano l-au scos din închisoare şi nu l-au omorât, înseamnă că nu ştiu că este căutat de FBI, lucru ce se bate cap în cap cu informaţia dată de Eduardo Bosque. Îi scăpa ceva, însă misiunea lui era aceeaşi: să-l aducă pe John Doe în Statele Unite.

Acest lucru era foarte delicat, ca şi cum ar scoate cu mâna o monedă de aur din cazanul cu untdelemn încins, fără să se frigă…

— Acesta este americanul care mă interesează, îi zise Malko lui Chavez în timp ce îi clădeau drumul celui de-al doilea taur. Vreau să aflu unde locuieşte. Am putea să-i urmărim când pleacă…

Zări teama din ochii mexicanului.

— *Senor,* o să vă omoare, nu îi cunoaşteţi.

Cel de-al doilea cowboy nu se ţinu în şa decât douăzeci de secunde. Toată lumea începu din nou să bea bere. Atmosfera era sufocantă. Imediat, Malko observă că „El Coyote” şi Ramon Arrellano discută ceva în şoaptă. Apoi, „El Coyote” desprinse de la centură telefonul celular şi vorbi un timp. La rândul lui, Benjamin Arrellano se întoarse şi îi privi cu insistenţă.

Enrique Chavez părea îngrozit.

— Să plecăm de-aici! îi zise el lui Malko. Nu le place prezenţa noastră.

Se şi ridică în picioare, împingându-şi nevasta înaintea lui. Malko fusese obligat să-i urmeze. Împrejurul lor, nebunia era în toi. Jos, orchestra din Sinaloa se dezlănţuia, iar la intrare, cei doi poliţişti continuau să-i percheziţioneze pe cei care de-abia soseau. Când ajunseră afară, ziaristul se scuză:

— Vă rog să mă iertaţi, *senor,* poate că mi-am făcut griji degeaba, dar oamenii aceştia sunt extrem de periculoşi. Priviţi, acestea sunt maşinile lor.

Îi arătă trei Jeep-uri 4x4 cu geamuri fumurii: un Silverado, un Cherokee şi un Chevrolet Suburban. Pe lângă ele se învârteau vreo doisprezece tipi care discutau. Era armata particulară a fraţilor Arrellano.

Enrique Chavez se duse să aducă maşina. După un sfert de oră, îl lăsă pe Malko în faţă la *Grand Hotel.*

— Sunaţi-mă mâine, voi încerca să aflu câte ceva despre american, îi propuse el.

Malko urcă scările ce duceau în hol, dar le coborî imediat, îndreptându-se spre parcarea subterană unde se găsea Buick-ul lui închiriat. Se urcă la volan şi părăsi hotelul.

Când ajunse în faţă la *Rodeo de Medianoche,* cele trei Jeep-uri erau tot acolo. Se opri de-a curmezişul, astfel încât să poată demara cu uşurinţă, stinse farurile, ascunse arma cu un glonţ pe ţeavă între scaunele din faţă şi începu să supravegheze ieşirea. Se simţea bine singur în Tijuana şi începu să se pişte ca să vadă dacă nu cumva visează. Aici, DEA, FBI şi CIA nu erau decât nişte simple iniţiale... Poliţia mexicană, inexistentă şi coruptă, nu-i putea fi de nici un ajutor. Era în întregime oraşul traficanţilor de stupefiante...

Bunăoară, graniţa nu se afla decât ia un kilometru.

Cum putea să-l recupereze pe John Doe? Misiunea se dovedea imposibilă, de vreme ce americanul era sub protecţia fraţilor Arrellano. Nu voia totuşi să aleagă soluţia cea mai simplă: să treacă frumuşel frontiera şi, pe-aci ţi-e drumul!

Se scursese o oră. Brusc, se produse o busculadă, oamenii fugeau în toate părţile, motoarele zbârnâiau, farurile se aprindeau. Cele şapte persoane ale clanului care stătuseră în separeu ieşiră împreună şi se împărţiră în cele trei vehicule. John Doe şi bruneta se urcară în ultimul. Porniră atât de repede, încât Malko fu nevoit să claxoneze ca să poată ieşi din parcare. Cele

trei maşini mergeau deja pe Paseo de los Ninos Heroes, îndreptându-se spre est. După ce trecură de a doua intersecţie, o luară la dreapta, apoi la stânga. Malko recunoscu bulevardul Agua Caliente unde se afla *Grand Hotel.* Trecură prin faţă, fără să încetinească, apoi merseră de-a lungul golfului, către Colonia Hipodromo, cartierul elegant. Furios, Malko trebui să ia piciorul de pe pedala acceleratorului: era singura maşină din spatele lor.

Micuţul convoi dispăru la o curbă. Străzile înguste şi sinuoase escaladau colinele mărginite de case elegante, uneori chiar măreţe. Aflându-se la o distanţă mai mare, Malko îi urmărea.

Deodată, nu mai văzu pe nimeni, deşi drumul era drept. Descoperi apoi cu coada ochiului o poartă mare şi neagră ce se deschidea. Încetini. Proprietatea se întindea pe toată suprafaţa şi era împrejmuită de ziduri înalte. Se întoarse puţin ca să observe mai bine, notă numele străzii şi numărul. Oricum, era un pas înainte... Acum putea să se întoarcă la hotel.

*

* *

Era ora opt. Oamenii se aflau deja în curte pregătindu-se să joace golf. Malko reflectase. Înainte de toate, se va duce dincolo de frontieră ca să-i telefoneze în siguranţă lui Roy Bean. În acest mod, dacă fraţii Arrellano l-ar urmări, ar crede că pleacă din Tijuana definitiv.

Formă numărul lui Enrique Chavez ca să-l pună în temă. Dar nu răspundea nimeni. Ziaristul pleca la slujbă devreme. Se hotărî să-i transmită un mesaj. Cu pistolul Taurus la centură, se simţea mult mai liniştit, iar la lumina zilei, seara precedentă i se părea ireală...

Avenida Agua Caliente avea sens unic. Ieşi din parcare şi vira la dreapta. Nu parcursese bine douăzeci de metri, că îşi dădu seama că e urmărit de o maşină a poliţiei... Pulsul i se acceleră. După câte văzuse în ajun...

Verifică kilometrajul. Din punctul de vedere al vitezei, nu aveau ce să-i reproşeze. În secunda în care se pregătea să urce panta în lungul golfului, maşina poliţiei acceleră, aprinse girofarul şi auzi în megafon un ordin pe care nu-l înţelese.

Opri ascultător lângă trotuar. Maşina de poliţie se opri în spatele lui. Un poliţist în uniformă se apropie zâmbindu-i şi îi întinse mâna.

— *Buenos dias, senor!*

— *Buenos dias,* răspunse Malko politicos, dar vigilent.

— Nu v-aţi oprit la stop, continuă poliţistul pe un ton glumeţ…

Malko îi spuse că s-a oprit. Discuţia se derulă câteva clipe pe acelaşi ton lejer, amical. Îşi zise că avea pur şi simplu de-a face cu nişte amărâţi dintr-o ţară săracă… Prin partea locului, americanul era considerat un seif ambulant…

În timp ce vorbea, poliţistul se învârtea binevoitor împrejurul Buick-ului. Malko se întreba ce căuta, când mexicanul arătă cu degetul o pată care se mărea sub portbagaj.

— *Hay un problema aqui, senor,* observă el cu blândeţe.

Malko se uită în direcţia indicată. Un lichid închis la culoare se prelingea picătură cu picătură pe capacul portbagajului. Era prea neagră ca să fie benzină; mai degrabă, ulei. Se gândi că agresorul lui de la Mexicali trăsese un glonţ în bidonul cu ulei de rezervă.

Luă cheile şi deschise portbagajul sub privirile atente ale poliţistului. Imediat avu impresia că îl loveşte cineva cu ciocanul în cap: în lungul portbagajului zăceau întinse două trupuri cu mâinile legate la spate. Mai bine-zis, două cadavre. Cu gâturile tăiate. Aproape că le decapitaseră, probabil cu un cuţit de măcelar, iar sângele se scurgea din rănile înfricoşătoare prelingându-se pe podeaua portbagajului.

Enrique Chavez şi soţia lui erau cu ochii deschişi. Fiecare avea o panglică galbenă înnodată la gât, aşa, ca o favoare…

Palid, Malko se întoarse şi dădu nas în nas cu poliţistul care nu mai zâmbea. Colegul lui sări din maşină şi îl aplecă cu brutalitate pe Malko peste capotă începând să-l percheziţioneze. Găsi imediat arma. Cât ar clipi, Malko se trezi cu cătuşele şi cu mâinile legate la spate. Fără să-l cocoloşească, îl aruncară în maşină în pofida protestelor lui.

Vehiculul demară imediat cu sirena urlând, înghiţind bulevardul Salinas. După douăzeci de minute, se opri în faţa unei clădiri gălbui în faţa căreia staţionau pe două rânduri mai multe maşini de poliţie. Pe faţadă se putea citi: *Comandancia de Policia municipale Tijuana*. Instituţia ocupa un bloc întreg de pe Avenida Constitucion.

Îl duseră pe Malko direct într-o celulă mizerabilă şi îl aruncară acolo fără să-i scoată măcar cătuşele. Uşa se închise cu un zgomot sinistru.

*

* *

— *Usted esta muy mal*[59]*...*

— Vorbiţi engleza? întrebă Malko exasperat, beat de furie. După patru ore petrecute în celulă, l-au dus într-un vorbitor prost luminat şi l-au aşezat pe un taburet, dar tot cu cătuşele la mâini. Un mexican cu o cămaşă cam jegoasă, cu o mustaţă deasă, păr rar, ten gras, veni la ei: era Avogado Lopez Garcia. Numit din oficiu.

— *Si,* aprobă acesta.

— Mai întâi scoateţi-mi cătuşele...

Bărbatul se uită la el cu ochii lui bulbucaţi.

— Aveţi bani, *senor?*

— Da.

— Câţi?

— Nu mai ştiu. Trei sau patru mii de dolari.

Nici măcar nu l-au percheziţionat.

— Aici, la dumneavoastră?

Îi lăsa gura apă de emoţie. Majoritatea clienţilor săi nu aveau decât câţiva pesos şi aceia furaţi.

— Nu, doar cinci sute.

— *Bueno. Espera, por favor!*[60]

Bătu la uşă, îi deschise un gardian şi se făcu nevăzut. Malko îl auzea discutând cu gardianul în şoaptă, apoi reveni şi i se aplecă la ureche cu respiraţia lui urât mirositoare.

— O sută de dolari e perfect.

— Nu, cincizeci, protestă Malko fiindcă umblase mult şi văzuse multe.

Avu loc iarăşi o scurtă discuţie.

— Optzeci...

Când ajunseră la şaizeci de dolari şi după ce îi îndesă imediat în buzunarul lui, gardianul îi scoase cătuşele cu un zâmbet pocăit. De îndată ce ieşi, avocatul îi propuse cu glas mieros:

— Ar fi mai indicat să-mi încredinţaţi mie aceşti bani. Altminteri, riscaţi să vi-i fure. O să vă percheziţioneze înainte de a vă transfera în închisoare. Îi vor depune la tribunal şi nu-i veţi mai vedea niciodată.

— Vreau să fiu interogat, pledă Malko. Sunt nevinovat. Cineva a pus cadavrele la mine în portbagaj...

Avocatul îi surâse cu îngăduinţă.

— *Senor,* eu sunt avocatul dumneavoastră, mie puteţi să-mi

[59] E rău de dumneavoastră (n.a.).

[60] Bine. Aşteptaţi, vă rog. (n.t.).

spuneţi totul… În plus, eraţi şi înarmat.

Lui Malko îi venea să-l strângă de gât.

— A fost o capcană întinsă de fraţii Arrellano, zise el.

Avocatul tresări, se întoarse de parcă zidurile ar fi avut urechi, apoi se aplecă şi îi şopti:

— *Senor,* sunt anumite nume care nu trebuie rostite, altfel, riscaţi să staţi la închisoare mult şi bine… Sunteţi acuzat de omor şi pentru deţinere de armă fără permis. *Este muy grave.* Vă puteţi alege cu douăzeci de ani de închisoare… Poate numai cincisprezece, fiindcă sunteţi străin. Eu pot să vă ajut, dar trebuie să mă ascultaţi.

Malko se forţa să-şi înăbuşe furia.

— Anunţaţi consulatul meu. Sunt cetăţean austriac.

Celălalt scutură din cap cu tristeţe.

— *Senor* Linge, nu există consulat la Tijuana. Ambasada dumneavoastră se află tocmai în Mexico City. E foarte departe… Şi nu vor interveni în favoarea unui criminal prins în flagrant delict.

— Şi atunci ce facem?

Avocatul îşi aprinse o ţigară *Lucky Strike,* iar fumul se răspândi imediat în încăpere. Era cel mai frumos miros pe care Malko nu-l mai simţise de multă vreme. I se părea că a trecut un secol de când a plecat de la hotel. Nu se gândise că traficanţii acţionau atât de, repede…

— Judecătorul este extrem de ocupat, spuse el gânditor, nu cred că va avea timp de dumneavoastră în mai puţin de o lună sau două. Dar până atunci, voi cere să staţi singur în celulă. Închisoarea se află pe Avenida Poniente. Voi veni des să vă vizitez. Cred că pentru două mii de dolari, judecătorul va fi dispus să vă vadă înainte de sfârşitul lunii.

Malko avea senzaţia că se află în toiul unui coşmar. Zâmbetul parşiv al avocatului îi trezea gânduri ucigaşe. Dar încercă să-şi păstreze calmul.

— Ştiţi bine că nu eu am comis aceste crime, pledă el. Sunt doar un turist.

— Dar aţi avut o armă…

— Mexicul este o ţară periculoasă.

— Dar avem o poliţie minunată, se făli avocatul cu un înflăcărat elan de patriotism.

În asemenea împrejurare, cuvântul „corupt” avea o nuanţă prea ştearsă. Malko realiză că este prins în capcană. Cui să se

adreseze? Armando Guzman, poliţistul federal, nu putea să intervină, iar CIA nici atât. Doar dacă îl ajuta să evadeze. Însă pentru asta, trebuia să ştie unde se află. Brusc îi veni o idee.

— Aţi vrea să câştigaţi cinci mii de dolari?

— *Como no?*

Mănânci calule ovăz?

— Am o prietenă la Mexicali, zise Malko. Avocată ca şi dumneavoastră. Anunţaţi-o, atât. O cheamă Guadalupe Spinoza, are un birou pe Calle Sur, la numărul 100, chiar vizavi de închisoare.

— La Mexicali aţi stat la închisoare? se miră politicos cu o voce egală avocatul.

Lui Malko îi venea să-l omoare. Bineînţeles că era în cârdăşie cu poliţiştii care îl arestaseră. Dar trebuia să-i facă pe plac.

— Îi voi telefona, promise avocatul. Însă cele cinci mii de dolari…

Malko îl privi ţintă în faţă.

— Vă dau cuvântul meu. Sunt în seiful de la hotel. Îi veţi primi îndată ce mă veţi scoate de aici.

Celălalt se pregăti să zică ceva, dar se răzgândi.

— Să văd ce pot face, promise el.

Bătu la uşă, iar gardianul apăru imediat. Discutară din nou o clipă. Domnul Lopez se întoarse către Malko cu un zâmbet încurajator.

— Pentru o sută de pesos, este dispus să vă lase fără cătuşe şi vă va aduce mâncare. Iar dacă îi veţi da o mie de pesos şefului său, directorul comisariatului, va încerca să vă ţină mai mult timp aici. E mai bine din punctul de vedere al hranei. Sunt o mulţime de restaurante pe Avenida Revolucion.

— Accept, zise Malko.

Imediat, gardianul îi aduse o pătură care îi păru că se deplasează singură, atât de păduchioasă era. Acesta semăna a lux.

Rămas singur, Malko se lungi pe patul din lemn. Îi auzea pe poliţiştii bine dispuşi strigându-se între ei, apoi unele discuţii aprinse, alteori câte un ţipăt… Un lucru era sigur: dacă nu se producea un miracol, nu-şi va revedea aşa curând castelul din Liezen.

Capitolul VIII

Trecuseră deja trei zile. Malko îşi mângâia bărbia acoperită cu păr abia ivit. De când venise aici, avusese dreptul să facă o singură dată duş într-un spaţiu respingător de mizerabil. Celula nu dispunea decât de o chiuvetă cât o ceaşcă... Patul de campanie îi zdrobise şalele. În prima seară omorâse cu pantoful un şobolan cât toate zilele care voia să mănânce şi el din fasolea bătută şi din tacos... Mâncarea adusă de la restaurantul *La Costa,* una dintre nenumăratele „perle" de pe Avenida Revolucion, era cât de cât comestibilă. Primea fasole bătută amestecată cu un sos care îţi ardea gâtlejul de iute ce era şi veşnicele tacos cu un conţinut nedefinit. Bineînţeles că, pe lângă pasta pe care o primeau deţinuţii de rând, pe care n-ar fi mâncat-o nici un câine hămesit, era lux. Ignacio, gardianul care se ocupa de el, era la dispoziţia lui. Seara târziu, îl ducea să ia puţin aer în curtea interioară, îi aducea cu regularitate apă minerală cumpărată din băcănia vecină şi ziare. Malko descoperise că şi acesta era înţeles cu fraţii Arrellano.

Când se gândea că se afla doar la un kilometru de graniţă... Se stăpânea cu greutate, evadând în lungile reverii erotice în care o regăsea pe Alexandra, cel puţin în gând. Fraţii Arrellano se descotorosiseră de el şi încă pentru multă vreme! Era sigur că CIA ar fi intervenit, dar când?

Cheia care se auzi în broască îl făcu să ridice capul. Mai întâi zări mutra jovială a lui Ignacio, apoi ochelarii cu lentile groase ai lui Guadalupe Spinoza.

Îi venea s-o sărute!

Ignacio închise uşa, iar ea îl îmbrăţişă cu pudoare, apoi se aşeză pe taburet.

— Nu am putut să vin mai repede, se scuză ea.

Avocatul Lopez se bucura acum de mai multă stimă din partea lui Malko. Nu era corupt chiar de tot... Guadalupe scoase un pachet de *Lucky Strike* din poşetă şi bricheta îmbrăcată în piele de crocodil, îi întinse una lui Malko şi le aprinse pe amândouă. El care nu fuma, i se făcuse poftă de un tutun uşor. Însă expresia mexicanei îl nelinişti.

— Aveţi veşti rele?

Ea se strâmbă.

— Dar nici prea bune. M-am întâlnit cu judecătorul care se ocupă de caz. Avem prieteni comuni. Nu vă va interoga decât după vreo lună. Şi numai un interogatoriu formal, nu legat de fondul problemei. Spune că acuzaţia de omor este valabilă. Nişte martori susţin că v-au văzut certându-vă cu Enrique Chavez în seara din ajun, la *Rodeo de Medianoche,* în legătură cu nevastă-sa…

— Martori! tresări Malko. Dar…

— Nişte prieteni de-ai fraţilor Arrellano evident, se corectă avocata. Totul a fost aranjat. Au făcut chiar şi o gaură în portbagaj ca să se scurgă sângele. Bineînţeles că poliţiştii care v-au arestat erau înţeleşi.

— De ce au ticluit această uneltire?

— Din cauza lui John Doe. În plus, Enrique Chavez era cel mai aprig duşman al lor. Au împuşcat doi iepuri dintr-o dată.

— Cum aş putea ieşi de aici?

— Momentan, este imposibil, răspunse Guadalupe cu o figură tristă. O să apelez la nişte prieteni din Mexico City, dar ar putea să dureze luni de zile. Aici, un singur om vă poate elibera cât ai bate din palme: Gustavo Ortuzar.

— Prietenul clanului Arrellano? Sau mai repede, protectorul lor…

— *Exactamente...* Din cât m-a lăsat judecătorul să înţeleg, am aflat că el are cea mai mare putere asupra dosarului. Au vrut să vă neutralizeze printr-o soluţie inteligentă şi au reuşit…

Malko puse întrebarea care îi ardea buzele:

— După părerea dumneavoastră, cât timp voi mai sta închis aici?

Guadalupe Spinoza îşi întoarse privirea în altă parte.

— Nu prea ştiu, mărturisi ea. În ţara asta totul este posibil. Poate dura la nesfârşit. Dar aţi putea fi judecat şi condamnat. Mexicul este foarte mândru de autoritatea lui.

Malko avea impresia că îi fugea pământul de sub picioare. Era mai rău decât îşi imaginase.

Văzând cât este de dezamăgit, avocata se grăbi să adauge în şoaptă:

— Dar mai am şi veşti bune…

Inima lui Malko tresăltă în piept.

— Care sunt?

Ea se aplecă peste masă.

— Am fost la Calexico şi i-am telefonat prietenului nostru comun. El i-a anunţat pe prietenii dumneavoastră. Mi-au spus că nu vă vor uita. Mi-au şi transferat nişte bani în contul meu de la El Centro. Destui ca să pot începe treaba. Am adus cinci mii de dolari pentru dumneavoastră. Vă vor ajuta să vă îmbunătăţiţi condiţiile de trai. Mi-au spus că o să beneficiez de tot ce am nevoie. De zeci de mii de dolari, dacă va fi cazul…

— Concret, ce puteţi face?

— Nu pot să vă scot de aici, cel puţin acum. Nimeni din închisoare nu va acţiona împotriva voinţei cartelului. Însă, aţi putea să vă bucuraţi de nişte condiţii de detenţie mai satisfăcătoare. Există unele celule pentru *gente muy importante.* Adică pentru VIP-uri, dacă doriţi. Am vorbit cu Ignacio, gardianul. Veţi fi mutat imediat. Veţi beneficia de un telefon şi de aer condiţionat, l-am dat cinci sute de dolari şi voi face în aşa fel încât să primească regulat o sumă de bani. Puteţi să faceţi rost de orice aveţi nevoie de afară.

— Chiar şi de femei? glumi Malko cu o nuanţă de amărăciune în glas…

— Fireşte, zise ea, fără să se mire, se practică aici… Cât despre telefon, fiţi atent, vor asculta totul… Nu cereţi nici un număr din Statele Unite, puteţi apela la mine, dacă doriţi.

Nu era chiar liber, dar laţul începea să se slăbească un pic. Guadalupe luă din geantă un teanc de bancnote făcut sul şi îl strecură în mâna lui Malko.

— De acum încolo, vă voi suna o dată la trei zile. Apoi…

Ea luă o foaie de hârtie, scrise câteva cuvinte şi i-o întinse lui Malko: „O să vă ajutăm să evadaţi, dar de-abia după câteva luni.” Imediat după ce citi, ea o puse deasupra flăcării brichetei care o prefăcu grabnic în cenuşă. După aceea, ea se ridică şi îi întinse mâna.

— *Adios!*

Uşa trântită îi secă sufletul. Cuprins de disperare, se întinse pe patul lui de campanie. În decursul numeroaselor lui misiuni, nu se aflase niciodată într-o asemenea situaţie! Doar o singură dată la Bagdad, când aştepta să fie împuşcat[61]. Dar nu i era acelaşi lucru. Aici, îl aşteptă o moarte lentă. Iar CIA nu va trimite un escadron de F 16 ca să dărâme zidurile închisorii, ca la Bagdad. Mexicul era aliatul Statelor Unite…

Cufundat într-un vis întunecat, tresări atunci când uşa se

[61] Vezi SAS nr.14 – *Spânzuraţii din Bagdad (Les Pendus de Bagdad).*

deschise. Ignacio îşi strecură chipul vesel în deschizătura uşii.

— *Con permiso, senor Malko, vamos a su nueva habitacion...*

Îl conduse în capătul culoarului. Noua celulă semăna cu o chilie, cu pereţii albi, o masă, un pat cu aşternut, o toaletă într-un colţ, chiar şi un televizor! O ferestruică zăbrelită îi amintea totuşi unde se află.

Malko abia avu timp să se instaleze, că zăvorul scrâşni din nou. De data asta, când uşa se deschise, apăru o creatură cu un platou în mână!

Cele cinci sute de dolari pe care le primise Ignacio făceau minuni... Fata aşează platoul pe masă, apoi începu să înşire:

— *Camarones al piquante, filete de buon, arrozo con pimiente, guacamole y cafe mexicano. Vino blanco de las Mercedes, Cointreau y tequila por las margaritas, a la disposicion de Usted...*

Legănându-şi şoldurile, ea îl contempla cu un zâmbet neruşinat, iar sânii rotunzi se revărsau din decolteul pătrat. Pe chipul cu trăsături vulgare, se citea o vagă senzualitate şi un pic de prostie. În mod clar, desertul era chiar ea. Fusta extrem de scurtă i se mula pe fesele rotunde şi cambrate. Deşi era cald, ea purta ciorapi negri şi pantofi roşii. Era uşor de închipuit gura ei cu buze groase înconjurând sexul unui bărbat.

Malko trebuia numai să facă un gest. Numai să întindă mâna, atât. Înaintă spre el cu privirea aţintită în ochii lui, umplându-i nările cu parfumul ei. Malko îi zâmbi.

— *Muchissimas gracias, senorita. Hasta luego!*[62]

În mod ostentativ se năpusti asupra crevetelor. Minune: aproape că erau bune! Fata aşteptă câteva clipe, apoi bătu în uşă. Ignacio deschise şi îi aruncă o privire nedumerită lui Malko, în timp ce fata se strecura afară.

— *No le gusta la pequena?*[63] Se miră el grijuliu ca o dădacă.

— *Si, si,* îl asigură Malko, pero otra vez...[64]

— *Muy bien, senor.*

Închise uşa la loc. Malko auzi o discuţie scurtă în spatele uşii, apoi nişte zgomote ciudate. Ţipete scurte, gâfâieli, suspine. Ignacio nu dorise să piardă un asemenea cadou... Acum îl iubea şi mai tare pe Malko.

Acesta mânca fără poftă. Era prizonier şi încă pentru multă

[62] Mii de mulţumiri, domnişoară. La revedere! (n.t.).

[63] Nu vă place micuţa? (n.a.).

[64] Ba da, dar altă dată... (n.a.).

vreme.

*

* *

Noaptea, zgomotele se auzeau mult mai aproape. Portierele trântite ale maşinilor de patrulare, paşii grei ai poliţiştilor, glumele, ţipetele şi exclamaţiile cu caje erau întâmpinaţi suspecţii. Uneori, câte un foc de armă... în acest oraş plin de violenţă, cu un milion şi jumătate de locuitori, nopţile erau agitate.

Întins pe patul îngust, dar în sfârşit curat, Malko încerca să evadeze visând că se pregătea să facă dragoste cu Alexandra. Şi-o imagina strânsă într-un corset, gata să-i administreze o felaţie care să-l secătuiască de ultimul strop de sevă. Ce departe de el se găsea CIA!

Închipuirea era atât de clară, încât sexul încordat era gata să explodeze în pantalonii din pânză. Ar fi trebuit să accepte cadoul, adică „micuţa" lui Ignacio, pe care i-l oferise acum două zile... Lipsa de activitate îl înnebunea. Devenise vedeta închisorii, iar uneori era dus sub pază să viziteze împrejurimile, sau chiar să asiste la interogatorii. Vestea s-a răspândit cu viteza fulgerului: *gringo* din celula numărul nouă era plin de bani. Aşadar, merita tot respectul.

Zgomotul zăvorului îl smulse din reveria lui. Surprins, se ridică în picioare. Până acum, nu mai primise vizite în toiul nopţii. Uşa se deschise încetişor, lăsând pe cineva să intre, apoi se închise la loc. Malko se ridică şi aprinse becul fără abajur care lumină o femeie cu faţa ovală, cu un păr negru, i lung până la brâu, o rochie cu un decolteu pătrat încheiată în faţă până la jumătatea pulpelor, cu balerini în picioare. Dar nu vedea decât sfârcurile cilindrice ale sânilor de o lungime nemaiîntâlnită care străpungeau pânza rochiei.

O recunoscu pe însoţitoarea lui John Doe de la *Rodeo de Medianoche*. Frumoasă ca o fantasmă materializată subit, ea îi zâmbea sprijinită de uşa care se închisese. Înaintă cu paşi legănaţi şi se opri la marginea patului.

— *Buenas noches, senor Linge.*

Vocea se potrivea perfect cu restul. O fărâmă de vulgaritate, dar multă senzualitate. Privirea îi coborî de la ochii aurii şi se fixă pe gâlma din pantaloni. Timp de câteva clipe, rămase nemişcată, ca o pisică ce pândeşte o vrabie, apoi îşi răsfrânse buzele într-un surâs lacom şi privirea tulbure. Cu gesturi languroase veni lângă

Malko şi se ghemui dinaintea lui, punând mâna pe sexul încordat ca să-şi menţină echilibrul.

— *No hay muchas mujeres, aqui...*[65] observă ea cu vocea răguşită.

În mod evident, voia să creadă că gesturile ei îi provocaseră erecţia care o fascina într-atât; dar, din nefericire, fu nevoit să-i arate că s-a înşelat. Ori, pur şi simplu numai – ideea că acest frumos prizonier care stătea singur în celulă o excita. Sfârcurile sânilor păreau că devin şi mai lungi. Strânse din nou între degete bărbăţia care se simţea prin pânza pantalonilor.

— *Tuquieres?*[66]

Malko nici nu se obosi să zică şi purtat de visul său erotic, nici nu se întrebă cum de apăruse Exaltacion Garcia aşa, ca o nălucă. Fără voia lui, abdomenul înainta spre ea. Fata coborî cu delicateţe slipul, eliberând bastonul tare şi drept ca o bară din fier.

Era clar că ideea de a face dragoste cu un bărbat care nu mai avusese o femeie de mult timp, cu un *gringo* blond, o excita la culme. Gura se lăsă în jos cu o încetineală exasperantă, înghiţind sexul milimetru cu milimetru. Malko se arcui, fapt ce făcu să-l îndese şi mai mult în cavitatea călduţă în care o limbă perspicace se juca deja cu el.

Bărbatul slobozi un mârâit răguşit, trăgând-o pe Exaltacion de ceafă, exact cu o fracţiune de secundă înainte de a exploda. Simţind pericolul, fata se dădu repede înapoi. Pe urmă se ridică.

— *Espera!* exclamă ea.

Cât ai bate din palme, ea îşi descheie rochia, dând la iveală un slip roşu pe care îl lăsă să alunece de-a lungul coapselor. Malko se ridică şi el. Ea îl apăsă pe umeri ca să se lungească pe spate, apoi îl încălecă aşezându-i-se pe pântece. Cu mâna stângă ţinea sexul vertical, apoi alunecă uşurel ca să fie penetrată mai bine. Malko nu se aşteptase să ţipe atât de tare atunci când îl îndesă înăuntru dintr-o mişcare. Pătrunsă foarte adânc, rămase câteva clipe cu gura căscată, cu privirea pierdută şi sânii tari ca piatra, parcă dorind să simtă din plin măsura invadatorului... Apoi, privirea redeveni normală, lăsă capul în jos şi spuse în şoaptă, cu vocea ei răguşită şi senzuală:

— *Fuck me hard!*

Malko o prinse de şolduri şi o făcu să urce şi să coboare,

[65] Nu sunt multe femei pe aici... (n.a.).

[66] Vrei? (n.a.).

venindu-i în acelaşi timp în întâmpinare... Era atât de excitat, încât i se părea că membrul îşi dublase volumul. Această cavitate primitoare îi provoca senzaţii necunoscute până acum, presimţind că nu se va putea abţine mult timp. Dorind să prelungească acest interludiu total neaşteptat, părăsi şoldurile pentru sfârcurile care străpungeau ţesătura rochiei, răsucindu-le între degete şi presându-le cu abilitate. Pe Exaltacion Garcia parcă ar fi apucat-o năbădăile. Rostind obscenităţi în engleză şi spaniolă, gâfâind scurt, ea se mişca din ce în ce mai repede, sau mai degrabă se freca cu furie înainte şi înapoi, ca o pisică în călduri. Deodată, se opri pătrunsa adânc de membrul care o străpungea şi începu să tremure în timp ce sămânţa lui Malko se răspândea în interior...

Pupilele i se măriră ca şi cum luase un drog. Ţipă din nou, mai tare decât prima oară, asurzindu-l pe Malko. Pe urmă, tăcerea care se lăsă în celulă i se păru ireală. Ciulind urechile, Malko îşi dădu seama că era o linişte neobişnuită: din afară nu venea nici un zgomot... Se părea că tot personalul închisorii se înghesuise pe coridorul ce deservea celula. Cu regretul în suflet, Exaltacion se smulse din pilonul rămas încă înăuntru şi se ridică balansându-se.

Îşi luă slipul de pe jos şi îl puse pe ea, apoi se încheie la rochie ca să fie decentă. Aşezându-se pe un scaun, răscoli prin geantă şi scoase un pachet de *Lucky Strike* şi o brichetă Zippo ornamentată cu un scorpion din turcoaze încastrate în metal. Vesel, Malko i-o luă din mână ca să-i aprindă ţigara. Nu era prima dată când vedea o femeie frumoasă care îşi transformase bricheta, la origine un obiect utilitar, într-o bijuterie. Exaltacion se lăsă pe spate strâmbându-se cu voluptate. Mirosul tutunului blond parfumă celula, transformând-o într-o încăpere aproape luxoasă. Fata se aplecă în faţă mângâind obrazul lui Malko cu un surâs plin de satisfacţie.

— *Estaba muy bonito... Pero es un secreto, entre tu y yo. Entiende?*[67]

Malko înclină capul în semn că a înţeles. Se îndoia că tânăra venise în toiul nopţii în celula lui doar pentru o scurtă întâlnire amoroasă, cu ajutorul bine cunoscuţilor complici. Mai credea că, dacă nu l-ar fi găsit în acea stare de excitare, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Exaltacion trăgea din ţigară, cu privirea aţintită pe zidul alb. În

[67] A fost minunat... Dar e un secret între noi doi. Înţelegi? (n.a.).

fine, se uită la Malko şi spuse în engleză:

— Nişte persoane foarte importante se interesează de tine…

— Drăguţ din partea lor, aprobă Malko, foarte atent.

— Doar nu aveţi chef să rămâneţi aici, nu-i aşa?

El îi zâmbi.

— Cu dumneata, aş mai rămâne…

Chiar rostit cu ironie, lucirea din ochii ei negri îi arăta că apreciase complimentul.

— Aveţi posibilitatea să ieşiţi, îi zise ea. Şi încă foarte repede.

— Îl cunoaşteţi pe judecător?

— Pe judecător?

Ea izbucni în râs făcând un gest ce voia să însemne că judecătorul putea să-şi vadă de treburile lui. Cu un altul, arătă spre tavanul crăpat.

— Nu, mai presus de judecător. Nişte persoane pe care nu le cunoaşteţi…

— Ce contează, zise Malko. Le sunt recunoscător de pe acum. Ce trebuie să fac?

Ea se aplecă spre el.

— Vă propun o afacere. Ieşiţi din închisoare, vă întoarceţi la hotel, iar peste câteva zile, plecaţi în California cu maşina. După ce veţi trece graniţa, vă veţi întâlni cu cineva. Îi veţi încredinţa maşina împrumutată. Astă e tot.

Malko nu-şi credea auzului. I se oferea pur şi simplu ocazia să facă pe „măgarul”! Dar voia să fie cu cugetul împăcat:

— Ce se va găsi în maşină?

Exaltacion nu pregetă nici o clipă:

— O sută de kilograme de cocaină.

Destul ca să-l trimită într-o închisoare federală, cu toată protecţia acordată de CIA. Sistemul judiciar american era independent. Văzând că tace, Exaltacion simţi nevoia să precizeze:

— Nu-i arestează niciodată pe *gringos.* Nu există nici un risc.

Doar dacă vor anunţa ce se află în maşină, fireşte. Malko ezită, gândindu-se la două posibilităţi. Ori fraţii Arrellano găsiseră un mijloc ingenios ca să se debaraseze de el folosindu-l în acest mod, ori oferta fetei ascundea ceva şi mai rău. Nu puteai să te pui cu traficanţii de droguri. Având în vedere puterea de care se bucurau, puteau să-l ţină în închisoarea din Mexic mult şi bine. Văzând că stă în cumpănă, Exaltacion zise cu o voce mult mai rece:

— A doua oară nu voi mai veni. Şi nu vă rămâne decât să staţi închis ceva vreme. Păcat, cu o „codiţă” frumoasă ca a dumneavoastră… În timp ce afară…

Argumentul acesta era bomboana care lipsea de pe tort. Malko se uită la pereţii albi şi la zăbrele.

— Accept, spuse el.

— *Muy bien,* aprobă Exaltacion Garcia. Dar există două condiţii. Mai întâi că e inutil să încercaţi să fugiţi. Zi şi noapte, va fi cineva pe urmele dumneavoastră. Pe urmă, vă este interzis să vă apropiaţi de vreo cabină telefonică. În afară de asta, puteţi face orice doriţi.

Strivi mucul de ţigară pe masă, cu privirea aţintită în ochii lui Malko.

— Cu noi, nu există nici un fel de contract scris, preciză ea. Nici măcar o strângere de mână. Dar ar fi mai bine să vă ţineţi de cuvânt. Aţi văzut ce a păţit prostul de Chavez…

— Care noi? întrebă cu prefăcută docilitate Malko.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Ştiţi foarte bine.

— Vă numiţi Exaltacion Garcia, nu-i aşa?

— Câinele de Chavez v-a spus?

— Da, minţi Malko.

— Au făcut bine că l-au pedepsit, conchise Exaltacion cu glas de gheaţă. A promis că va sta departe de toate astea. Nu s-a ţinut de cuvânt. Când i-au tăiat gâtul, a guiţat ca un porc! Şi nevastă-sa la fel. Ea a sângerat mai mult decât el.

În ochii ei strălucea o bucurie răutăcioasă. Malko încerca s-o analizeze. Exaltacion îi amintea de Mandy Brown – Ticăloasa, dar mai feroce şi cu mult mai exotică. Ca un vulcan în plină erupţie şi cu un creier rece de computer. Era făcută să supravieţuiască. Nu lucra decât pentru o singură persoană: ea însăşi. Şi prindea plăcerile din zbor: aşa cum făcuse cu el.

— Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt, spuse el.

— *Muy bien,* zise ea. O să te înţelegi de minune cu *El Jefe.* Nu are nimic personal cu tine, ştii bine asta… *Hasta luego!*

Se duse şi bătu cu pumnul în uşă. Aceasta se deschise imediat. Ignacio stătuse cu urechea lipită de ea. Lui Malko îi fu greu să adoarmă din nou, atât din cauza plăcerii pe care o simţise, cât şi a viitorului ce-l aştepta. Misiunea lui luase o întorsătură cu totul neaşteptată…

*

* *

— *Senor* Malko?

Ignacio era plin de respect, cu un teanc de hârtii în mână. Le puse pe masă împreună cu un pix şi zise:

— Judecătorul Gomez a hotărât să vă pună provizoriu în libertate. O să vă ducem dorul. Nu avem mulţi deţinuţi aşa ca dumneavoastră... *Un caballero autentico... Firma aqui*[68]*.*

Malko semnă câteva hârtii cu antetul Procuraturii generale din Baja California fără să le mai citească. Totul nu era decât o comedie sinistră, l-au restituit paşaportul, dar nu şi pistolul. Probabil că îl şi vânduseră.

Inspiră cu nesaţ aerul călduţ. Bineînţeles că poliţiştii erau deja pe urmele lui. Ignacio îl conduse până la o maşină albastru cu alb parcată pe bulevardul Constitucion şi îi luă mâna dreaptă într-ale sale.

— *Hasta luego, senor Malko! Vaya con Dios.*

Numai că nu i-a spus să se întoarcă grabnic.

Închise politicos portiera după ce se urcă. În timp ce maşina demara, Malko mai avusese parte de zâmbetele mai multor poliţişti. Imediat înţelese de ce se purtau astfel: în ochii Poliţiei Municipale, făcea parte de acum încolo din atotputernicul Cartel din Tijuana. Deci, se bucura de toată atenţia.

Se lăsă pe bancheta desfundată, visând să facă un duş, cum visa un câine să capete un os... Apoi izbucni într-un râs nervos. El, şeful misiunii din *Central Intelligence Agency,* făcea parte din Cartelul de la Tijuana!

Observându-i hohotele în oglinda retrovizoare, poliţistul de la volan începu şi el să râdă, fără să ştie de ce. Când se opri în faţă la *Grand Hotel,* atmosfera din maşina de patrulare era încă veselă. Malko le dădu jos şi remarcă alt vehicul cu patru oameni la bord care se opri chiar în spatele lui. Dar nimeni nu coborî. Era supravegheat nu glumă.

La recepţie, a primit cheia ca şi cum nu se întâmplase nimic. În cameră era ordine, iar toate lucrurile se aflau la locul lor. Din fructiera de pe masă atârna un cartonaş alb cu amprenta unor buze de femeie şi două cuvinte: *hasta luego.*

Ridică receptorul, dar nu avea ton. Linia era moartă. Pur şi simplu se mutase în altă celulă.

Fără armă, supravegheat de ucigaşii Cartelului din Tijuana, proaspăta lui libertate nu-i era de nici un folos. Cu cât se gândea

[68] Un adevărat cavaler... Închis aici. (n.t.).

mai mult, cu atât era mai convins că oferta fraţilor Arrellano avea semnificaţia unei capcane mortale.

Capitolul IX

Ramon Arrellano gonea pe bulevardul Agua Caliente la volanul noii sale maşini, o Viper neagră, un monstru comparabil cu un Ferrari, pe care o cumpărase cu şaptezeci şi trei de mii de dolari plătiţi în numerar la San Diego. Bineînţeles că era unică în tot Mexicul, cu număr american datorită unui nume de împrumut. Gărzilor lui de corp le era greu să-l urmeze cu Chevrolet-ul Suburban furat. La stopul de pe Calle Rio Balsas, Ramon văzu o fată drăguţă cu un piept debordant şi o claxonă. Ea se întoarse şi îi zâmbi. Ramon îi făcu semn să vină. Ea se opri lângă maşină, conştientă de farmecul său, aşa cum era îmbrăcată într-o rochiţă de vară.

— Vrei să facem o plimbare?

— Unde?

— Prin oraş. Pe urmă te aduc înapoi.

Orbită, fata sări în Viper, iar Ramon demară lăsând dâre negre pe asfalt, sub privirile ironice ale gărzilor sale.

— *El Jefe esta muy bien*! comentă Pepe, şeful pistolarilor din garda personală.

Merseră până la Constitucion. După câteva secunde, Ramon confundase deja schimbătorul de viteze cu coapsa cochetei de lângă el care, însă, nu-şi făcea probleme.

— Ce faci? o întrebă el. Cum te cheamă?

— Lucrez pentru un avocat, dar mă plictisesc... Mă numesc Angelica.

El izbucni în râs.

— Dacă vrei, pot să-ţi fac rost de o slujbuliţă din când în când. E plătită bine: şaizeci de mii de pesos pentru două ore.

Adică o mie de dolari pentru cinci ani de puşcărie, era o afacere cinstită... Cartelului îi făcea plăcere să recruteze fete tinere pe post de „măgari”. Astfel împuşcau doi iepuri dintr-o dată: dacă erau prinse, după câţiva ani de închisoare, nu aveau altă sursă de trai decât să se prostitueze pentru asociaţii lui Ramon; asta se numea „reciclare”.

Maşina lui Ramon şi cea a gărzilor trecură în trombă prin faţa clădirii Poliţiei municipale, salutând cu un claxon, apoi virară la stânga pe Calle Emiliano Zapata. După aceea, Ramon intră într-o

parcare mică unde se aflau deja alte maşini.

— Aşteaptă-mă aici! îi zise el fetei.

Sări din Viper şi se duse la unul dintre oamenii lui care îl aştepta lângă un Ford Mustang roşu cu număr american, care strălucea de curăţenie. Ramon îl ocoli, deschise portbagajul, verifică pneurile, apoi zise clătinând din cap:

— *Muy bien.* Să laşi cheile sub bara de protecţie din faţă.

Se întoarse la maşina lui în care Angelica se cocea sub soarele arzător şi îi întinse mâna.

— *Ven aqui!* Hai să bem ceva.

Fata începea să-l excite de-a binelea. El o trase spre scara de serviciu din barul *Las Pulgas,* pustiu la ora aceea. Localul era proprietatea lui.

Surprinsă de semiîntuneric, Angelica exclamă mirată:

— *No hay gente aqui!*[69]

Ramon nu mai avea chef să aştepte. Se întoarse zâmbind, o lipi de perete astfel încât să-i simtă membrul încordat prin ţesătura jeanşilor.

— *Tu conmigo*[70]*,* nu-ţi ajunge?

— *Si, si,* admise Angelica impresionată.

El o trase într-un separeu şi fură serviţi cu două cocteiluri „Original Margarita" unul după altul de un barman care se pierdu în întuneric. Moartă de sete, Angelica dădu pe gât cocteilul său în câteva clipe, apoi Ramon îi oferi paharul lui, după ce îşi înmuiase şi el buzele un pic, apoi se uită pe furiş la ceas.

— Ai să-mi cunoşti intenţiile, zise Ramon.

— *Ah si, que...*

Fata nu-şi termină fraza. Ramon îi şi vârî limba direct în fundul gâtului, în timp ce îi frământa sânii care i se părură minunat de pietroşi. Trecu imediat să-i mângâie coapsele, urcând apoi mai sus. Angelica se legănă când îi simţi degetul pipăindu-i străfundurile intime... Cu autoritate, Ramon o prinse de mână şi i-o puse pe umflătura din pantaloni ca s-o facă să înţeleagă mai bine ce trebuia să facă mai întâi.

Mut de respect, barmanul se făcuse mic în spatele barului şi urmărea atent isprăvile şefului său printr-un orificiu plasat strategic. Puţin înnebunită, cu capul vâjâindu-i, Angelica protestă:

— O să întârzii.

---

[69] Nu prea e lume pe aici! (n.t.).

[70] Eşti cu mine (n.t.).

— Şi eu, făcu Ramon în timp ce cobora fermoarul jeanşilor. *Chupa*[71].

În vocea lui era ceva ce o făcu să se supună. Ascultătoare, ea înclină capul, iar mâna fermă a lui Ramon îi apăsă ceafa ajutând astfel la îndeplinirea dorinţei lui. Se gândea că o felaţie la ora unsprezece dimineaţa nu îi strica… După câteva clipe, explodă în gura fetei cu un mârâit de satisfacţie şi se ridică încă în erecţie:

— *Vamos!*

Nu fusese amor curtenitor… După ce se urcară în Viper, el îi puse mâna posesiv pe coapsă şi îi zise cu un zâmbet seducător:

— Dă-mi numărul de telefon, te voi suna, data viitoare vom avea mai mult timp. Vom vorbi şi despre afaceri…

El o lăsă exact în locul de unde o culesese cu douăzeci de minute mai devreme..

*

* *

— Sunt jos, în hol, îl anunţă Exaltacion…

Malko nu o mai văzuse de două zile, de când se întâlniseră la închisoare. De altfel, nu mai văzuse pe nimeni de atunci…

Când sunase telefonul, el tocmai răsfoia o revistă de călătorii care relata povestea unui transport aerian. De la „coteţul de găini” în care pasagerii stăteau în aer liber cu căşti din piele pe cap, până la noile amenajări realizate de Espace 180 ale companiei Air France, cu scaunele-pat ale sale…

Fără maşină şi fără posibilitatea de a vedea pe cineva, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în hotel, căutând cu disperare o soluţie pentru situaţia lui, dar nu găsi nici una.

Vizita lui Exaltacion anunţa ceva noutăţi…

Coborî, curios să vadă ce dorea. Tânăra îl aştepta în hol, lângă scara ce ducea în parcare. În ciuda ochelarilor fumurii de soare, era uşor de recunoscut, cu rochia ei lungă, largă şi încheiată în faţă, cu pantofi cu toc jos, arătând ca o *flower-girl* a anilor şaizeci.

Deşi părea o floare, era mai degrabă o plantă carnivoră. În orice caz, uitase complet interludiul amoros din închisoare şi îi aruncă lui Malko o privire glacială.

— *Vamos!* Am maşina în parcare.

Coborâră pe scări până la BMW-ul gri cu geamuri negre…

— Unde mergem? o întrebă Malko.

— Să luăm maşina *dumneavoastră.*

[71] Suge (n.a.).

În BMW, lucrurile erau aruncate de-a valma. Exaltacion Garcia ieşi din parcare ca o vijelie, traversă Agua Caliente şi ajunse pe o străduţă ce dădea în Avenida Salinas.

Deşi plecase în trombă, Malko reuşi să observe în treacăt că erau urmăriţi de o altă maşină cu patru oameni la bord. Uneori, chiar se oprea în dreptul lor...

Trecând pe lângă *Comandancia,* pe bulevardul Constitution, lui Malko îi tresări inima. Exaltacion se întoarse pe strada Emiliano Zapata şi pătrunse într-un mic parching în aer liber, apoi se opri lângă un Mustang roşu decapotabil.

— Uitaţi-o! zise ea. Cheile sunt sub bara de protecţie din faţă. Treceţi graniţa duminică, între cinci şi şapte seara. Este prilejul cel mai bun. Până atunci, vă voi comunica adresa din San Diego unde să lăsaţi maşina... În aşteptare, faceţi ce vreţi. Dar nu vă sfătuiesc să luaţi legătura cu DEA. Să vă aduceţi aminte mereu de un lucru: oamenii care v-au urmărit au ordin să vă împuşte dacă vă apropiaţi de vreo cabină telefonică...

— Cunosc, scrâşni Malko.

Cu un gest plin de graţie, Exaltacion îşi aruncă pletele negre pe spate.

— În curând totul se va termina pentru dumneavoastră. Veţi ajunge în Statele Unite...

— Nu sunt american, obiectă Malko. Dar dacă mă prind la graniţă?

— Trebuie să aveţi dumneavoastră nişte prieteni, făcu Exaltacion nepăsătoare. Dar să nu mai puneţi *niciodată* piciorul în Tijuana.

— Nu vă e teamă că, o dată ce voi trece graniţa, mă voi duce direct la DEA? o întrebă el. Asta ar păgubi organizaţia voastră cu o sută de kilograme de cocaină.

Exaltacion zâmbi văzând atâta naivitate.

— Ar fi o prostie. Avem acelaşi dispozitiv şi dincolo de graniţă. Chiar din San Ysidro.

Avea răspuns la toate. Când să coboare din BMW, Malko o întrebă deodată:

— Vreţi să mâncăm împreună?

În mod clar, Exaltacion nu se aşteptase la o asemenea invitaţie. Acest lucru nu fusese prevăzut de amicii ei din cartel. Se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Dacă doriţi! Ştiu un restaurant la două blocuri mai spre sud, pe bulevardul Revolution, chiar în lungul lui Jai-Alai. Ne întâlnim

acolo. Lăsaţi maşina aici.

Malko merse pe jos pe Calle Emiliano Zapata şi ajunse imediat în bulevardul Revolution. Marele stadion roz din Jai-Alai[72] care semăna cu un palat oriental era închis, dar puţinii turişti erau primiţi într-un restaurant cu terasă.

*

* *

Exaltacion Garcia îi ceruse chelnerului să-i prepare cocteilurile „Original Margarita” în faţa ei, ca să fie sigură că dozase bine cantitatea de tequila şi de Cointreau. După cel deal treilea pahar, atitudinea reţinută se risipi complet, iar privirea deveni mai vioaie. Scuzându-se că era prea cald, îşi desfăcu ultimii nasturi ai rochiei lungi, descoperindu-şi picioarele până la jumătatea coapsei.

Malko se chinuia să-şi termine greţoasele *tacos* din farfurie, deşi le stropea din belşug cu „Margarita”, băutura ideală în acest climat.

Căuta cu disperare o modalitate ca să scape de această călătorie nebunească. Ce umilinţă pentru el să-l prindă exact la graniţă... Era mult mai bine să facă pe „măgarul” Cartelului din Tijuana şi să se întoarcă cu mâinile goale, fără să fi aflat unde este John Doe şi fără să aducă nici o dovadă a implicării cartelului în atentatul de la Oklahoma City.

Nereuşită pe toate planurile. Se simţea bolnav de pe acum.

În faţa lui, Exaltacion Garcia oftă de mama focului, mai, mai să-i rupă sufletul. Privirile lor se întâlniră. Ceea ce citi în ochii tinerei era limpede: avea chef să facă dragoste.

Malko prinse din zbor mesajul ei mut.

— Mi-ar face plăcere să ne mai întâlnim, spuse el, deşi nu frecventaţi cercuri prea înalte.

Dar mexicana nu se sinchisi.

— Este imposibil, zise ea, deja am cheltuit destul la închisoare cu gardianul ca să-şi ţină gura. Nu vin pentru asta, însă nu pot să rezist niciodată când îmi vine cheful.

— Nu e o amintire rea, observă Malko.

Era prima oară când simţea că ceva nu merge. Din partea lui Exaltacion putea să se aştepte la orice...

— Unde vă duceţi când ajungeţi la San Diego, după...?

— Habar n-am, mărturisi Malko, de ce?

— Şi eu merg acolo. Benjamin mi-a cerut să mă duc la Beverly

[72] Jocul cu mingea din ţara Bascilor (n.a.).

Hills cu un catalog de decoraţiuni interioare pe care i l-a dat Gustavo. Nişte chestii superbe create de un francez, Claude Dalle. Speră să le găsesc acolo. Am putea să ne întâlnim, adăugă ea repede. Duminică seara, la *Horton Grant Hotel,* pe Island Avenue şi Four Avenue.

— Vă duceţi des la San Diego?

— Foarte des, striga ea. Îmi doresc atât de mult să scap de văgăuna asta de Tijuana! Să găsesc un miliardar adevărat, nu un hoţoman cu buzunarele pline de cocaină şi să locuiesc în Beverly Hills...

— Să începem cu *Horton Grant Hotel,* îi sugeră Malko.

Imediat, ea îi aruncă o privire ciudată.

— Nu vă faceţi iluzii. O să ne regulăm şi atât. Nu speraţi să mă trageţi în porcăriile făcute de DEA sau în altă tâmpenie.

În Exaltacion convieţuiau două persoane deopotrivă: una „dură", gata să facă orice ca să supravieţuiască şi „muierea", care ceda primului impuls. Mitocănia ei involuntară trăda sentimentul de teamă. La urma urmei, în ochii fraţilor Arrellano, el nu era decât un duşman.

Ceru nota de plată şi se despărţiră. Această întâlnire fusese neaşteptată. Exaltacion ştia cu precizie unde se ascunde John Doe. Odată ajunsă în Statele Unite, se va găsi în inferioritate. Lui Malko i se mai aprinse un pic flacăra speranţei, întârzie câteva clipe pe trotuarul de pe strada Revolucion, sâcâit de vânzătorii dughenelor, de beţivii care ieşeau din baruri. Era deprimant. Când se urcă în maşină, pielea scaunului îl fripse.

După ce ieşi din parcare, observă că era urmărit. Cei patru *pistoleros* nu-l slăbeau nici măcar cu un metru. Era o nebunie să fie prizonier într-un oraş în care nici măcar nu se putea preda poliţiei.

Tijuana îi rezerva destul de puţine distracţii. Se întoarse deci la *Grand Hotel* şi duse Mustangul în parcare. De-abia ieşi, că o siluetă se ivi din umbră. Era un mexican tânăr pe care nu-l mai văzuse. Dintr-o săritură fu lângă Malko şi îi şopti:

— *Senor,* în seara asta veţi cina la *Lucerna.* Să vă aşezaţi la o masă în grădină.

Se făcuse nevăzut înainte ca Malko să-i pună vreo întrebare. Se duse în camera lui. Climatizorul funcţiona atât de prost, încât vru să-l sune pe directorul hotelului, uitând complet că nu mai avea ton. Nebun de furie, trebui să coboare ca să reclame personal pana de la aparatul de climatizare.

— Nici telefonul meu nu funcţionează, adăugă el.

— O să-l reparăm.

— Vreau să-mi daţi altă cameră.

— Imposibil, *senor,* hotelul este plin, spuse el zâmbindu-i cu părere de rău.

Se întoarse către alt client, lăsându-l pe Malko pe deplin edificat... Sistemul fraţilor Arrellano funcţiona mult mai bine decât cel al CIA.

*

* *

Susurul artezienei din grădină nu-l făcea pe Malko să uite de prezenţa celor patru pistolari aşezaţi la masa vecină, care nu-l slăbeau nici o clipă din ochi.

Toate mesele de la *Lucerna* erau ocupate, iar servirea lentă îl determina să-şi mai prelungească cina. Se făcuse deja nouă şi jumătate şi nimeni nu a apărut. Oare era o capcană ca să-l testeze? Se hotărî să aştepte până la zece şi jumătate.

La un moment dat, îl văzu pe Armando Guzman, mai rotofei ca niciodată. Era însoţit de doi mustăcioşi, în stilul avocaţilor de prin partea locului, cu nişte serviete grele în mâini. Înainte să se aşeze, îi făcu un semn amical lui Malko de acolo unde se afla. Trecuse o jumătate de oră. Malko era la a treia cafea... Guzman şi prietenii lui comandară doar de băut.

Se ridicară şi dispărură. Decepţionat, Malko ceru nota de plată şi se urcă în Mustangul parcat în faţa hotelului.

În momentul în care se pregătea să pornească, simţi sub talpă un obiect ce bloca acceleratorul. Uimit, se aplecă şi apucă între degete un obiect lunguieţ şi greu, care zăcea pe jos. Cu inima bătându-i cu putere, se ridică şi se prefăcu că îşi reglează scaunul. Cei patru *pistoleros* care se aflau la câţiva metri de el nu se clintiră din loc...

Numai când ajunse în parcarea subterană de la *Grand Hotel* reuşi să vadă despre ce era vorba: un telefon celular Motorola pe care-l ascunse imediat sub haină...

Îndată ce ajunse în cameră, îl examină mai atent... Pe o bandă de scotch lipită de aparat era scris un număr: 5432765.

Mai întâi trase perdelele, apoi activă celularul şi formă numărul. Nu răspundea nimeni. Încercă în mai multe rânduri, dar fără succes. Abia peste o oră îi răspunse cineva. Era vocea înăbuşită a lui Armando Guzman...

— Nu credeam că sunteţi supravegheat îndeaproape, făcu

introducerea poliţistul federal. Speram să pot vorbi cu dumneavoastră la *Lucerna.*

— Aţi aflat ce mi s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

— Bineînţeles. Dar nu puteam să intervin. Ar fi însemnat să vă semnez condamnarea la moarte, dar probabil şi pe a mea. Vreau să vă spun două lucruri. Întâi, că am strâns, în fine, toate elementele în dosarul meu. Am găsit chiar şi pistolul cu care a fost împuşcat Luis Donaldo Colosio. Acela furnicat de John Doe. Mă întâlnesc la Mexico cu preşedintele Zedillo în persoană. Ancheta mea e zdrobitoare chiar şi pentru ministrul justiţiei. A fost cumpărat deja de diverse carteluri… La fel ca în Columbia.

— Nu comiteţi o imprudenţă dacă vorbiţi de la aceste telefoane? întrebă Malko.

— Nu, zise mexicanul. Sunt codate atât la emisie, cât şi la recepţie. Un cadou de la prietenii noştri.

— Plec duminică în California, spuse Malko. Sunt puţine şanse să mai revin la Tijuana…

— Aceasta este a doua chestiune despre care voiam să vă vorbesc, zise Armando Guzman. Fraţii Arrellano au urzit un plan diabolic ca să vă elimine. Transportul de cocaină este doar pretextul. Mustangul pe care vi l-au încredinţat este un vehicul-capcană cu o încărcătură de explozibil telecomandată. Nu aveţi nici o şansă de supravieţuire în această călătorie.

Capitolul X

Lui Malko îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama. Armando Guzman repetă:

— Vor să vă omoare, nicidecum să treceţi drogul peste graniţă.

— Cum de ştiţi toate astea?

— Am o „cârtiţă” infiltrată în clanul Arrellano.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Mai exact, ce ştiţi despre planul lor? întrebă el.

— Veţi trece frontiera, aşa cum aţi stabilit cu ei. Un alt vehicul va fi în permanenţă în spatele dumneavoastră. Odată intrat în San Ysidro, vă vor obliga să vă opriţi ca să recupereze cocaina. Când veţi porni iarăşi la drum, atunci vor declanşa explozia.

— Şi dacă sar din maşină?

— Vă vor împuşca.

— Şi dacă mă opreşte poliţia de frontieră?

— Tot vor declanşa explozia. Chiar dacă vor muri mai multe persoane, îi doare-n cot.

— La ce le foloseşte un plan atât de complicat când pot să mă lichideze aici fără cea mai mică problemă?

Armando Guzman oftă.

— Fraţii Arrellano sunt oameni suciţi. Ar fi caraghios să vă ucidă în felul acesta. Este o sfidare la adresa lui DEA. La noi, asta se cheamă bravada, adică asumarea unor riscuri inutile. Dar şi un avertisment.

— Ce aş putea să fac?

— Dumneavoastră, nu mare lucru. Încercaţi să fugiţi înainte. Voi încerca să vă fac rost de o armă. *Oficial,* nu pot să vă ajut cu nimic. Ca să-mi apăr ancheta, i-am „adormit”… Când m-aţi văzut la *Lucerna,* tocmai am acceptat suma de o sută de mii de dolari pe lună ca să nu mă amestec în treburile cartelului. Păstraţi telefonul şi învăţaţi pe de rost numărul, adăugă Armando Guzman după o clipă de tăcere.

— Pot să-l folosesc ca să cer ajutor?

— Nu, fiindcă există un sistem de bruiaj *built-in.* Adică, interlocutorul dumneavoastră nu aude decât nişte sunete de neînţeles. Dacă reuşiţi să fugiţi, sunaţi-mă, voi încerca să vă

găsesc o ascunzătoare. Dacă nu răspund, nu mai insistaţi. *Adios!*

Malko dezactivă aparatul. Simţea deopotrivă furie şi deznădejde. Planul traficanţilor de droguri era diabolic. Îl momeau oferindu-i o soluţie în aparenţă cinstită, numai şi numai ca să-l lichideze mai uşor…

Convingerea lui se adeveri fără întârziere. Nu trebuia să piardă nici o secundă. Strecură telefonul celular într-un buzunar de la haină şi ieşi din încăpere. Unul dintre pistolari stătea în faţa liftului pe un scaun pliant. Îi adresă lui Malko un zâmbet, iar acesta încetini paşii.

— *Buenas noches.*

Se ridică, apăsă butonul ascensorului şi se dădu la o parte când veni cabina ca să-l lase pe Malko să intre.

— *Con permiso…*

Jos se auzea un vacarm înfiorător din cauza orchestrei de la barul din stânga. Malko se mulţumi să intre să bea ceva. Se puse pe reflectat în faţa unui pahar cu votcă. Oare Exaltacion Garcia ştia de planul urzit de fraţii Arrellano? Sau îi făcuse oferta cu sinceritate? Întorsătura pe care avea s-o ia situaţia actuală depindea foarte mult de răspunsul la această întrebare. De fapt, ea era singurul aliat potenţial.

Cum să procedeze ca să nu fie sfârtecat de vehiculul-capcană? Până duminică, nu a mai rămas multă vreme. Astăzi este vineri.

*

* *

Invitaţii se adunaseră în jurul barului în aer liber instalat lângă locuinţa lui Ramon Arrellano. Nu erau decât oamenii din preajma lui, adică cei care făceau afaceri cu cartelul, printre care se număra Gustavo Ortuzar, avocaţii, oamenii de paie, pistolarii şi, bineînţeles, „El Coyote”.

Toată lumea bea zdravăn. Chelnerii se fâţâiau cu sticlele de Taittinger Comtes de Champagne „blanc de blanes” sau roze din 1986, de tequila, de *Defender* sau de bere. În mijlocul acestor oameni care vorbeau tare, Angelica, îmbrăcată cu o rochie neagră scurtă, se simţea puţin pierdută. Totuşi, Gustavo Ortuzar o abordă imediat, holbându-se la sânii ei rotunzi. În trecere, Ramon Arrellano o mângâie pe fund şi îi promise că se va ocupa de ea mai târziu.

Exaltacion Garcia îşi făcu apariţia, strălucitoare, într-o rochie ce-i venea ca o mănuşă, care părea croită direct pe ea. Decolteul îmbietor lăsa vederii sânii goliţi aproape total. Dintr-o parte,

crupa ieşea în evidenţă ca la o zeiţă antică. Gustavo Ortuzar se grăbi să ajungă lângă ea şi îi sărută mâna în timp ce i-o prezentă pe Angelica. Ramon Arrellano veni lângă ea şi îi şopti la ureche arătându-i rochia lui Exaltacion:

— În curând şi tu îţi vei permite rochii ca ale ei!

Ea râse puţin fâstâcită. El o mângâie pe fese şi îi şopti la ureche:

— Acum am de rezolvat nişte probleme. Rămâi cu Exaltacion, ea îţi va face cunoştinţă cu prietenii noştri.

Se îndepărtă pe jos spre fundul parcului, ajungând la garajul ascuns de verdeaţă. Fordul Mustang roşu era aşezat pe o platformă, iar trei oameni meştereau ceva la el.

— Aţi şi terminat? îi întrebă Ramon.

Homero Alcaraz, mecanicul şef, venise din Columbia şi lucrase pentru Cartelul din Cali, fiind specialist în maşinile-capcană. Acum erau mexicani „în formare”. Homero Alcaraz îi arătă locaşurile pregătite pentru încărcăturile explozive ce proveneau dintr-o mină de argint din apropiere de Ensenada.

— Am reuşit să punem zece kilograme, zise el.

— E mult?

Columbianul izbucni în râs.

— *Hombre!*[73] Dacă bubuie aici, ai rămas fără casă. Trei sute de grame şi ar fi de-ajuns!

— Deci nu au nici o şansă de scăpare?

— Nici cât negrul sub unghie.

— Până la ce distanţă funcţionează telecomanda?

— Până la cincizeci de metri. Mai departe nu este sigură.

— *Muy bien,* vom fi foarte aproape.

— Dar nu prea aproape, îl avertiză columbianul. Altminteri, o mierliţi o dată cu ei. Uite cutia de comandă.

Îi arătă o cutie dreptunghiulară cu manetă, un buton roşu şi unul negru şi mai multe beculeţe. Împinse maneta în faţă şi se aprinse beculeţul verde. Ţinând cutia în mână, se îndepărtă. La o distanţă de cincisprezece metri, se aprinse şi beculeţul portocaliu. După ce se mai depărtă câţiva metri, beculeţul roşu începu să clipească.

— Acum ne aflăm în afara razei de acţiune, îi explică el. Vezi, dacă apăs pe butonul negru care declanşează explozia, nu se întâmplă nimic.

— Nu apăsa! strigă repede Ramon.

[73] Omule! (n.t.).

Toate aceste trucuri nu-i inspirau nici un fel de încredere. Aflase destule. Îl bătu pe Homero pe umăr.

— *Muy bien, amigo*. Termină-ţi treaba.

Bucuros, traversă parcul şi ajunse lângă invitaţii lui.

*

* *

John Doe se plictisea singur, singurel în faţa unor *tacos* şi a unei sticle de *Defender Success.* Ramon Arrellano îi trimisese vorbă să rămână la el în cameră. Printre invitaţi erau şi persoane care nu trebuiau să-l vadă cu nici un chip pe tânărul american. După ce petrecerea se va termina, va putea să iasă.

John Doe încercase în modul cel mai discret să întredeschidă uşa. Dar îi fusese imposibil: era încuiată.

*

* *

La un moment dat, Exaltacion Garcia simţi privirea insistentă a lui Ramon Arrellano aţintită asupra ei. Nu era chiar o privire plină de iubire. Ascundea ceva ce o neliniştea. Îi întrebase unde e John Doe, iar el îi răspunsese că are ceva de rezolvat pentru el. Deocamdată începuse să discute cu Angelica a cărei naivitate o distra. Tânăra avocată stagiară era încântată că se afla aici şi că Ramon Arrellano îi acordase atenţie. Acesta îi promisese că vine s-o ia de acasă ca s-o ducă la unul dintre cele mai bune restaurante din Tijuana, *La Escoudida.* Nu departe de ele, „El Coyote" şi Javier Arrellano, „ministrul transporturilor" din cartel, puneau la punct viitoarea livrare masivă de cocaină.

Deodată apăru un *pistolero* care şopti ceva la urechea lui Ramon Arrellano, iar acesta se îndreptă rapid către peron. După câteva clipe, la intrarea pe terasă se profilă silueta lui Ignacio înfăşurată într-o manta, paznicul lui Malko din timpul şederii lui la închisoare. Bărbatul, înfofolit în ţinuta lui albastră, stânjenit, nici nu îndrăznea să înainteze. Ramon Arrellano se duse la el. Exaltacion nu mai putea nici să respire.

Ceva îi spunea că această vizită o privea şi pe ea. Era un fapt neobişnuit ca un subaltern ca el să fie poftit la agapele cartelului… Cei doi bărbaţi discutau pe terasă. Imediat, Ramon o strigă:

— Exaltacion, *ven aqui!*

Vocea lui nu era agresivă, cu toate acestea fata avu impresia că primeşte un pumn în stomac. Termină dintr-o înghiţitură cocteilul şi se apropie cu capul sus, privind drept înainte,

legănându-şi încetişor şoldurile ca să-şi ascundă spaima. Dar în sufletul ei era terorizată. Încălcase regula, iar în cartel, nimic nu rămânea nepedepsit.

Ramon îi adresă un zâmbet complice.

— Îl cunoşti pe prietenul nostru, Ignacio?

— *Claro que si,* reuşi ea să articuleze surâzând un pic forţat.

— Se pare că ai dat o reprezentaţie pe cinste la închisoare, continuă Ramon pe acelaşi ton suav.

Pentru prima oară în viaţa ei, Exaltacion roşi. Privirea lui Ramon era atât de răutăcioasă, încât nu ascundea nimic senzual în ea.

— Poţi să-i spui şi aşa, admise ea.

Ramon Arrellano se întoarse către gardian şi îi dădu o palmă zdravănă în spate.

— Mă bizui pe tine, *amigo...*

— *Con mucho gusto*[74] *senor* Ramon, zise bărbatul copleşit de respect, apoi dispăru.

Exaltacion voia să se ducă la invitaţi, când vocea tăioasă a lui Ramon o opri locului:

— Exaltacion!

Ea se întoarse cu faţa la el, sigură de farmecul ei. Îşi scutură uşurel umerii, ca şi când ar fi vrut să scape de o povară invizibilă.

— *Esta muy mal*[75]*,* îi spuse el ca unui copil pe care îl dojeneşti. Americanul ne este duşman.

— Lo se[76]...

Vocea fetei abia se auzea. Avea impresia că pieptul îi era strivit de două mâini puternice.

Ramon continuă cu glas liniştit:

— Ar trebui să-ţi trag *una baieza en la cabeza*[77]*.*

Exaltacion nu spuse nimic. Şi ce rezolva? Fusese mânată de un impuls de moment în acea celulă şi nu regreta. Ochii de aur ai vremelnicului său amant o făcuseră să-şi piardă capul. La naiba cu consecinţele...

— Ar fi trebuit să-ţi spun, recunoscu ea, dar nu am făcut nimic rău.

El clătină din cap.

---

[74] Cu multă plăcere... (n.t.).

[75] E foarte rău (n.a.).

[76] Ştiu (n.a.).

[77] Un glonţ în cap (n.a.).

— Te cred. Lucrezi de multă vreme cu noi. Însă ai prea multe înclinaţii pentru americani.

Îi venea să-i spună că, fără ea, John Doe nu ar fi colaborat atât de eficient cu ei. Ramon trebuie să-şi fi dat seama de acest lucru, căci adăugă:

— Totuşi, sunt nevoit să te pedepsesc. Ca să nu mai faci aşa ceva *niciodată.*

Apăsase deliberat pe ultimul cuvânt, *nunca,* iar ea simţi un fior rece pe şira spinării. Fluierând uşor, îi atrase atenţia lui „El Coyote" care îşi mişcă nepăsător silueta deşirată fredonând melodia *La Bamba.* Întotdeauna îi plăcuse muzica.

— Am vorbit cu ea, îi spuse Ramon. Îi pare rău. Dar asta nu o scuteşte de o mică lecţie.

El zâmbea. Exaltacion se ridică, gata să încaseze pumnii şi picioarele de la „El Coyote". Nu degeaba era poreclit astfel. Adora să masacreze femeile lipsite de apărare. Însă namila nu se clinti din loc.

— Să le spun celorlalţi să plece? întrebă el.

— Nicidecum! O să-i ducem sub arborele de avocado. Seara începuse să fie plictisitoare.

Exaltacion trase un chiot înăbuşit şi se pregăti s-o ia la goană. Ramon înşfăcase deja un pistol negru, un Glock de nouă milimetri, pătrat. Acum nu mai zâmbea.

— Asta sau un glonţ în burta ta de târfă nenorocită! urlă el turbat de furie.

Exaltacion simţi că i se înmoaie picioarele. „El Coyote" o târî după el cu fermitate. De-abia îl auzi când îi şuşoti strâmbându-se:

— Ţie, care îţi place sexul oral, o să ai parte de o mare bucurie.

*

* *

Exaltacion Garcia părea zguduită de frigurile galbene. Sărea pe loc, urla, se zbătea cu faţa scăldată de sudoare, cu hainele în dezordine şi privirea de apucată...

— *Ten piedad*[78]*,* îl imploră ea. *Ten piedad,* Ramon!

Instalat confortabil într-un fotoliu din răchită, cu un pahar de Taittinger „Comtes de Champagne" roze din 1986 în mână, Ramon Arrellano nici nu îndrăznea să se uite în ochii ei. Ceilalţi invitaţi se adunară în jurul lui, unii stând jos, alţii în picioare.

[78] Fie-ţi milă (n.t.).

Pistolarii aduseseră scaune de pe terasă.ca pentru un spectacol.

Fascinată, Angelica nu simţea că Gustavo Ortuzar se freca de ea pe la spate ca şi cum ar fi vrut să se ascundă.

Exaltacion Garcia era în picioare, desculţă şi pe vârfuri, Cu gleznele imobilizate. Braţele, ridicate deasupra capului, erau legate la încheietură. Funia care le strângea era prinsă de crengile mai joase ale arborelui de avocado. Picioarele goale ale fetei stăteau pe o movilă de pământ moale, înaltă cam de treizeci de centimetri. Era muşuroiul unei colonii de *fire-ants*[79] care trăiau acolo de multă vreme şi pe care grădinarii le ocoleau cu multă băgare de seamă... Furnicile de foc erau mai rele decât albinele ucigaşe. Dacă erau deranjate cumva, îşi asaltau duşmanul folosindu-se de arma cu care le-a înzestrat natura: acul impregnat cu o substanţă care ardea ca focul...

Tânăra femeie avea senzaţia că un mănunchi de ace îi înţepă pielea delicată a picioarelor. Mai întâi, în talpă, apoi în glezne, care aproape că îşi dublaseră dimensiunile, iar acum pătrundeau în pulpe...

Neputându-se mişca, ferocele insecte, bucuroase nevoie mare, se urcau în şir indian pe picioare, iar călăuza ajunsese deja la genunchi. Exaltacion slobozi un urlet ascuţit: una dintre furnicile negre se aventurase pe coapsa stângă şi o înţepase. Simţi o arsură atroce, urmată imediat de alta şi de alta... la nesfârşit. Se pare că le plăcea enorm carnea dulce şi catifelată de pe coapsele fetei. Cu toate eforturile disperate pe care încerca să le facă, monştrii minusculi continuau să înainteze spre abdomen. Toţi spectatorii îşi puneau aceeaşi întrebare: oare Ramon va opri supliciul aici, înainte ca furnicile să ajungă la sex, ori pedeapsa va fi aplicată în continuare?

Ramon Arrellano se întoarse către Gustavo Ortuzar. Acestuia, alb ca varul – nu-i mai ardea să se frece de Angelica, îi venea să verse. Totuşi, îi era frică să se opună, căci ştia foarte bine că Ramon nu-şi alesese la întâmplare modul de a se răzbuna. Exaltacion era amanta miliardarului, iar mesajul ţintea direct: deşi se scălda în milioane, Gustavo n-o putea smulge pe tânără de la supliciu. La Tijuana, fraţii Arrellano comandau.

— *Espera un momentito,* şuieră „El Coyote”.

Înaintând un pas, dar având grijă să nu calce pe muşuroi, luă în fugă pulsul fetei. Acest gen de tortură fusese invenţia lui ca să-i interogheze pe eventualii trădători; era mai eficientă decât

[79] Furnici de foc (n.a.).

oricare alta. Dacă nu se administra imediat după înţepături un antihistaminic puternic, durerile persistau mai multe zile şi victima putea înnebuni smulgându-şi carnea cu unghiile. Unele persoane mureau din cauza alergiilor care apăreau imediat. „El Coyote” se îndepărtă liniştit. Exaltacion Garcia nu era alergică.

— *Esta bien,* spuse el. Acum furnicile se urcau pe coapse, dispărând sub rochie. Urletele de durere pe care le scotea fata se succedau monotone şi atroce ca ţipetele unei femei care naşte, cu tonuri mai ascuţite, lăsând-o fără vlagă şi fără glas.

Picioarele erau pline de bubiţe roşii. Alte furnici se urcau cu ferocitate pe membrele ei. Ea se scutura, încercând să le dea jos de pe ea, dar se ţineau bine cu picioruşele lor bifurcate.

Strigătul fetei făcu să tresară întreaga asistenţă care intrase într-o stare de apatie. Acum pricepuseră cu toţii. Prima furnică atinsese sexul tinerei. Ochii lui „El Coyote” străluceau. Era prima oară când aplica acest „tratament” unei femei, de aceea îi veniseră câteva idei.

Angelica simţea că nu o mai ţin picioarele. Începuse să-şi dea seama de imprudenţa ei, dar era puţin cam prea târziu…

Exaltacion putea să-şi desprindă picioarele de sol dacă îndoia genunchii, însă era atât de plină de furnici încât nu mai ajuta la nimic. De altfel, după câteva secunde, răpusă de oboseală, fu nevoită să-şi aşeze din nou picioarele pe muşuroi. Slobozi un alt ţipăt, de data asta mai ascuţit, mai atroce. Probabil că una dintre insecte pătrunsese înăuntru. Ramon Arrellano se uita fix la ea.

Deodată, Exaltacion tresări scurt şi rămase nemişcată, atârnată de frânghie. Leşinase sau suferise un şoc alergic.

„El Coyote” scoase cu repeziciune pumnalul din teacă şi tăie frânghia. Tânăra căzu ca un bolovan, iar el o trase numaidecât de pe muşuroi.

— Cheamă-l pe doctorul Cortez, strigă Ramon în timp ce se ridica şi dădu semnalul de plecare.

Palid, Gustavo Ortuzar veni lângă el.

— Ce i-aţi făcut? Este îngrozitor!

Ramon zâmbi pe sub mustaţa care părea şi mai mare.

— Ceea ce a făcut ea este oribil. *Buenas noches, profesore!* Se va face bine în două zile. O s-o îngrijim cu atenţie…

Cu muchia ascuţită a cuţitului, „El Coyote” curăţa picioarele fetei de furnicile care rămăseseră prinse de ele. Una îl pişcă. Trase o înjurătură grozavă, apoi se ridică sprinten şi îl strigă pe unul dintre pistolari.

— Continuă tu, ia-le pe toate. Cred că i-au intrat şi-n fund…

Bucuros, acesta ridică rochia tinerei leşinate şi îşi începu explorarea. Găsi trei furnici mari între labiile mari ale fetei care se umflaseră. Le îndepărtă cu vârful cuţitului. Profită de acest lucru şi introduse degetele în vagin, dar furnicile nu se aventuraseră până acolo…

Au dezlegat-o pe Exaltacion, iar cei doi pistolari o duseră pe un divan unde o găsise puţin mai târziu doctorul Cortez, medicul cartelului. Văzând înţepăturile, îşi dădu seama imediat, dar se mulţumi să întrebe cu o voce neutră:

— A călcat pe un muşuroi?

— *Exactamente,* confirmă „El Coyote”.

Medicul îi făcu imediat o injecţie cu un ser tonicardiac şi un antihistaminic. Apoi se întoarse către „El Coyote”.

— Cred că ar trebui dusă la spital…

— Urăşte spitalele! O s-o îngrijim noi, aici.

Medicul îi luă pulsul lui Exaltacion. Crescuse. Îi ridică pleoapa. Era încă inconştientă.

— Trebuie s-o ţin sub observaţie, spuse el. În caz că va suferi un accident cardiac.

— *No problema,* zise „El Coyote”. Vă vom duce într-o casă liniştită de pe Avenida Las Palmas. Până duminică, trebuie să se pună pe picioare.

Medicul se strâmbă.

— Va fi greu, e în stare de şoc.

„El Coyote” puse mâna mare şi grea pe umărul doctorului şi plecă izbucnind într-un râs puternic demn de un om sănătos tun.

— Doctore, trebuie să faci o minune până duminică. Azi de-abia e vineri…

Capitolul XI

Malko se trezi tresărind, asudat tot, după un coşmar oribil în care se văzuse murind.

Din instinct, duse mâna spre telefon. Dar tot nu avea ton. Acum se trezise de-a binelea şi se îndreptă către fereastră ca să contemple golful pustiu. Apoi se uită la ceas: era trei dimineaţa. Ziua de sâmbătă abia începuse. Mai avea vreo patruzeci de ore de trăit, căci va trece graniţa mâine după-amiază. Se gândi brusc la o şansă infimă: dacă ar putea descoperi explozibilul ascuns în Mustang sau pur şi simplu să dezamorseze sistemul de activare, ar fi salvat.

Din păcate, nu avea nici o sculă şi nu vedea cum ar fi putut împrumuta de la hotel. Hotărât să încerce tot ce se putea, se îmbrăcă la repezeală şi deschise în linişte uşa. Se opri imediat la colţul unde se afla camera lui, căci pistolarul era în faţa ascensorului.

Închise la loc uşa, descumpănit şi furios. Dacă va aştepta să se facă ziuă ca să ia Mustangul la o oră obişnuită, cei care îl supravegheau vor interveni rapid când vor vedea că iese din parchingul de la *Grand Hotel.* Trebuia deci să dezactiveze încărcătura explozibilului în două sau trei minute, fără nici un fel de sculă. S-ar fi zis că trebuia să renunţe la această soluţie.

Se întoarse în cameră să se întindă, întrebându-se dacă Armando Guzman reuşise să transmită vreun semnal SOS. Era ultima lui şansă.

Ce putea face aşa, neînarmat în faţa unei organizaţii care controla întreg oraşul şi poliţia? De fiecare dată când încerca ceva, se izbea ca de un zid. Deocamdată, se întreba dacă nu ar fi mai demn să înfrunte moartea decât să aştepte ora stabilită de fraţii Arrellano. Brusc, se deşteptă instinctul de conservare care îi alungă această idee.

De ce Armando Guzman nu-i făcuse încă rost de o armă? În ciuda orei înaintate, formă numărul, dar nu răspunse nimeni.

Se gândi la Exaltacion Garcia. Exista o şansă infimă ca să nu fie la curent cu planul fraţilor Arrellano. Dar ce putea face ea? Cu siguranţă că nu şi-ar fi riscat viaţa ca să salveze un om cu care se culcase o singură dată şi atunci numai dintr-un impuls de

moment. Şi ea făcea parte din Cartelul din Tijuana.

Abandonând planurile care îi trecuseră fulgerător prin cap, Malko conchise că, dacă va avea cea mai mică şansă de scăpare, aceasta se va produce în ultima clipă, când se va afla la volanul vehiculului-capcană. Nu putea să se bazeze decât pe neprevăzut.

*

* *

John Doe îşi simţea gura încleiată. Sticla de *Defender* era goală pe trei sferturi. Trezit de razele soarelui, se duse imediat la uşă şi o deschise de această dată fără greutate, înviorat, făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî.

Câţiva *pistoleros* se fâţâiau la parter, înconjurându-l pe Ramon Arrellano care îşi lua micul dejun pe terasă. Acesta, îl întâmpină pe John Doe cu căldură.

— Îmi pare rău pentru aseară, spuse el. Dar au venit şi persoane în care nu am încredere.

— Exaltacion nu a venit? întrebă americanul.

Ramon Arrellano se scuză zâmbindu-i.

— A trebuit să însoţească o persoană *muy importante,* dar va veni mâine ca să treceţi amândoi graniţa. Pe urmă puteţi să sărbătoriţi la San Diego.

Liniştit, John Doe îşi luă o ceaşcă mare de cafea. Bunăoară, viaţa nu era prea grea.

După ce termină de mâncat, Ramon Arrellano se urcă în maşină şi străbătu aleea largă din parc ce ducea spre poartă.

*

* *

Exaltacion Garcia deschise încetişor ochii: în ciuda medicamentelor administrate de doctorul Cortez, avea senzaţia că furnicile se cuibăriseră sub piele. Ciupiturile se mai dezumflaseră puţin, dar se scărpina tot timpul cu furie.

Cât despre sex, nici nu îndrăznea să se uite. Ideea că furnicile se plimbaseră pe el şi înţepaseră pielea fragilă o făcea să vomite. Lungită pe pat, fuma ţigară de la ţigară, terminând deja un pachet de *Lucky Strike.*

Ah, cât ar fi dorit să ardă cu flacăra brichetei oribilele furnici, una câte una! Şi le închipuia sfârâind şi chircindu-se în flăcări. Ce idee idioată; în fond erau doar nişte insecte. Vinovatul era Ramon, dar şi ordinarul de „El Coyote”. Acestuia voia să-i smulgă membrele, să-l audă cum urlă şi apoi să-i smulgă limba, li era teamă să se gândească prea mult la călăii ei de frică să nu facă

vreo prostie. Trebuia să mai reziste, după calculele ei, cam douăzeci şi patru de ore.

Uşa camerei se deschise. Apăru Ramon Arrellano cu mustăcioara lui subţire, tunsă impecabil, vesel nevoie mare.

— Te simţi bine?

O întreba ca şi când ar fi avut o banală gripă!

— Binişor, răspunse Exaltacion înăbuşindu-şi furia şi ura.

Mezinul Arrellano se aşează pe marginea patului.

— Nu mă mai vrei, nu-i aşa? Aş fi putut să te omor.

Ei îi venea să-i spună vreo două, dar îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că ar fi ucis-o pe loc, dacă nu i-ar fi făcut pe plac. Ea se mulţumi să clatine din cap, trăgând încet din ţigară ca să-şi stăpânească nervii.

Văzând că nu reacţionează în nici un fel, Ramon îi zâmbi binevoitor.

— Te-am iertat, o anunţă el. Mai bine-zis, vei fi iertată atunci când vei îndeplini ceea ce ţi-am cerut. După aceea, nu vom mai vorbi deloc despre asta. Înţelegi? Asta e…

Ea îl asculta încercând să ascundă cât putea de bine oroarea care o cuprindea. Într-adevăr, avea de-a face cu un monstru.

*

* *

Sâmbăta nu se mai sfârşea. Malko se dusese să mănânce de prânz la restaurantul mexican din *Grand Hotel,* despărţit de terenul de golf de un simplu geam.

Doi pistolari stăteau la masa vecină. Unica distracţie erau ocheadele înfocate ale unei mexicane corpolente, cu forme apetisante şi privirea de cărbune care, în mod clar, se plictisea. După ce termină de mâncat, ceru o sticlă de Gaston de Lagrange VSOP şi sifon ca să-şi prepare singură un cocteil pe care îl savură în timp ce îşi examina vecinii, dar în special pe Malko…

De dimineaţă, Malko îşi cumpărase toate ziarele de la un chioşc de lângă hotel, apoi, ca să-şi dezmorţească picioarele, mersese până la intrarea pe terenul de golf şi pe urmă mai departe, pe Agua Caliente. La un moment dat, se trezise vigilenţa pistolarilor de pe urmele lui. Când se pregătea să intre pe teren, unul dintre ei îl ajunse şi îi şopti la ureche:

— Ar fi mai bine să nu vorbiţi cu nimeni, senor.

Când obosi să se mai uite la bătrâneii care se deplasau între două găurele în maşinuţele electrice, hotărî să se întoarcă. La televizor era un film cu care îşi relaxă mintea vreo oră şi

jumătate. Nu mai număra orele care rămăseseră până la moartea lui programată.

*

* *

Destins, John Doe îşi petrecuse toată ziua lângă piscina fraţilor Arrellano. Bineînţeles că ar fi preferat să fie şi Exaltacion cu el, dar trebuia să aibă răbdare doar câteva ore.

Fireşte că era puţin speriat la gândul că trebuia să treacă graniţa în mod oficial, fiind căutat pentru contrabandă cu arme. Afacerea din Oklahoma City îi ieşise complet din minte. Însă existau puţine şanse să fie prins la frontieră, ori numai să-l oprească.

Zgomotul motorului maşinii îl făcu să ridice capul. Ramon Arrellano se întorcea împreună cu Angelica. Îndată ce coborâră, el îi şopti ceva la ureche. Ea intră în casă, în timp ce Ramon veni să se aşeze alături de John.

— Mâine vei fi un om bogat, *amigo,* îi zise el.

John Doe râse puţin forţat.

— Unde e maşina? îl întrebă el.

— O aranjăm. O să ne ducem s-o vedem.

După puţin timp, apăru şi „El Coyote" în Silverado şi îi luă.

— *Vamos!* spuse Ramon Arrellano.

John Doe îşi trase un pantalon şi o cămaşă peste costumul de baie şi îi urmă la garajul din fundul parcului. Fordul Mustang roşu fusese parcat afară şi strălucea de îţi lua ochii.

John îl ocoli şi se uită la plăcuţele de înmatriculare cu număr de California.

— Sunt în regulă? întrebă el.

— Absolut! spuse „El Coyote". Nici că se putea mai bine. Şi actele, la fel. Chiria este plătită până în august.

În Statele Unite, se aplică o ştampilă valabilă un an de zile pe placa de înmatriculare. Acest lucru dovedeşte că taxele au fost plătite. Era primul lucru controlat de patrulele de poliţie de pe autostrăzi.

— Şi marfa?

— Am făcut treabă bună, spuse mexicanul. Vrei să vezi?

— *Como no!*

Ramon introduse cheia în portbagaj şi capota se ridică. John Doe se aplecă să se uite înăuntru. În acel moment, „El Coyote" îi aplică o lovitură puternică cu muchia palmei în ceafă. Americanul se prăbuşi ca o masă inertă peste portbagaj.

Înainte să-şi recapete cunoştinţa, fu legat fedeleş de mâini şi de picioare, plus o coarda care le unea, în aşa fel încât, dacă se mişca, se spânzura singur. Unul dintre pistolari îi lipi cu grijă la gură trei bucăţi de bandă adezivă maronie.

Când deschise ochii, John Doe văzu un cerc de oameni cu priviri atente, dar nu neapărat ostile, ci absolut indiferente, încercă să strige, dar nu reuşi să scoată decât un sunet abia perceptibil. „El Coyote" clătină din cap mulţumit.

— *Muy bien!*

Ultima imagine a lumii văzute de John Doe fusese zâmbetul mexicanului şi mâna cu care închisese portbagajul.

Imediat, unul dintre mecanici apăsă încuietoarea forţând-o ca să nu poată fi deschisă în mod accidental… După aceea, se îndreptară spre casă fără grabă. „El Coyote" se întoarse către Pedro, unul dintre pistolari şi îi zise:

— Mâine dimineaţă pe la şapte te duci şi o laşi în parcarea de la *Grand Hotel.*

Ei puseseră alta în locul ei ca să fie siguri că vor găsi acelaşi loc de parcare şi ca să nu-l alerteze pe american, care credea că maşina lui este bine mersi.

Râdeau ca nişte copii. Pentru ei fusese doar o joacă. Puteau de mult să-i tragă un glonţ în cap, dar era mult mai amuzant să procedeze aşa. O făcuseră cu atâta conştiinciozitate, ca nişte puşti răi care puneau la cale o şotie. Dar care trebuia să le reuşească! În plus, puţină teroare nu putea decât să aibă efectul scontat asupra duşmanilor Cartelului din Tijuana…

După câteva clipe, se auzi în interfon vocea lui Gustavo Ortuzar.

— Sunt Gustavo, anunţă el. Este şi Exaltacion cu mine.

Poarta acţionată electric se deschise şi, peste câteva secunde, Cadillac-ul Eldorado al politicianului miliardar şi BMW-ul lui Exaltacion Garcia se opreau lângă peron.

Ramon veni să-i întâmpine. Îl îmbrăţişă pe Ortuzar şi o sărută pe Exaltacion. Aceasta se sculase din pat după treizeci şi şase de ore de convalescenţă şi zeci de injecţii. Ortuzar se aplecă la urechea lui Ramon.

— Am veşti bune, îl anunţă el. Convoiul de la San Felipe va sosi aici luni dimineaţă. Am avut grijă personal de escortă.

— Trebuie să sărbătorim! strigă Ramon Arrellano. Pedro, adu şampanie!

Convoiul era compus din cinci tone de cocaină aduse de un

avion columbian pe coasta din San Felipe, care se afla la adăpost de radarele americane, iar pe urmă, transportate pe şosea. Şi asta se datora complicităţii poliţiştilor federali.

Un majordom cu mănuşi albe – Ramon văzuse scena într-un film – apăru cu un platou pe care se afla o sticlă de şampanie Taittinger „blanc de blanes" din 1988 şi pahare înalte. De când o gustase în casa lui Ortuzar, Ramon se hotărâse să bea numai din aceasta. Asta, ca să-i arate miliardarului că şi fraţii Arrellano ştiau să trăiască.

Petrecerea continua, sticlele de şampanie soseau unele după altele, iar Exaltacion se duse lângă Angelica să mai pălăvrăgească. Tânăra avocată stagiară avea în mână un pahar pântecos cu Gaston de Lagrange XO, bucuroasă că descoperise acest univers luxos.

În culmea fericirii, Ramon Arrellano îşi spuse că viaţa e frumoasă. Hotărât lucru, aceasta era o zi norocoasă pentru că era împărţită între prospeţimea Angelicăi, cucerirea lui cocoloşită cu mare grijă şi transportul de cocaină care era pe drum.

*

* *

Încuiat în biroul său, Armando Guzman recitea ultimele piese adunate în dosar. Acestea erau singurele care se mai aflau încă în posesia lui, restul fuseseră puse la adăpost. Dacă preşedintele Zedillo era cu adevărat cinstit, într-o săptămână, ministrul justiţiei va dormi la închisoare, iar un val de arestări fără precedent va zădărnici puterea cartelurilor şi a susţinătorilor politici.

Însă „dinozaurii" se vor apăra cu înverşunare. De aceea avea nevoie de sprijinul Statelor Unite care erau interesate în mod direct de atentatul din, Oklahoma City... Din Mexic, va pleca direct la Washington cu o copie după raportul său. Conta foarte mult pe Casa Albă care ar putea să-l încurajeze pe preşedinte ca să ia atitudine.

Armando Guzman visa la clipa în care îi va pune cătuşele lui „El Coyote" şi fraţilor Arrellano... Biletul de avion pentru Mexic fusese cumpărat pe un nume fals, căci, altminteri, rău-făcătorii ar putea pune o bombă în avion. Numai preşedintele şi persoanele din secretariat erau la curent cu intenţia lui.

Mâine, duminică, îşi va petrece o oră sau două la birou, aşa cum făcea adesea. Pe urmă, se va duce la aeroport, însoţit de şoferul lui personal în care avea deplină încredere. Dar înainte,

va lua dosarul de unde îl ascunsese.

Se gândea cu tristeţe la americanul avid de bani. Era condamnat, iar Armando Guzman nu putea face nimic să-l salveze.

Capitolul XII

Duminica, iubitorii de golf începeau jocul mai devreme. De la fereastra lui Malko de la etajul treizeci din *Grand Hotel* din Tijuana, maşinuţele lor electrice care mişunau pe iarba verde păreau de jucărie. Fereastra cu vitraliu avea zăbrele, aşa că orice tentativă de a evada era fără succes. Luă o înghiţitură din cafeaua acră, ca şi starea lui de spirit, de altfel. Maşinal, ca şi cum mintea dorea să ocolească trista idee a morţii apropiate, se agăţă de cele mai mici detalii. Ca de obicei, la micul dejun trebuia să lipsească ceva. De exemplu, azi nu avea zahăr. Aparatul de climatizare horcăia. Departe, pe colinele din nord izbucnise un incendiu care se extindea. Probabil, o groapă de gunoi. Alungă din minte aceste gânduri.

Dacă nu se întâmpla o minune, avea să moară. Dar, în mod bizar, această posibilitate i se părea neverosimilă. Se simţea ca un om care a sărit de la etajul al zecelea fără paraşută, dar cu toate acestea şi-a dat seama că, pentru moment, totul merge bine.

Dormise ca un prunc. Adică, se trezise din oră în oră, fie din cauza stomacului care îl chinuia de frică, fie că era victima unei furii oarbe şi neputincioase pe care încerca s-o alunge gândindu-se la o scenă erotică destul de vie ca să-l poată distrage de la gândurile morbide... Agăţându-se de viaţă cu ajutorul unei amintiri înfocate, tot nu-i venea să creadă, timp de câteva minute, că moartea lui fusese programată, că nu mai avea decât puţine ore ca să respire, să gândească şi să-i fie frică.

Îi rămânea doar un singur drept: să lase să cadă ghilotina mai devreme.

Era de ajuns să coboare în hol şi să se îndrepte către prima cabină telefonică ce îi ieşea în cale.

Brusc, această soluţie îi întunecă judecata. Nu avea de gând să se lase târât la abator ca vitele.

Cuprins subit de un calm aparent, îşi puse haina pe el şi deschise uşa camerei, apoi se îndreptă spre palier. Mintea îi lucra cu repeziciune. Prima posibilitate: să-i smulgă arma pistolarului care păzea ascensorul. Dar fu repede alungată când aruncă o privire pe culoar. De fapt, erau doi mustăcioşi mari cât nişte tauri

de luptă şi foarte vigilenţi…

În momentul în care ajunsese pe palier, una dintre cabine se oprea la acel etaj. Din ea coborî o femeie matură, gătită la nouă dimineaţa ca de bal, cu o rochie din mătase neagră foarte decoltată. Era vecina lui de masă din ajun, de la restaurant. Când trecu pe lângă el, îi aruncă o ocheadă înfocată. El intrase deja în lift. Dintr-un salt, unul dintre pistolari fu lângă el.

Se lipi imediat de peretele din faţă. În acele câteva secunde cât dură coborârea, Malko se hotărî să nu moară imediat…

Ajuns în hol, o luă pe culoarul ce ducea în turnul vecin ca să cumpere *San Diego Chronicle* de la magazin. Apoi, luă din nou ascensorul, însoţit de nelipsita-i escortă şi intră în camera 3020 trântind ostentativ uşa. Rămase nemişcat în spatele ei, iar după aceea o deschise iarăşi uşurel. Intrândul unde se afla camera lui mai deservea încă două încăperi: 3021 şi 3022. Uşile lor nu se vedeau din locul unde stăteau la pândă pistolarii.

Bătu încet la camera 3021. Nu îi răspunse nimeni. Repetă figura şi la 3022. Uşa se deschise aproape imediat, iar în prag apăru mexicana cu care se întâlnise adineauri. În priviri apăru o lucire de poftă şi, fără ca Malko să aibă timp să scoată un cuvânt, ea deschise larg uşa. Cu inima bătându-i nebuneşte, el se strecură înăuntru, atingând-o uşor. Observă cum îi tresaltă pieptul şi îşi zise că, dacă o atingea puţin, îi cădea imediat în braţe.

Din păcate nu avea nici o secundă de pierdut.

— *Senora,* i se adresă el, telefonul meu nu are ton şi trebuie să iau legătura cu cineva urgent. Aş putea folosi aparatul dumneavoastră?

Lucirea din ochii femeii se stinse imediat. Ascunzându-şi dezamăgirea, spuse cu o voce strangulată:

— *Como no!*

Ea îi arătă telefonul de pe noptieră. Cum firul nu era atât de lung să ajungă la masă, el se aşeză pe pat şi, fără să piardă o secundă, formă numărul personal al lui Roy Bean. Când sună a şasea oară, el ridică receptorul. La Washington era şase dimineaţa…

— Sunt Malko! zise el.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă acolo? Am aflat de la Bosque că ai avut probleme…

Malko îi povesti pe scurt, rugându-se ca „gazda” lui să nu vorbească englezeşte.

În fiecare clipă se aştepta să audă bătăi în uşă, bătăi ce puteau să însemne capătul zilelor lui şi ale mexicanei… Conchise cât putu de repede:

— Roy, vă rog să vă descurcaţi şi să trimiteţi, începând cu San Diego, o echipă de oameni înarmaţi. Chiar în următoarele patru ore!

Trecerea frontierei fusese prevăzută pentru după-amiază. În concluzie, mai avea un mic răgaz.

— Ştiţi hotelul şi numărul camerei. Nu procedaţi *legal,* altminteri, nu mă mai vedeţi niciodată.

— Bine, bine, zise şeful Diviziei Operaţiuni extrem de tulburat. O să mă descurc eu.

— Oamenii dumneavoastră nu trebuie să ia legătura cu nimeni, îi recomandă Malko. Fraţii Arrellano au iscoade peste tot. Am nevoie de cel puţin patru oameni înarmaţi cu automate şi veste antiglonţ. Să vină ca turişti direct aici şi să intre în parcare. Atenţie, pe palier sunt doi paznici. Ar fi minunat dacă aţi putea face rost de un elicopter ca să treacă frontiera. Dar acţionaţi repede!

Roy Bean se trezise de-a binelea.

— *I gonna raise hell!*[80] îi promise el. Nu vă mişcaţi din cameră. Voi avea nevoie de cel puţin două ore. Cam atât timp îmi trebuie.

— Nu mai pierdeţi nici o clipă, îl imploră Malko înainte de a închide.

În sufletul lui, era conştient că o asemenea operaţiune cerea mai mult de două ore ca să fie pusă la punct, fie şi cu asumarea tuturor riscurilor politice. Pe teritoriul Statelor Unite, CIA nu dispunea de agenţi pregătiţi să intervină cât ai bate din palme într-o operaţiune clandestină ce comportă riscuri enorme, mai cu seamă într-o ţară străină. Ar fi un miracol dacă Roy Bean ar reuşi.

Malko ridică privirea: ocupanta camerei stătea în picioare lângă pat, cu ochii umeziţi. Malko se ridică şi se pomeniră faţă în faţă. Nu vedea decât gura enormă şi parcă prea roşie, sânii strânşi de dantela neagră şi acea privire ciudat de fixă, însoţită de un zâmbet rece.

— *Todo esta bien!* îl întrebă ea cu glas puţin răguşit.

— *Si, muy bien,* răspunse Malko.

Avea un singur gând: să se ducă mai repede în camera lui, în eventualitatea în care oamenii lui Ramon Arrellano vor veni să-l

[80] O să-i trimit în iad! (n.t.).

caute. Însă mexicana nu-l va lăsa să plece atât de uşor. Apariţia neaşteptată a lui Malko i se păruse un dar de la Dumnezeu de care nu avea intenţia să se lipsească. Cu o mişcare abia perceptibilă, ea se lipi de el şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului. Îşi strivi abdomenul de cel al bărbatului, gura ei o acoperi imediat pe a lui, iar cu limba groasă îi explora cavitatea bucală. Dăduse peste altă creatură focoasă!

Gemând de fericire, ea începu să se onduleze lipită de el, presându-şi sânii voluminoşi de cămaşa din nailon a lui Malko. Mâinile abile îl pipăiau peste tot, aţâţându-i bărbăţia. Deşi era foarte cald, el îşi dădu seama că purta ciorapi prinşi în portjartier. O veritabilă târfuliţă tropicală. Deodată ea se depărtă şi îi simţi limba în ureche, zbătându-se ca o insectă prinsă într-o plasă.

Se îndreptară spre pat împleticindu-se ca doi beţivi. Malko înţelese că nu va putea să scape de ea cu una cu două.

O apucă de mână, deschise uşa şi duse degetul la buze ca să tacă. Ca să ajungă în camera lui Malko aveau de străbătut doar un metru. În timp ce el introducea cartela magnetică în locaş, ea începu să-l maseze în părţile intime. În sfârşit, intrară în încăpere. Nu pierdea nici un minut din efortul de a-l cuceri. Părea să aibă o mulţime de mâini, ca o zeiţă hindusă. O asemuia cu o furtună tropicală înmiresmată şi tăcută.

Între femeia dezlănţuită şi moartea care îl pândea, dorinţa lui Malko izbucni ca o flacără. Mexicana îşi dădu seama de starea lui şi gemu încântată în timp ce îl împingea în pat.

Mâinile sale cu unghii foarte lungi şi roşii fremătau ca nişte furnici harnice de-a lungul pantalonilor. Îndată ce îi eliberă sexul rigid, îl învălui dintr-un elan, administrându-i cu sălbăticie o felaţie de zile mari ca şi cum viaţa ei ar depinde de asta. Apoi se opri, îşi descheie rochia, lăsând să se vadă slipul din dantelă neagră, coapsele albe care contrastau cu ciorapii negri. Invitaţia era clară. Ca o cătană, Malko se afundă în ea cu furie.

În ciuda asaltului brutal, mexicana se cambră, slobozind un ţipăt de plăcere. Era cuprinsă de fericire…

Malko se dezlănţui ca să-şi mai uite tristeţea. Cu ochii închişi, îşi închipuia că face dragoste cu Alexandra, că sexul lui nu o pătrunsese pe această mexicană fleşcăită, ci pe femeia cu care adorase să se culce dintotdeauna.

În timp ce o poseda cu mişcări ample de bazin, ea începu să vorbească precum o moară stricată. Însoţind fiecare mişcare a lui cu suspine şi cuvinte gâfâite şi obscene, ea îl implora pe Malko

să reziste cât mai mult cu putinţă. Nu înţelesese chiar totul, dar reţinu esenţialul: cu soţul ei nu a ajuns niciodată la orgasm, deoarece făcea parte din categoria năpăstuiţilor de bărbaţi care ejaculau prematur…

Excitat de înfocata iepşoară, Malko trăia drama în sens opus: nu ajungea să termine, spre marea fericire şi plăcere a partenerei sale.

Dar cum trebuia să pună capăt într-un fel, se retrase, o rostogoli pe burtă şi se înfipse cu brutalitate în ea. Ascultătoare ca o păpuşă, mexicana nu opuse nici o rezistenţă, mulţumindu-se cu un ţipăt scurt atunci când o pătrunse fără milă. Simţi cum urcă seva în momentul în care femeia sfârşea al şaselea orgasm. De-abia avu timp să-şi mai tragă sufletul, când auzi o bătaie în uşă.

*

* *

Malko sări din pat ca muşcat de şarpe şi se îmbrăcă în goană. Pe urmă o forţă pe partenera lui, încă ameţită, să se ridice şi o împinse în baie aşezând-o pe closet şi făcându-i din nou semn cu degetul la buze să tacă. Se pare că era obişnuită cu amorul extraconjugal, căci nici nu se mişcă. Se auzi iar o bătaie. Malko trase apa, ieşi pe culoarul îngust şi deschise uşa în timp ce se aranja înadins.

„El Coyote” stătea în prag nepăsător.

— *Vamos!* zise el pur şi simplu.

Malko avu senzaţia unui duş rece.

— *Ahora?*[81]

— *Ahorita*[82]*,* confirmă mexicanul cu o lucire veselă în ochii mici şi negri.

Simţea o plăcere nebună să vadă frica de pe chipul oamenilor care aveau să moară. Ca un automat, Malko îşi luă haina şi geanta-diplomat. La ce bun să-şi piardă demnitatea taman acum?

Ajunşi pe palier, se alăturară pistolarilor care se urcară în lift o dată cu ei.

De data asta, era plecarea cea adevărată. Doar un dus fără întoarcere. Îşi zise în gând că deţinuţii condamnaţi la moarte care se îndreptau cu paşi mari pe culoarele închisorii spre locul

[81] Acum? (n.t.).

[82] Acuşica (n.t.).

de execuţie trebuiau să simtă acelaşi amestec de teamă viscerală – fiecare fiinţă simte spaima că nu va mai exista – de resemnare şi de amărăciune.

Liftul se opri în hol. Pistolarii se îndreptară către intrarea din Agua Caliente. „El Coyote” se opri şi îi făcu semn lui Malko să se oprească şi el. Fără să-l slăbească din ochi, formă un număr la telefonul portabil. Aparent, nu obţinea nici un răspuns. După ce mai încercă de câteva ori cu acelaşi rezultat nefavorabil, dezactivă aparatul şi veni din nou lângă Malko.

— Tu vii cu noi, zise el. Nu mergem chiar acum la graniţă.

Malko, însoţit de mexican, coborî la subsol. Maşina Silverado era parcată în spatele Mustangului roşu. Malko se aşeză la volan, lăsând să treacă înainte vehiculul 4x4, care o luă pe Agua Caliente. Mustangul se găsea între Silverado şi maşina pistolarilor. După cinci minute, micul convoi intra pe proprietatea lui Ramon Arrellano.

„El Coyote” sări din vehiculul 4x4 şi veni să-l ia pe Malko. Acesta era încă la volan.

— O să întârziem un pic, amigo, îi spuse el zâmbind. Poţi să te duci pe terasă ca să mănânci şi să bei ce doreşti. Vom pleca mai târziu.

*

* *

Ramon Arrellano dormea gol, lungit pe burtă, beat turtă de atâta tequila. Nici măcar nu realiza că aparatul de climatizare nu funcţiona. Cu o seară înainte, o condusese pe Angelica acasă cu Viperul său, fără obişnuita-i escortă şi rămăsese acolo. După ce profitase de noua lui cucerire în toate chipurile, se prăbuşise terminat… Trezită de multă vreme, Angelica nici nu îndrăznea să se mişte.

Se uită la ceas: se făcuse aproape două! Murea de foame. Îşi trecu degetele uşurel prin părul des şi negru al amantului său care tresări şi deschise ochii.

— S-a făcut două, querido, făcu Angelica.

Ramon se scutură şi se repezi la telefonul portabil. Fusese groaznic de imprudent că a plecat singur. Noaptea mai mergea, dar ziua în amiaza mare, nu avea chef să se plimbe de unul singur.

— *Jefe?*

— *Si,* Manuelo!

— *Hay un problema?* îl întrebă „El Coyote” foarte îngrijorat.

— *No! Todo esta bien.* Dar trebuie să vii să mă iei.

Îi spuse unde se află şi încheie:

— Gringo a făcut „bum”?

— Nu încă, spuse „El Coyote”. Am primit o informaţie azi-dimineaţă. Se zice că DEA va acţiona astăzi lângă San Ysidro. Cred că trebuie să ne schimbăm planurile şi să acţionăm de partea asta a graniţei. Altfel, echipa noastră riscă să fie prinsă. Dar nu trebuie să mai pierdem timpul, altminteri, se va aduna multă lume.

— *Esta bien,* zise Ramon nemulţumit că problema nu fusese rezolvată încă. Vino să mă iei, vorbim atunci. Cred că ai dreptate.

Avea încredere absolută în „El Coyote” în ceea ce priveşte detaliile operaţiunii şi aprecia faptul că adjunctul lui nu luase nici o hotărâre fără să-l consulte. Începea să se obişnuiască repede.

*

* *

Armando Guzman termină să înghesuie lucrurile în servieta neagră, strecurând înăuntru pistolul care servise la uciderea lui Luis Donaldo Colosio, candidat la preşedinţia Mexicului. Era arma care dovedea legătura concretă dintre traficanţii de droguri şi Statele Unite. Învelise într-o mapă subţire neagră dosarul „Oklahoma City”, ce conţinea istoria completă a materialelor explozibile „furate” de John Doe de la Ensenada şi a sistemului de acţionare „furnizat” de armata mexicană, datorită unui căpitan de geniu corupt care a descris-o în amănunt.

Mâinile îi tremurau de emoţie. Era pentru prima oară când cineva se ducea să-i prezinte preşedintelui Mexicului un dosar ce conţinea şi altceva în afara unor mărturii ale unor oameni care nu s-au prezentat la proces sau care au fost lichidaţi înainte. Extrasele bancare ce atestau rulajul de fonduri şi listele cu statele de plată constituiau nişte dovezi zdrobitoare. Politicienii şi traficanţii de stupefiante mexicani nu erau chiar atât de sofisticaţi ca să se folosească de societăţi „off-shore[83]” sau de bănci din Insulele Caiman ca să mascheze mişmaşurile. Totul se petrecea în interiorul ţării.

Ca şi Eduardo Bosque, Armando Guzman fusese ajutat în ancheta sa de o reţea restrânsă şi discretă de funcţionari şi de contabili-şefi exasperaţi de puterea suverană a tandemului traficanţi – PRI. Unii dintre ei şi-au riscat enorm viaţa, procurând fotocopii sau instalând sisteme de ascultare în birouri, în maşini

[83] Din afara ţării (n.t.).

sau chiar în apartamente. Eduardo Bosque a jucat un rol preponderent în trimiterea materialului tehnic, împrumutat de la FBI sau de la DEA, fără ca agenţii federali americani să cunoască adevărata destinaţie a acestei aparaturi sofisticate. De aceea, noul cardinal din Tijuana a refuzat să colaboreze cu el. Versiunea oficială fiind că Biserica nu va lua poziţie în această luptă temporară. În realitate, nu se amesteca pentru că fraţii Arrellano, obişnuiţi cu veleităţile monseniorului Ocampo, predecesorul său, îi furnizau gărzile de corp, maşinile şi servitorii, plus un ajutor substanţial pentru acţiunile sale de ordin social. O nimica toată, ţinând cont de imensele lor profituri.

Gata de drum, Armando Guzman se asigură cu o privire rapidă dacă strada era pustie. Se afla în birourile cotidianului *El Universal* de la primul etaj al unei clădiri de pe Calle Doblado. În principiu, numai doi corespondenţi ai cotidianului din Mexico aveau acces aici. Uşa era controlată de un sistem de acces digital inviolabil, importat din Statele Unite. Dacă era forţată, declanşa emiterea unui gaz paralizant. În această încăpere adunase cu conştiinciozitate Armando Guzman fiecare piesă din dosarul său, adăpostit într-un vechi seif care s-ar fi putut deschide cu o simplă agrafă de păr. Însă, în interior, se mai găsea un al doilea seif, scobit în peretele primului, de asemenea protejat cu un dispozitiv de siguranţă. La cea mai mică manevră neobişnuită, acelaşi gaz paralizant era capabil să oprească orice intrus doar în câteva secunde.

Poliţistul ascunse servieta neagră într-o pungă din plastic de la Dorian’s – un supermagazin foarte cunoscut – pe care o adusese când venise încărcată cu tot felul de cumpărături.

Zgomotul circului instalat în Piaza de Toros, pe partea cealaltă a străzii, ajungea până la el. Acest lucru îl determină să nu întârzie nici o clipă.

Ieşi din birou şi coborî scara exterioară, apoi merse pe Calle Rio Toque, până ajunse pe Agua Caliente. Se formase deja o coadă lungă între cele două rânduri de cuşti ce adăposteau elefanţi şi câteva girafe pentru reprezentaţia următoare.

Armando Guzman se duse direct la controlor, îi arătă biletul pentru spectacolul ce avea loc acum şi se aşeză lângă cei doi copii ai lui. Fascinaţi de reprezentaţie, nici nu băgaseră de seamă că lipsise un timp. Bătăile inimii se calmară atunci când clovnii îşi făcură numărul final.

Susana Manzanos, cel de-al doilea corespondent al

cotidianului *El Universal* în Baja California, era amanta lui. Biroul din Calle Doblado era cuibul dragostei lor. Când Armando venea în vizită, celălalt ziarist, Francisco Cato, se ducea la braseria de vizavi cât timp făceau amor pe canapea.

Bineînţeles că traficanţii ştiau acest lucru, iar Armando Guzman nu intra niciodată în birou dacă nu era nimeni. Aşa reuşise să pună încet, încet la adăpost toate piesele din dosarul său. Susana îşi riscase viaţa şi pe cea a familiei ajutându-şi amantul, dar nu s-a eschivat niciodată.

Armando Guzman îi trase pe copii înspre ieşire. Pe Sanchez, şoferul lui, l-a găsit cu mare greutate. Acesta îl aştepta în maşina lui blindată, un Chevrolet care se târa ca o bovină şi mai rămânea din când în când în pană. Dar, până acum, nu căzuse victimă nici unui atentat. Sanchez, fiind şi el inspector especial de la *Policia federale*, lucra pentru traficanţii de droguri şi avea misiunea să raporteze fraţilor Arrellano tot ce făcea şeful lui. La ce bun să-şi ia alt şofer? Şi următorul va proceda la fel. Cel puţin acesta se purta frumos cu copiii.

Armando Guzman îşi dădu seama că, deşi trăia cu frica în sân, acum nu-i mai era teamă. Hotărât lucru, traficanţii făcuseră o greşeală gravă lăsându-l pe Eduardo Bosque să scape.

*

* *

— *Gringo,* acum e rândul tău să-ţi faci numărul, zise „El Coyote” cu un aer jovial.

Ţinea deschisă portiera Mustangului roşu. Malko aşteptase mai mult de cinci ore. Pistolarii nu-l slăbiseră din priviri nici o clipă cât timp a mâncat pe terasă. Era trecut de trei. „El Coyote” lipsise, dar reveni acum o jumătate de oră.

Malko se instală la volan. Motorul fusese pornit deja. Pocnetul portierei trântite i se păru sinistru. „El Coyote” se aplecă spre el:

— Cunoşti drumul, *amigo?*

— Da, spuse Malko.

— Atunci, ai grijă! Ne întâlnim la San Ysidro.

Malko parcurse uşurel aleea, urmat de maşina pistolarilor. Poarta mare era deschisă şi viră la dreapta, luând-o spre bulevardul Salinas. Urmăritorii erau aproape lipiţi de bara lui de protecţie.

Se gândi că drumul lui până la frontieră era la fel de greu de îndurat ca şi acela al unui condamnat la moarte care se îndrepta spre camera de gazare.

La semaforul de pe bulevardul Salinas, două fete îi zâmbiră, interesate de un *gringo* blond, într-o superbă maşină decapotabilă. Porni iarăşi, numărând stopurile şi căutând cu disperare o soluţie ca să poată scăpa de această soartă. Dacă ar fi accelerat brusc, probabil că ar fi câştigat vreo zece metri, dar la ce bun? Urmăritorii nu ar fi ezitat să declanşeze încărcătura explozivă, chiar dacă ar fi ucis trecătorii nevinovaţi.

Mai departe, pe Sanchez Taboada, se întâlni cu o maşină a poliţiei. Şoferul îi făcu un semn amical celui care îl urmărea pe Malko...

Sistemul era perfect închis.

Traversară canalul. Mai erau câteva sute de metri până la postul de grăniceri care semăna cu locurile de plată de pe autostrăzi, cu ghişeele aşezate sub o boltă permiţând astfel pietonilor să meargă pe jos pe cele cincisprezece benzi de circulaţie rezervate automobiliştilor.

Judecând după numărul celor ce doreau să treacă graniţa, lui Malko îi mai rămânea de trăit intervalul dintre un sfert de oră şi douăzeci de minute. Trecerea frontierei dura foarte puţin. Persoanele care nu erau mexicane şi care conduceau vehicule înmatriculate în Statele Unite, practic, nu erau controlate. Iar de la graniţă până la intrarea în San Ysidro, nu erau decât două-trei minute de drum. Destul ca să recupereze cocaina şi pe urmă... Bum!

Capitolul XIII

Din talkie-walkie ţâşni o voce hârâită din cauza paraziţilor, care anunţă:

— *Llegamos*[84]*...*

Homero Alcaraz, artificierul columbian care şedea lângă Exaltacion. Deschise portiera şi se duse să închidă capota rabatabilă a BMW-ului gri. Staţionau de vreo douăzeci de minute pe bulevardul Padre Kino, una dintre căile de acces spre marea esplanadă cu cele cincisprezece ghişee amenajate la postul de frontieră pentru vehiculele turiştilor. Un poliţist venise să-l întrebe de ce staţionau acolo, iar Homero Alcaraz îi explicase că i s-a stricat bobina şi aşteaptă pe cineva să-i aducă alta. Poliţistul nu mai insistase. Pentru asemenea gen de operaţiuni, fraţii Arrellano nu împărtăşeau lumii întregi secretul lor.

— Haide, porneşte, uite-i! zise columbianul.

Exaltacion răsuci cheia în contact. O mai dureau încă picioarele după supliciul îndurat cu furnicile de foc, însă mintea o făcea să sufere cel mai tare. Niciodată nu fusese umilită în halul acesta. Răzbunarea lui Ramon Arrellano era perfidă şi feroce având în vedere abaterea care nu se soldase cu consecinţe grave. Exaltacion va participa la execuţia celor doi gringos care fuseseră amanţii ei. Bineînţeles că nu-şi făcea nici un fel de iluzii, oricum vor muri. Dar într-un mod rafinat, pus la cale de Ramon ca să arate cât de puternic este.

Când venise s-o vadă a doua zi după supliciu, îi explicase ce aştepta de la John Doe. Dar fără să-i spună şi de ce trebuia să dispară.

John Doe nu trădase, ci, pur şi simplu, ştia prea multe. Aflând din sursele lor din cadrul DEA de legăturile stabilite de americani între atentatul de la Oklahoma City şi traficanţii de stupefiante, aceştia trăseseră concluzia justă. John Doe ştia de unde provenea explozibilul fiindcă el se dusese să-l aducă. Or, acest lucru îl implica direct pe Gustavo Ortuzar. Dacă răbufnea, afacerea putea să declanşeze un adevărat seism în interiorul clasei politice mexicane. Dacă îşi va îndeplini misiunea, Exaltacion va fi *„reintegrată” în* cartel.

[84] Ajungem (n.a.).

Zări Mustangul roşu care ajunse pe esplanadă, chiar în faţa postului de grăniceri. Erau relativ puţine maşini. Exaltacion acceleră şi veni în spatele şirului de vehicule care aşteptau. Era puţin mai departe de Mustang, pe coloana din dreapta. Datorită geamurilor fumurii ale BMW-ului, ocupanţii lui nu puteau fi zăriţi din exterior. În schimb Exaltacion vedea prin parbriz părul blond al lui Malko.

Deodată, în spatele Mustangului opri o maşină maro cu rulotă. Era ocupată în întregime de o familie de americani care avea cel puţin cinci copii. Exaltacion se întoarse spre Homero Alcaraz.

— Ai văzut?

El ridică din umeri.

— Ei şi! Sunt americani, nu?

Aplecat peste staţia de emisie-recepţie, verifica legăturile. Împinse înainte o manetă, după care un beculeţ verde se aprinse. A activat astfel dispozitivul de detonare a explozibilului. Mai rămânea doar să apese pe butonul negru ca să declanşeze explozia, distrugând Mustangul roşu plus toate vehiculele din jur.

Coloanele înaintau încet. Vânzători şi bişniţari care schimbau valută mergeau de-a lungul şirurilor de maşini oferindu-şi serviciile. Homero Alcaraz îşi şterse mâinile asudate de jeanşi.

— *Que calor!*[85] scrâşni el. Să se mişte mai repede nemernicii ăştia! *Pufos de gringos!*[86]

Murmura printre dinţi înjurături la adresa grănicerilor care verificau fiecare vehicul în parte. Era foarte simplu: imediat după ghişeu, erau o barieră şi o bifurcaţie. Pe partea stângă, se afla un panou cu inscripţia: *A doua verificare.*

Grănicerul îndrepta într-acolo maşinile care i se păreau suspecte. Aici, erau scotocite, iar la nevoie, scoasă tapiseria şi aduşi câinii special dresaţi ca să depisteze stupefiantele.

Înaintea Mustangului roşu se mai aflau doar cinci vehicule. Nervos, Homero Alcaraz se întoarse către Exaltacion:

— Ai înţeles? Îndată ce au trecut, declanşăm jucăria. Suntem încă pe teritoriu mexican. O să-i verifice numai pe cei din faţa barierei. Imediat ce au sărit în aer, abandonăm maşina. Ne îndreptăm spre parcare, unde ne aşteaptă altă maşină.

Acesta era noul plan aprobat de Ramon. În timp ce Malko înţepenea aşteptând, pistolarii descărcau frumuşel cocaina ascunsă în vehicul. Nu avea nici un rost să piardă bunătate de

[85] Ce căldură! (n.t.).

[86] Putori de americani! (n.t.).

marfă.

În panica creată după explozie, nimeni nu va da atenţie unor oameni care îşi părăseau maşina de frică. BMW-ul fusese furat cu şase luni în urmă din Guadalajara. Pista aceasta nu ducea nicăieri.

— Trebuie să treacă rulota, observă tânăra.

Homero Alcaraz nu-i răspunse. Mai erau două vehicule.

Exaltacion Garcia se afla în cel de-al doilea. Privirea nu se dezlipea de pe coama blondă a efemerului său amant. În mintea ei gândurile se învălmăşeau. Maşinal, trecu în altă viteză ca să înainteze câţiva metri. Deşi automobilul avea aer condiţionat, era lac de sudoare.

*

* *

Malko îşi înălţă capul. Un vânzător ambulant se aplecă pe geam, oferindu-i păpuşi multicolore.

— *Compra dollares, se fior*[87].

Vocea lui nu era a unui cerşetor. Malko zări privirea glacială din ochii negri, apoi crosa pistolului care ieşea din centură şi înţelese. Dacă sărea pe neaşteptate din maşină, deşi cel care trebuia să declanşeze explozia îşi dădea seama, cerşetorul nu l-ar fi ratat nici în ruptul capului. Un alt vânzător ambulant fals însoţea Mustangul în dreapta. Cu toate că mintea i se învârtea ca o morişcă, nu reuşise să găsească ideea care l-ar fi putut salva. Maşina oprită înaintea lui în dreptul ghişeului pornise deja şi se îndrepta spre bariera din dreapta. Mai rămăsese una singură.

Încă nu reuşise să depisteze sigur vehiculul în care era dispozitivul de declanşare a exploziei. Maşina pistolarilor se afla mult mai în urmă, despărţindu-l de ea cel puţin zece autovehicule. Care era oare raza de acţiune a telecomenzii? Zece metri? O sută de metri? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Inima îi bătea neregulat. Nu-şi imaginase că va muri în acest fel. Îi era imposibil să se concentreze asupra acestui subiect dureros. Nu se gândea decât la aspectele fără însemnătate... Soarele îi ardea ceafa şi era lac de sudoare, înaintea lui, vechiul Ford mexican porni în direcţia unde se făceau verificările complementare.

Grănicerul îi făcu semn să înainteze şi îl opri în dreptul lui. În acel moment, zări BMW-ul cu geamuri fumurii, maşina lui Exaltacion şi înţelese pe loc. De acolo i se trăgea moartea.

[87] Cumpăr dolari, domnule, (n.a.).

Hotărât lucru, nu trebuia să aibă încredere în femei.

— *What country are you from?*[88]

În vocea grănicerului nu se citea nici un pic de amabilitate. Se apropia ora când trebuia să iasă din serviciu şi era sătul până peste cap. Malko îi întinse paşaportul austriac în timp ce îl fixa cu privirea. Grănicerul nu era un tip prea simpatic, roşu la faţă, mesteca gumă, şedea pe un taburet şi avea pete mari de transpiraţie la subsuori.

Examină rapid paşaportul lui Malko, verifică termenul de expirare a vizei americane şi i-l restitui.

— *OK, take left.*

*

* *

— Haide, apropie-te de ele!

Homero Alcaraz era din ce în ce mai nervos. Columbianul nu slăbea din ochi Mustangul roşu oprit în faţa ghişeului. Telecomanda care declanşa explozia zăcea pe podeaua maşinii între picioarele lui. Exaltacion înaintă câţiva centimetri. Apoi, luându-şi privirile de la drum, le pironi asupra vecinului său. Crosa revolverului micuţ ieşea din centură, pe pulpa dreaptă.

Într-o fracţiune de secundă, mânată de un impuls de moment, lăsă din mână levierul de viteză şi smulse arma de la centură. Homero Alcaraz tresări şi întoarse capul.

— *Que...*

Dar nu apucă să termine întrebarea. Exaltacion lipi ţeava de tâmplă şi îi trase un glonţ. Impactul îl proiectă pe columbian în geam, în timp ce plumbul din proiectilul de nouă milimetri îi făcu ţăndări parietalul stâng, cauzând şi alte leziuni grave în creier... Exaltacion mai apăsă o dată pe trăgaci. Al doilea glonţ termină treaba începută de cel dintâi, străbătând ţeasta ucigaşului plătit şi înfigându-se apoi în portiera din dreapta. Omorât pe loc, Homero Alcaraz se prăbuşi în faţă, lăsând o lungă dâră de sânge pe geamul fumuriu.

Tânăra se uită repede afară. În vânzoleala din exterior, nimeni nu auzise împuşcăturile. Numai grănicerul se uita la şirul de maşini străduindu-se să înţeleagă ce se petrecea.

Exaltacion deschise portiera cu o lovitură de umăr şi sări pe şosea ţinând încă în mână revolverul cu care îl omorâse pe columbian şi strigă din toate puterile:

---

[88] Din ce ţară sunteţi? (n.a.).

— Malko! *Arriba! Corre!*[89]

*

* *

Malko strivi frâna cu piciorul şi se întoarse. O zări pe Exaltacion stând în picioare lângă BMW şi făcându-i semne disperate. Şi el îl văzuse prin parbriz pe bărbatul prăbuşit în maşină. Cuprins de o bucurie fără margini, sări jos din Mustang. Ajuns lângă el, grănicerul scoase arma de serviciu, o Beretta 92, hotărât s-o împuşte pe femeia care agita revolverul la câţiva metri de el, când, brusc, realiză că în partea cealaltă a gheretei lui era Mexicul, o ţară străină, deci.

Cu pistolul în aer, rămase descumpănit. Stupefiat, şoferul maşinii cu rulotă văzu cum îi face semne să treacă la ghişeul de alături, care era gol. Executând o manevră bruscă, dădu înapoi şi se duse fără să mai oprească. Dându-şi seama că se petrece un lucru anormal, grănicerii de la toate ghişeele le dădură drumul doar americanilor cât mai repede cu putinţă.

Imediat, apăru un bărbat cu multe păpuşi în mâna stângă şi cu un pistol mare şi negru în dreapta. Ridică arma ochindu-l pe Malko. El se afla foarte aproape de grănicer, iar acesta din urmă crezu că pe el îl ameninţă. Fără ezitare, deschise focul asupra ucigaşului care se pregătea să-l împuşte pe Malko.

Falsul vânzător se clătină sub loviturile mai multor proiectile şi se prăbuşi acolo, nelăsând arma din mână. În faţa ripostei americanilor, falsul negustor care schimba valută o luă la sănătoasa şi se pierdu prin mulţime. Pe *esplanadă* se iscă o nebunie de neconceput. Unele maşini claxonau în neştire, altele se înghesuiau în spatele celor deja oprite neştiind ce se petrece, altele voiau să se întoarcă din drum. Ofiţerii americani de la Serviciul de imigrări împreună cu vameşii năvăleau cu armele în mâini fără să mai înţeleagă nimic.

Malko nu se putea hotărî. Exaltacion îi făcea semne într-una, dar securiştii erau la câţiva metri de el. Era de ajuns să treacă frontiera. Părăsind-o pe tânără, făcu un pas în direcţia Statelor Unite. Dar se trezi nas în nas cu un soldat din armata americană ce îndreptase spre el un M 16.

— *Go back!* strigă acesta. Frontiera este închisă până la noi ordine.

În mai puţin de zece minute, graniţa fu împânzită de un contingent de poliţişti. În acest caz, nu avea rost să stea la

[89] Du-te! Fugi! (n.a.).

discuţii pentru că ar fi tras mai întâi şi apoi ar fi explicat...

Înfuriat la culme, Malko se întoarse. Alergă spre BMW, aşteptându-se în fiecare clipă să fie împuşcat. Ţinând încă pistolul în mână, Exaltacion îi strigă:

— Întoarceţi-vă repede! Urcaţi-vă în maşină!

El o ascultă, deschise portiera, iar corpul inert al columbianului se prăbuşi pe şosea. Malko sări în locul acestuia. În timp ce se aşeza, lovi cu piciorul un obiect de pe podea. Nu avu timp să-şi mai pună vreo întrebare. O explozie teribilă zgudui solul. În faţa lui, Fordul Mustang, staţionat încă la punctul de trecere, fu înălţat în mijlocul unei jerbe de flăcări portocalii, care împrăştie resturi în toate părţile, apoi rămase doar o coloană de fum negricios.

Soldatul care îl ameninţase cu M 16 şi grănicerul dispărură înghiţiţi de explozie.

Împietrit, Malko simţi că BMW-ul se mişcă. Exaltacion făcea manevre frenetice ca să scape dintre maşini. Peste tot erau trupuri întinse, răniţi care urlau de durere, trecători ţintuiţi locului de şocul puternic. Alte trei vehicule fuseseră atinse şi ele de explozie. Toţi negustorii instalaţi pe marginea esplanadei fugeau abandonându-şi marfa. Din Mustang mai rămăsese doar carcasa răsucită mistuită în continuare de flăcări.

Lovind bara de protecţie, Exaltacion reuşiră iasă, iar BMW-ul porni în zigzag printre pietoni şi vehicule. Îşi croi drum pe contrasens, iar Malko văzu că şi pistolarii se chinuiau să scape din învălmăşeală ca să plece în urmărirea lor.

Cu fălcile încleştate, Exaltacion când accelera, când punea frână, claxonând într-una. În sfârşit, drumul se eliberă, iar ea acceleră cât putu de tare. Pistolarii se aflau la o sută de, metri în spatele lor şi nu renunţau la urmărire. Exaltacion îi întinse pistolul lui Malko.

— Încercaţi să-i opriţi!

Depăşi ca să evite un camion, dar aproape că pierdu controlul maşinii. Mercedesul, mai puternic, se apropia vertiginos. Malko ieşi pe jumătate afară. Ţinând arma cu ambele mâini, ochi parbrizul, însă glonţul se pierdu pe drum. Trase din nou, dar tot nu nimeri.

Unul dintre pistolari agita un Ingram care scuipă o rafală. Din fericire, nu-i nimeri. Malko aşteptă şi trase din nou. De data asta, glonţul trecu prin parbriz, dar fără un rezultat aparent...

Mercedesul ajunsese în spatele lor şi încerca să-i lovească în spate. Capul şoferului apăru în cătarea armei. Malko apăsă pe

trăgaci. Mercedesul se învârti violent, apoi merse de-a curmezişul şi se lovi de un zid unde explodă.

Maşinal, Malko apăsă încă o dată pe trăgaci. Cocoşul reveni la locul lui cu un pocnet sec. Butoiaşul era gol... Exaltacion gonea acum cu toată viteza pe bulevardul Padre Kino, îndreptându-se spre vest, în partea opusă a graniţei. Malko se scutură: totul se petrecuse atât de repede, încât multe lucruri îi scăpaseră. Începând cu atitudinea lui Exaltacion. Ea îl omorâse pe însoţitorul ei, un membru al cartelului... De ce?

— Unde mergem? o întrebă el.

Ea îl fulgeră cu o privire.

— Vom încerca să trecem graniţa mai departe, pe la *Mesa de Otay.*

Era punctul de trecere pentru camioane, în apropierea aeroportului.

— Cine a aruncat maşina în aer? întrebă el.

Ea întoarse capul spre el.

— Dumneavoastră! Aţi călcat pe telecomanda care se afla la picioare.

Malko lăsă ochii în jos şi văzu în sfârşit beculeţul roşu de pe podea. Luă cu băgare de seamă cutia şi o aşeză pe genunchi. Era stupefiat. EL îi ucisese pe soldat, pe grănicer şi pe toţi ceilalţi.

— L-aţi omorât şi pe John, adăugă Exaltacion.

— Pe John Doe?

— Da, era în portbagaj. Trebuia să muriţi împreună dacă nu-l lichidam pe ticălosul ăla de columbian.

— De ce aţi făcut-o?

Ea ridică din umeri.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Brusc, ea strivi frâna. O maşină a poliţiei bara bulevardul, interzicând accesul în zona aeroportului. Întoarse şi o luară pe unde veniseră.

— Probabil că tot efortul meu nu va folosi la nimic, zise ea. Toţi oamenii fraţilor Arrellano sunt pe urmele noastre. Nu avem nici măcar o şansă dintr-un milion ca să scăpăm.

Capitolul XIV

Malko privea cu un aer absent peisajul mohorât de pe bulevardul Padre Kino care se compunea din vânzători de maşini, case din chirpici cu acoperişul din. Tablă şi supermagazine. Se afla încă în stare de şoc. Îl omorâse tocmai pe omul după care venise în Mexic! John Doe, veriga ce lipsea dintre traficanţii de stupefiante şi atentatul din Oklahoma City…

Avusese neşansa extraordinară să pună piciorul exact unde nu trebuia… Şi, pe deasupra, era răspunzător de moartea altor persoane absolut nevinovate. Va fi o amintire după care se va reface tare greu. Imaginea mingiei aceleia portocalii înălţându-se spre cer, trupurile aruncate în toate părţile. Bineînţeles că nu el era vinovatul. Vinovaţi erau cei care au pus la cale acest atentat îngrozitor. Acum înţelegea mai bine cu cât rafinament îi aranjaseră fraţii Arrellano dispariţia. Traficanţilor le plăceau teribil operaţiunile care frapau imaginaţia, adică acelea care nu se uitau aşa de uşor. Ca să arunce în aer doi oameni de care voiau să scape, era genial!

— Îmi cunosc maşina!

Vocea lui Exaltacion îl smulse din visul lui urât. Privi de jur-împrejur. Rulau acum pe un drum rapid, la nord de canal. Din fericire, BMW-ul gri trecu neobservat; sângele de pe geamul din dreapta se uscase în interior. Malko spuse din nou:

— Trebuie să găsim un telefon. În mod normal, ar fi trebuit să vină să mă ia. Azi-dimineaţă am reuşit să iau legătura cu Washingtonul.

Exaltacion se angajă pe podul ce ducea la bulevardul Lazaro Cardenas, spre sud. Traficul se desfăşura mai fluid.

— Mai întâi, trebuie să ne ascundem, dar nu prea departe, zise ea. Nu avem nici arme.

Revolverul luat de la columbian nu mai avea gloanţe. Malko încerca să caute un reper; ajunseseră din nou în sudul oraşului. Exaltacion se îndrepta iarăşi spre vest, către centrul modern. Pe urmă, înainte de a ajunge la hipodromul Agua Caliente, viră la stânga, urcând colina care ducea în cartierul rezidenţial. După cinci minute, intră pe o străduţă mai liniştită şi opri în parcarea unei clinici private, care nu se vedea din stradă.

— Veniţi, îl chemă ea.

Merseră pe jos cam vreo cinci minute, până ajunseră în faţa unei hidoase biserici moderne, care părea un hangar construit din prefabricate. Pe frontispiciu era etalată următoarea inscripţie: *Parroquia del Espiritu Santo.*

Exaltacion şi Malko urcară treptele şi pătrunseră în naosul pustiu şi rece. Tânăra merse pe unul dintre culoarele laterale până la confesional.

— Intraţi, îl sfătui pe Malko, eu voi face pe pocăita. Astfel, chiar dacă ne caută, nu ne vor găsi.

— Dar dacă vine vreun preot?

— La ora asta nu vine nimeni. Malko se instală într-o nişă mică, pe o băncuţă îngustă şi deschise panoul ghicind printre zăbrelele din lemn chipul lui Exaltacion. Nu se gândise niciodată că soarta îi va aduce împreună în asemenea împrejurare.

După explozie, după împuşcături şi moarte, această linişte i se părea ireală. Brusc, îl cuprinse oboseala. Nu se simţea în stare să iasă şi să caute o cabină telefonică. Avea nevoie de o pauză. În orice caz, nu-i trecea prin cap să se întoarcă la *Grand Hotel* care gemea de oamenii cartelului…

Tot atât de periculos era şi centrul oraşului, parcurs în lung şi-n lat de poliţişti aflaţi în slujba fraţilor Arrellano. Cât despre zona de frontieră, aceasta colcăia de pistolari. Până la urmă, în această biserică pustie, nu era chiar atât de rău. Prin zăbrelele din lemn, Malko încerca să ghicească trăsăturile tinerei. Venindu-i în minte crâmpeie din întâmplările de azi, întrebările se învălmăşeau pe buze.

— De ce mi-aţi salvat viaţa? întrebă el încetişor.

Exaltacion îi răspunse cu aceeaşi voce joasă:

— Of, nici eu nu ştiu prea bine! În spatele dumneavoastră se afla o maşină plină cu copii. Cred că erau cinci. Ticălosului ăluia de columbian nici că-i păsa! Mai întâi pe el am vrut să-l omor, apoi să vă salvez pe dumneavoastră… Chiar am crezut că dispuneau de un dispozitiv de ajutor.

— Vă daţi seama că veţi plăti pentru asta? Fiindcă aţi schimbat tabăra pentru totdeauna…

— *Claro que si!* Dar nu m-am gândit. Mai ales că totul s-a petrecut atât de repede. Trebuie să înţelegeţi. Eu nu am ucis niciodată pe nimeni. Doar am încercat să am o viaţă mai plăcută făcând unele servicii cartelului. Am trecut şi droguri peste graniţă, fireşte, dar dacă pistolarii vor să se sinucidă, n-au

decât... e treaba lor.

Se destăinuia cam prea uşor...

— Oricum, dacă vom ieşi de aici, zise Malko, voi face în aşa fel încât americanii să nu vă creeze probleme...

— N-am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spuse ea cu răceală. Întotdeauna m-am descurcat singură, singurică.

Prin peretele confesionalului simţi tutunul slab. Tocmai îşi aprinsese o ţigară *Lucky Strike* şi suflă fumul spre el. Oricum, era mai plăcut decât mirosul de tămâie. Explicaţia ei i se păru lui Malko un pic cam scurtă.

— Cred că din alt motiv aţi acţionat astfel, o încercă el. Altminteri, puteaţi să coborâţi din maşină sau să-l ameninţaţi fără să-l omorâţi.

El auzi un râs uşor.

— Pentru ei ar fi fost acelaşi lucru. Dacă nu l-aş fi omorât eu, m-ar fi lichidat el pe mine. Era un ucigaş adevărat. La Bogota a pregătit vreo douăzeci de maşini-capcană, masacrând zeci de persoane. A primit un avans de o sută de mii de dolari ca să vină să „aranjeze" Mustangul. Dar e adevărat, am avut eu şi un alt motiv să acţionez aşa.

— Care?

— Răzbunarea! Nici nu ştiţi ce mi-au făcut pentru că am făcut dragoste cu dumneavoastră la închisoare.

Ea îi povesti fără înfloriturі episodul cu furnicile de foc. În vocea ei vibra şi acum o ură aprigă. Tăcu apoi, trăgând din ţigaretă.

— Acum ce vreţi să faceţi? o întrebă Malko.

Tânăra râse din nou.

— N-am de ales! Trebuie să plec cât mai departe posibil. Dacă rămân în Mexic, mă vor găsi şi mă vor omorî în modul cel mai înfiorător cu putinţă. Ca pe agentul din DEA pe care l-au chinuit zece zile până a murit. Doamne, cât îl mai ruga pe „El Coyote" să-i tragă un glonţ în cap!

— Vom încerca să trecem graniţa împreună, îi propuse Malko. Sunt în aceeaşi situaţie ca dumneavoastră...

— Nu ştiu ce să zic, replică Exaltacion cu voce stranie, încă nu m-am gândit. Nu trebuie să mergem amândoi fiindcă v-am salvat viaţa şi, în plus, nu vă găsiţi într-o situaţie mai bună ca a mea.

— Depinde, o contrazise Malko. După ce voi găsi un telefon, voi putea să vă dau mai multe amănunte. Doar v-am spus că aştept pe cineva care să mă ajute să fug din Tijuana. Puteţi să

veniţi cu mine.

— Vom vedea, spuse evaziv Exaltacion. Deocamdată suntem hăituiţi. Nu vom putea rămâne mult timp în această biserică. Imediat urmează o slujbă, oamenii vor începe să vină. Poate va sosi şi Ramon, e foarte credincios...

Adevărat, pentru unul care asasinează cardinali... Exaltacion continuă:

— Poate pare o nebunie, dar vine la slujbă în fiecare duminică. Fraţii Arrellano sunt tare ciudaţi. Sau probabil că sunt doar superstiţioşi.

Pe Malko îl mira atitudinea ei distantă.

— Cu siguranţă că ştiţi ce vreţi să faceţi, insistă el. Altfel, vom pleca împreună.

— Bineînţeles că ştiu, recunoscu ea, dar nu vă priveşte pe dumneavoastră. Să spunem că ar fi mai bine să ne despărţim cât mai repede posibil. Dar nu vreau nici să vă las baltă. Când vor veni oamenii dumneavoastră să vă salveze?

— Imediat ce le telefonez.

O auzi cum se ridică.

— Atunci să plecăm de aici. Ştiu un loc unde putem aştepta câteva ore fără să riscăm nimic. În drum, vom găsi o cabină.

Clipi din ochi din cauza luminii orbitoare. BMW-ul era oprit tot în parcarea clinicii. Exaltacion puse în funcţiune aerul condiţionat ca să risipească mirosul fad de sânge închegat. Pe jos, lumina roşie şi rece a declanşatorului mai strălucea încă. Mexicana deschise aparatul de radio şi căută un post unde se transmiteau ştiri. Bineînţeles că nu vorbeau decât despre atentatul de la graniţă. Prezentatorul vorbea prea repede şi Malko nu înţelese totul. Ea îi făcu un rezumat cu voce indiferentă:

— Unsprezece morţi, dintre care patru americani. Spun că e vorba de rivalitatea dintre carteluri. Au găsit corpul lui John, dar nu a fost identificat.

— Nu vă afectează deloc moartea lui?

Ea ridică din umeri resemnată.

— Tot nu ar fi trăit prea mult. Ştia prea multe lucruri. A fost naiv când a crezut că membrii cartelului au încredere în el. Fraţii Arrellano nu au încredere în NIMENI.

— Totuşi, a fost amantul dumneavoastră...

— Mă regula bine, zise ea cu voce egală. Dar mai aveam şi alţii. Cel puţin nu s-a văzut în faţa morţii.

Din obişnuinţă, îşi făcu semnul crucii. În Mexic, moartea putea

surveni în orice clipă…

Malko nu-l jelea pe John Doe, un mărunt trepăduş responsabil de moartea a zeci de persoane. Mai degrabă se simţea vexat fiindcă murise la câţiva metri de graniţa cu Statele Unite, ucis chiar de cel care venise în căutarea lui…

Exaltacion schimbă postul dând peste un ritm de *cumbra*. Malko se uită prin geamul fumuriu. Acum rulau pe o autostradă dintr-o localitate rurală. Treceau pe lângă garaje, depozite, staţii service. Exaltacion încetini ca să se oprească lângă o cabină telefonică.

— Telefonaţi repede, îi ceru ea, nu cred că vor veni să ne caute tocmai aici, fiindcă drumul ăsta nu duce nicăieri; se înfundă. Dar nu se ştie niciodată…

Aprinse o ţigară imediat ce Malko sări din maşină. Încerca să-şi stăpânească starea de nervozitate. Erau ca două sălbăticiuni hăituite de vânătorii nemiloşi.

*

* *

— Nu i-am găsit!

„El Coyote” îşi pierduse atitudinea trufaşă… De când cu explozia de la frontieră, pusese în mişcare toate posibilităţile şi promisese o recompensă de un milion de dolari celui care reuşea să-l aducă pe american împreună cu Exaltacion. Indiferent, vii sau morţi. În acest incident, îl pierduse pe columbian de care nu-i păsa nici cât negrul sub unghie, patru pistolari arşi de vii în timp ce Mercedesul fusese incendiat, un ucigaş neînsemnat, dar, mai ales, încrederea şefului… Acesta era lucrul cel mai grav…

— Ai tot interesul să-i găseşti, zise Ramon Arrellano fără să ridice tonul.

De când se întâmplase acest incident, nu contenea să primească telefoane înnebunitoare la cele trei aparate portabile. Îl sunau primarul, poliţiştii federali şi toţi politicienii care voiau să afle ce s-a întâmplat, convinşi fiind că a fost o lovitură a Cartelului din Sinaloa.

Ramon nu dorise să dea curs zvonurilor ca să nu declanşeze o răzbunare sângeroasă. Versiunea „oficială” era explozia accidentală a unei maşini care trebuia să treacă graniţa ca să sară în aer exact în faţa clădirii federale din San Diego, pe Front Street. Nu se pomenea nimic despre Malko şi Exaltacion. Cât despre John Doe, transformat acum în cenuşa, fără acte şi amprente, nici vorbă să poată fi identificat.

Fireşte că americanii vor turba de furie. Neînţelegând ce s-a petrecut, vor crede şi ei că a fost un accident. Iar traficanţii de narcotice nu erau chiar atât de nebuni ca să se dedea la asemenea gen de provocări. Din fericire, singurii martori care ar putea da vreo explicaţie sunt tot cei care au murit. Se vorbea despre un bărbat blond care fugea cu un BMW condus de o femeie. Era foarte vag…

Ceilalţi membri ai cartelului nu vor mai pleca. După o asemenea lovitură, controalele de la frontieră trebuie să fi devenit foarte riguroase. „El Coyote” se muta de pe un picior pe celălalt.

— Am pus oameni peste tot, zise el. Sunt cam vreo sută, repartizaţi de-a lungul graniţei şi la aeroport. Toţi comunică prin radio. Am postat pe unii şi la *Grand Hotel.*

— Dar drumurile spre Tecate şi Ensenada?

— Sunt complet închise, confirmă mexicanul. Este primul lucru pe care l-am făcut la zece minute după ce s-a întâmplat porcăria asta. Nu aveau cum să iasă din oraş. Iar frontiera este închisă de americani. Deci, se află tot la Tijuana şi o să-i găsim…

Aceasta era adevărata metodă Coue[90]… Ramon Arrellano se ridică privindu-l ameninţător.

— Ai idee ce s-a întâmplat cu adevărat?

„El Coyote” ezită un moment.

— Singurul care a mai văzut câte ceva e Jose. Supraveghea Mustangul în caz că americanul avea de gând s-o şteargă. Era cu Miguel care a fost ucis exact înainte de explozie de un poliţist de frontieră. Dar şi acesta a fost omorât în deflagraţie.

— De ce n-a declanşat columbianul explozia?

„El Coyote” înghiţi în sec.

— Ar fi trebuit să-i cer eu…

— *Cabron!* izbucni Ramon, ştii foarte bine că a murit.

— *Es verdad!* recunoscu ucigaşul. Are două gloanţe în cap. Singura persoană care ar fi putut face e…

— Ticăloasa aia de Exaltacion! completă Ramon turbat de furie. Dar de ce?

Mexicanul ridică din umeri.

— Numai Dumnezeu ştie, *jefe!* Ori a înnebunit, ori…

— Ori ce? se răsti Ramon.

— Cred că nu i-a plăcut ce i-am făcut alaltăieri. Ştii, furnicile…

---

[90] Metodă de vindecare prin autosugestie, inventată de Emile Coue, farmacist francez (1857 – 1926), (n.t.).

Ramon nu scoase o vorbă, uitându-se fix în ochii subalternului său. Şi el se gândise la furnici. Nu prea dăduse atenţie psihologiei lui Exaltacion.

— Cred că s-a întâmplat altceva, îl contrazise el. A cumpărat-o americanul. În orice caz, când o vom găsi, ne va explica ea totul, *no?*

— *Como no!* aprobă „El Coyote" cu mâinile jilave la gândul că îi va plăti lui Exaltacion mica ei glumă.

Ramon îi aruncă o privire întunecată.

— Dar mai întâi, găseşte-i. Şi transmite mesajul: suntem stăpâni pe situaţie. Continuăm să executăm planurile.

— *Muy bien, jefe*, aprobă „El Coyote", uşurat că întrevederea a luat sfârşit.

Luă din bar o sticlă de *Defender*, îşi turnă o porţie zdravănă şi o bău dintr-o dată. Avea nevoie absolută de o lovitură sănătoasă de bici.

Străbătu salonul şi se urcă în Silverado-ul negru, îndreptându-se spre Cartierul General al Poliţiei municipale, unde instalase el însuşi un cartier general de campanie. Şi cel mai mărunt poliţai din Tijuana ştia că se va bucura de zile senine dacă va ajuta cartelul.

*

* *

La Washington era de-abia ora două după-amiază, însă Roy Bean se şi întorsese de la masă. Îndată ce Malko îi auzi vocea, îşi dădu seama că intervenise ceva.

— Iisuse Cristoase! Credeam că aţi fost omorât, zise americanul. De la şapte dimineaţa m-au asediat cu telefoane de la San Diego. Sunt înnebuniţi. Ce-i cu povestea asta? Cum aţi reuşit să vă salvaţi?

— Cineva m-a salvat, îl corectă Malko, dar nu e momentul să vorbim acum despre asta. Unde sunt oamenii pe care trebuia să mi-i trimiteţi?

— Am o problemă, recunoscu directorul Diviziei Operaţiuni. Mă gândisem să apelez la SEAL[91]. Dar m-au refuzat. Voiau garanţii pe care eu nu puteam să le ofer…

— Şi nu aţi găsit absolut pe nimeni? izbucni Malko. Într-o ţară cu două sute cincizeci de milioane de locuitori!

— Ascultaţi-mă, răspunse Roy Bean împăciuitor, suntem un stat de drept. Chiar dacă ne-am duce să recuperăm un amărât

[91] Comandouri formate din puşcaşi marini (n.a.).

de pilot din fundul Bosniei cu acordul Casei Albe şi al Pentagonului, tot am avea nevoie de şase zile! Şi asta în modul cel mai legal cu putinţă. Dumneavoastră m-aţi sunat la şase dimineaţa ca să-mi cereţi un comando înarmat, pregătit să se încaiere cu traficanţii de droguri. Şi asta bineînţeles fără cel mai mic acord din partea mexicanilor. Credeţi că e aşa uşor?

Malko era scârbit.

— Nu mă miră că aţi pierdut în Vietnam, izbucni el. Aţi devenit un birocrat. Dacă eram pe vremea lui William Casey, s-ar fi rezolvat problema. Ar fi venit personal să mă salveze!

Acum explodă Roy Bean:

— Dacă aş fi în San Diego, aş sări direct în maşină şi aş veni! urlă el în receptor. Dar vă daţi seama că pun în pericol viaţa cetăţenilor americani? Încă nu am găsit nişte mexicani pentru misiunea asta şi nici nu am încredere în ei. Nu ne-am făcut o pepinieră de secături. Secături sau nu, tot trebuie să-i anunţăm din timp! Acum potoliţi-vă! *Everything is going to be all right*. Nu se ţin „dădacele" de fundul dumneavoastră?

— Nu, dar nici departe nu sunt! Iar noi nici măcar nu suntem înarmaţi.

— Cum adică „noi"?

— Femeia care mi-a salvat viaţa omorându-l pe cel ce trebuia să arunce în aer maşina în care mă aflam. Face parte din cartel.

— *My God!* O să înnebunesc de tot, gemu americanul. Ascultaţi-mă, la lăsarea serii vă promit că trimit un elicopter pilotat de o persoană de încredere. Dar fiţi atent că este vorba de o operaţiune „dulce". Nu ne jucăm de-a „supercopterul". Îmi promiteţi că n-o să fie nici un schimb de focuri?

— Nu.

Americanul rămase fără grai câteva clipe, apoi zise oftând:

— Foarte rău. În acest caz, trebuie să găsesc o mână de nebuni furioşi înarmaţi, care să intre ilegal în Mexic şi să acţioneze dacă va fi nevoie. Sunaţi-mă peste o jumătate de oră.

Malko ieşi din cabină lac de sudoare şi se urcă în BMW. Exaltacion funia a treia ţigară şi mirosul tutunului uşor alungase complet pe cel al sângelui închegat.

— Ei?

— Totul e în regulă. Diseară va veni un elicopter să ne ia. Trebuie să mai sun pentru nişte amănunte.

Exaltacion îi zâmbi cu ironie.

— Eu nu vreau să plec neapărat şi mă gândesc să las locul

cuiva care are într-adevăr nevoie.

— Cui? o întrebă Malko surprins.

— Lui Armando Guzman. Dacă nu veţi pleca împreună, în seara asta va fi omorât.

Capitolul XV

— Omorât! De ce?

— Veniţi, să nu mai rămânem aici. O să vă explic.

Simţea că e nervoasă.

Se urcară din nou în BMW şi tânăra se îndreptă spre sud. Avea senzaţia că ieşiseră din oraş, fiindcă autostrada străbătea vaste spaţii goale, semănate din loc în loc cu depozite, cu cartiere noi şi veşnicii vânzători de maşini. Autovehiculele erau din ce în ce mai răzleţe. După câţiva kilometri, fata viră la dreapta, intrând pe un drum plin de praf ce ducea la un fel de uzină.

— Unde suntem? o întrebă Malko.

— La Colonia Voceadores, o *maquilladora* veche care a dat faliment. Clădirile sunt goale.

Maquilladoras primeau materialele brute din Statele Unite care erau asamblate aici. Nu ieşeau cine ştie ce câştiguri, dar bineînţeles că cele mai importante erau controlate de carteluri.

Exaltacion merse de-a lungul zidului alb până la o poartă pe rotile întredeschisă. Se forţară amândoi s-o deschidă cât să poată intra cu BMW-ul, apoi o închiseră la loc la fel de greu. Exaltacion se aşeză la volan, traversă două curţi şi ajunse la un hangar gol unde domnea o căldură ca într-o saună. Opri motorul şi Malko îşi dădu seama de liniştea absolută, minerală aproape, când păsările care îşi făcuseră cuiburi între pilonii metalici ce susţineau, acoperişul de tablă ondulată se opriră din ciripit. Se uită la Exaltacion observând că era trasă la faţă, ochii erau afundaţi în orbite şi se gândi că tot aşa trebuia să arate şi el.

Cu toate acestea, se scurseseră aproape două ore de la incidentul ce avusese loc la graniţă. I se păruse că a trecut un secol.

Până la urmă găsiră un colţişor lângă intrare, unde vântul mai aducea puţină răcoare şi nişte butoaie pe care se aşezară. Malko murea de sete…

Exaltacion îşi descheie mai mulţi nasturi de la rochie. Pielea îi lucea de transpiraţie.

— Nu mai pot, oftă ea, nu-mi doresc decât să dorm.

Cu asemenea caniculă, ar fi imposibil.

— Ce se întâmplă cu Armando Guzman? întrebă Malko.

— Cum l-aţi cunoscut? îl întrebă ea.

El nu-i răspunse imediat, însă Exaltacion reuşise să-i alunge orice suspiciune, iar el îi răspunse:

— Prin Eduardo Bosque. L-am întâlnit la Washington.

Tânăra clătină din cap.

— *Si!* Acum înţeleg! Armando Guzman este un om cinstit, dar imprudent. De câteva luni lucrează aici, la Tijuana, la un dosar despre cartelurile şi „dinozaurii" din PRI. A fost foarte atent, dar nu îndeajuns... Cineva l-a trădat şi i-a atenţionat pe fraţii Arrellano. Aceştia au fost tare vicleni. În loc să-l omoare pe ioc, l-au urmărit foarte discret, i-au cumpărat pe toţi oamenii lui de încredere, printre care şi de adjunctul lui, spunându-i acestuia că toţi cei patru copii at lui vor fi masacraţi dacă refuză colaborarea. Ca să-i demonstreze, i-au tăiat gâtul câinelui său şi celor două pisici...

— De ce vor să-l omoare chiar în seara asta?

— Ramon a aflat că Guzman vrea să plece astăzi la Mexico City, folosindu-se de un nume fals. Cel care i-a cumpărat biletul a vorbit... Trebuie să-i ducă preşedintelui Zedillo dosarul despre carteluri şi PRI împreună cu probele. Numai că ei nu ştiu unde se află dosarul. În orice caz, nu este în biroul lui Guzman. Astfel, s-au gândit să-l omoare la aeroport şi să recupereze dosarul. Ştiu că Gustavo Ortuzar a promis două milioane de dolari numai pentru o copie după aceste documente. Este implicat până peste cap...

— Dar Guzman nu are încredere în ei?

Fata ridică din umeri.

— Bineînţeles, sunt mult mai puternici decât el.

Se vedea clar că puţin îi păsa de soarta bietului Armando Guzman. Sprijinită de zidul din ciment, ea închise ochii încercând să aţipească. Malko făcu la fel. Păsările care începuseră din nou să ciripească îi confereau acestei uzine părăsite un aer suprarealist.

Ceea ce aflase de la Exaltacion îl zăpăcise complet. Asasinarea lui Armando Guzman era ultima lovitură dată de traficanţii de stupefiante.

În capul lui se clarifică un singur lucru. Dacă nu voia ca misiunea lui să rămână în analele CIA ca o misiune ratată, nu-i rămânea decât un lucru de făcut.

Se uită la ceas. De la ultima convorbire cu Roy Bean se scurseseră douăzeci şi cinci de minute. Se ridică, o zgâlţâi uşor

pe Exaltacion care întredeschise ochii.

— Puteţi să-mi daţi cheile maşinii? o întrebă el. Trebuie să mă duc să dau un telefon.

Se trezi într-o fracţiune de secundă.

— Vin cu dumneavoastră, îi spuse ea în timp ce se ridica.

Tot nu avea încredere în el.

— Intenţionaţi să mergeţi cu mine cu elicopterul? o întrebă Malko.

— Nu.

Răspunsul căzu ca o lovitură de secure.

— Ce vreţi să faceţi?

— Să mă răzbun! zise ea cu privirea arzătoare. Chiar dacă o fi să mor!

— Şi pe urmă?

Făcu un gest de lehamite.

— Nu doresc să mă gândesc mai departe. De ce?

— Vreau să vă fac o propunere, zise Malko. Mă ajutaţi să-i salvez viaţa lui Armando Guzman, iar eu vă voi ajuta să vă răzbunaţi. Pe urmă, cu voia lui Dumnezeu, vom pleca amândoi de aici.

Ea îl privi cu surprindere.

— Dar elicopterul? Nu era adevărat?

— Ba da, dar o să-l mai amân. Nu va veni de două ori. Va fi uşor să vină peste o zi sau două să ne ia de aici, dacă dau un telefon.

Ea se gândi puţin, apoi îi oferi un zâmbet senzual.

— *Muy bien.* Vă ajut, iar dumneavoastră mă ajutaţi. Sper să nu am nevoie de nici un elicopter.

— Cum aşa?

— Mai vedem noi. *Vamos ahora.*

— Dar mai întâi, trebuie să dau un telefon, o avertiză Malko.

BMW-ul era o mică saună umblătoare. Chiar dacă instalaţia de climatizare funcţiona la maximum, înăuntru, erau uşor patruzeci de grade.

Malko găsi cam greu autostrada urbană ce cobora spre centru. În gândul lui, îşi spunea că trebuie să se fi contaminat cu virusul tipic mexican al „bravurii”, adică acela al cochetării cu moartea. Fără să aibă o armă, umblând într-o maşină arhicunoscută, cu întreg oraşul pe urmele lui, se arunca direct în gura lupului.

După un kilometru, apăru o staţie-service cu o cabină telefonică lângă ea. Exaltacion îşi umezi buzele uscate cu limba.

— În timp ce dumneavoastră telefonaţi, eu mă duc să cumpăr ceva de băut. După aceea, ne vom face un plan în legătură cu Guzman.

— Mai exact, ce ştiţi despre el?

— Că în seara asta va lua un avion spre Mexico City şi că va fi asasinat pe drum sau la aeroport.

— Dar cum aţi aflat de acest plan?

Exaltacion îi zâmbi plină de dispreţ.

— Fraţii Arrellano sunt nişte fluşturatici. Cred că femeile au creier de găină şi fund apetisant. Nu se feresc de ele. Am surprins o discuţie... Nemernicii ăştia vor regreta toată viaţa ce mi-au făcu cu furnicile lor...

Se opri în faţa unei cabine şi coborî o dată cu Malko. Ea se duse direct la magazin.

Pe lângă atmosfera din BMW, cabina aşezată în plin soare era un adevărat iad. Chiar şi metalul din care era fabricat aparatul era fierbinte de nu puteai să-l atingi. Malko formă din nou numărul direct al lui Roy Bean. Americanul răspunse imediat şi zise cu o voce de trompetă în receptor:

— Totul s-a aranjat. Elicopterul va decola peste o oră de la baza Coronado Island. Am ales ca punct de întâlnire cimitirul din Colonia Monarea. Acolo este deşert şi va putea ateriza fără probleme. Drumul de la baza Coronado Island va dura douăzeci de minute pentru că trebuie să facă un înconjur când ajunge deasupra mării. Elicopterul a comunicat un plan de zbor fals pentru Ensenada. Cât e ceasul la dumneavoastră? Trebuie să ne sincronizăm.

— Degeaba, zise Malko, nu mai plec.

— Ce?

Roy Bean se sufoca. Malko nu-i lăsă timp să dea frâu liber furiei lui.

— Mai am ceva de făcut. Acest lucru va compensa într-un fel eşecul meu.

Îi spuse rapid povestea dosarului lui Armando Guzman, apoi încheie:

— Dacă fraţii Arrellano apucă să-l elimine şi pun mâna pe dosar, nu veţi afla niciodată nimic despre atentatul din Oklahoma City. Este o ocazie pe care n-o pot rata.

— Sunteţi nebun? i-o tăie Roy Bean, vă ordon să vă întoarceţi imediat! Aţi întins prea mult coarda...

— Nu vreţi dosarul Guzman?

— Bineînţeles! Dar nu vă amestecaţi, se va descurca şi singur aşa cum a făcut-o până acum. Nu va riscaţi viaţa inutil.

— Neglijaţi informaţia de care dispun, cea furnizată de Exaltacion Garcia…

— Acum douăzeci şi patru de ore, fata aceea lucra pentru cartel! Cum puteţi avea încredere în ce v-a spus? Este o cacialma.

— Nu prea cred, îl contrazise Malko. Şi, ca la pocher, dacă am dubii, văd eu despre ce este vorba. Doar eu mă aflu pe teren, nu dumneavoastră. În definitiv, EU îmi risc viaţa.

— Bine, bine! N-o luaţi chiar aşa! acceptă americanul. Sunt bolnav atâta timp cât va ştiu în situaţia asta. Nici nu ştiţi ce a trebuit să fac într-un timp atât de scurt ca să vă organizez fuga!

— Şi ăsta nu-i decât începutul, zise Malko. Elicopterul să rămână în aşteptare la Coronado. Sigur voi, avea nevoie de el. Poate chiar pentru fuga lui Guzman.

Închise fără să-i lase răgaz americanului să protesteze. Brusc, în ciuda zăpuşelii, a oboselii şi a tensiunii nervoase, se simţi puţin mai bine. Era împăcat cu sine. Ca toţi bărbaţii de vârsta lui, se gândea deseori la moarte. Nu neapărat la momentul propriu-zis, ci la ce va fi acolo de unde nimeni nu s-a mai întors… Fireşte că perspectiva dispariţiei de pe pământ îi dădea fiori. Dar ceva mai presus de asta îl determina să alunge peste aceste gânduri. Să înfăptuiască nişte miracole. Un soi de instinct vital care îi atenua teama de neant.

Exaltacion se întorcea cu mai multe sticle de *Sprite.* Malko goli una dintr-o suflare, apoi luă alta. Avea senzaţia că se află în Sahara. Fata îl privea indignată.

— Ai contramandat elicopterul? îl întrebă ea tutuindu-l pentru prima dată.

— Da.

— Din cauza lui Armando Guzman?

— Da.

Privirea, întunecată până atunci, se lumină.

— *Tu es un hombre muy caballo!*[92] conchise ea cu o umbră de respect în glas. Sau asta o să-ţi aducă mulţi bani?

— Nu cred, spuse Malko zâmbindu-i.

Ea continua să-l ţintuiască cu privirea, în mod evident mirată.

— Pentru cine lucrezi? Ramon mi-a spus că eşti un agent din DEA.

---

[92] Eşti un adevărat gentleman (n.a.).

— Nu chiar, o corectă Malko. Lucrez pentru o altă agenţie federală americană: pentru CIA.

Ea izbucni în râs.

— Dacă într-o zi mi-ar fi spus cineva că mă voi regula cu un agent din CIA…

— Bine, zise Malko. La ce oră are avion Armando Guzman? Este primul lucru pe care trebuie să-l ştiu.

— *Espera un momentito,* spuse ea.

Intră şi ea în cabina telefonică, apoi ieşi după câteva clipe, lac de sudoare.

— Zborul 110, Aeromexico, decolează din Tijuana la opt şi jumătate.

Acum era nouăsprezece treizeci. Dacă admitea că Armando Guzman avea nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă la aeroport şi că ajungea tot cu atâta timp înainte de decolare, nu le rămânea decât o oră ca să dea de el şi să-l prevină.

— Unde poate fi Guzman? întrebă Malko. Azi e duminică. S-ar putea să fie acasă. Am numărul lui şi pe cel de la birou.

— Nu trebuie să-l sunăm, îl sfătui Exaltacion. Telefoanele sunt ascultate de tehnicienii din cartel. Ar putea să-i alerteze.

— Atunci cum ne întâlnim cu el? Ne ducem noi acolo?

Ea îşi şterse faţa asudată.

— Nu, am o idee mai bună. Armando Guzman are o amantă, o cheamă Susana Manzanos. E ziaristă la *El Universal.* S-ar putea s-o găsim la birou.

— Duminica?

— Da, fiind cotidian, lucrează în fiecare zi.

— Ştii unde e biroul?

— Da, în centru, lângă Plaza de Toros, foarte aproape de Agua Caliente. Pe acolo sunt foarte multe maşini ale poliţiei…

Şi toate trebuie să cunoască numărul BMW-ului…

— Să mergem, zise Malko. Nu prea mai avem timp.

Fără o vorbă, Exaltacion se aşează la volan. După ce băuse, Malko se simţea mai bine. Iar fata era tăcută, resemnându-se ca un animal în faţa sorţii.

Se îndreptară spre nord, virând la stânga pe Avenida Jose Gallebas pe care merseră până în bulevardul Salinas. Cu cât se apropiau mai mult de centrul oraşului, cu atât tensiunea creştea. Malko se aştepta în fiece clipă să zărească în spatele lor o maşină a poliţiei care să-i urmărească. Era începutul sfârşitului. O luară spre vest pe bulevard, având grijă să nu se depărteze de

trotuarul stâng ca să poată întoarce rapid. Fiecare semafor era o grea încercare pentru nervii lor.

Exaltacion intră în sfârşit pe o străduţă liniştită, perpendiculară, ce înconjura Piaza de Toros ocupată de circ.

— Acolo e, pe Calle Doblado.

La două sute de metri mai departe, zăriră clădirea căutată. Nici nu fusese prea greu: pe zidul alb se vedea scris cu litere mari de cincizeci de centimetri, firma ziarului *El Universal.* Tânăra parcă maşina. Urcară scara din exterior, căci birourile cotidianului se aflau la primul etaj.

Uşa era întredeschisă. În prima încăpere nu se zărea nimeni, numai un birou pe care erau un calculator şi teancuri de ziare aruncate în dezordine. În cea de-a doua încăpere, un bărbat stătea la birou şi scria. Avea părul grizonat, ondulat, ochelari cu rame din baga cu lentile groase şi înălţă capul zâmbindu-le prietenos.

— *Buenas tardes.*

— O căutăm pe Susana Manzanos, zise Exaltacion.

Ziaristul puse stiloul jos şi îi învălui într-o privire ageră pe cei doi musafiri.

— Lucraţi în breaslă? îi întrebă el suspicios.

— Sigur, confirmă Malko. Eu sunt ziarist austriac de la *Kurier.*

— Nu este aici, răspunse jurnalistul.

În mod vădit, prezenţa lor îl deranja. Diplomat cum era, Malko se apropie de un perete pe care se găsea o vitrină cu sute de brichete Zippo, toate fabricate în diferite ţări.

— Sunteţi colecţionar? îl întrebă el. Şi eu sunt.

Ziaristul se întoarse spre el zâmbind încântat.

— *Claro que si!* Dar sunt atât de multe! în şaizeci de ani, au apărut peste trei sute de mii de tipuri diferite. De fiecare dată când plec peste graniţă, găsesc unele vechi şi extrem de rare. (Înveselit, adăugă imediat.) Eu sunt asociatul Susanei, Francisco Cato. Cred că nu va întârzia mult. Puteţi s-o aşteptaţi aici.

Exaltacion se aşeză într-un fotoliu şubred, în timp ce Malko admira încă brichetele stivuite ca nişte monede de aur. Nici nu se gândea să strice farmecul. După câteva minute bune, se întoarse şi rupse tăcerea:

— Când credeţi că va sosi?

Francisco Cato făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu. Face un reportaj despre explozia de astăzi. A intervievat nişte poliţişti. Nu cred că va întârzia.

Malko se uită la ceas. Se făcuse opt fără douăzeci. Mai aveau o marjă. Se aşeză. Degeaba încerca să pară interesat de ultimul număr al cotidianului *El Universal,* că tot neliniştit era în sufletul lui.

La opt fără zece, schimbă o privire cu Exaltacion.

— Vom reveni! îi spuse el ziaristului mexican.

Când ajunseră pe scara exterioară, îi şopti fetei:

— Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să ne ducem la el la birou, nu e departe de aici.

Exaltacion aşteptă până ajunseră jos, apoi îi spuse:

— Nu ne va servi la nimic. Ne vor repera imediat şi ne vor ucide. Du-te singur!

— Credeam că avem o înţelegere, protestă Malko.

— Bineînţeles, dar ca să luptăm, nu ca să ne sinucidem!

Când Malko se pregătea să o repeadă, de pe bulevardul Salinas apăru o veche Coccinelle neagră decapotabilă. La volan era o superbă roşcată pe care Exaltacion o urmări cu privirea.

— Cred că ea este!

Maşinuţa se opri în faţa sediului ziarului El Universal şi din ea coborî o femeie superbă, bine făcută, cu pieptul plin şi cu un bogat păr roşcat.

— Este Susana Manzanos, zise Exaltacion. Du-te singur şi vorbeşte cu ea. Dacă mă va vedea pe mine, va crede că îi întind o cursă.

Malko se duse repede după roşcata care începuse să urce treptele.

— *Senora* Manzanos?

Ea se întoarse şi se opri în loc surprinsă. Malko o ajunsese din urmă.

— Sunt prieten cu Armando Guzman, zise el. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră neapărat.

Ea îl cercetă vizibil mirată.

— Sunteţi prieten? Nu v-am văzut niciodată.

— Ba da şi cu Eduardo Bosque.

Văzu cum privirea interlocutoarei lui începu să strălucească.

— Veniţi, spuse ea. Vorbim în biroul meu.

*

* *

Armando Guzman traversă holul rece al clădirii însoţit de şoferul său. Acesta din urmă avea în mână servieta grea de care şeful poliţiei federale nu se despărţea niciodată şi care, de

obicei, conţinea doar dosare lipsite de importanţă.

În seara asta, Armando Guzman îndesase în ea tot ce conţinea plasa de la magazin, plus arma care îl ucisese pe Donaldo Colosio. Le adresă câteva semne prieteneşti poliţiştilor din post, apoi se duse în parcarea din dreptul clădirii. Primul lucru pe care îl văzu a fost capota ridicată a Chevroletului său blindat şi mecanicul care meşterea la motor aplecat până la brâu.

— *Que pasa?* întrebă el.

Mecanicul se îndreptă cu mâinile pline de unsoare.

— *No lo se, senor* Guzman, nu mai porneşte motorul. Cu toate că bateria e nouă. Găsesc eu hiba imediat, dar îmi mai ia ceva timp. Poate nu face contact. Mergeţi în birou, cel mult într-o jumătate de oră v-o repar.

Armando Guzman îşi ascunse nedumerirea. Se făcuse deja şapte fără un sfert şi trebuia să se mai oprească niţel la închisoare. Nu mai putea să aştepte, altfel pierdea avionul de Mexico City. Nu era prima dată când i se strica Chevroletul, având în vedere vechimea, iar câteodată trebuia să se ducă peste graniţă ca să cumpere piese noi să-l repare…

— Foarte rău, zise el, o să iau cealaltă maşină. Luis Miguel, du-te şi adu-mi cheile din birou!

Luis Miguel Sanchez urcă treptele în fugă. Cea de-a doua maşină era un Chevrolet Blazer alb şi mai vechi, cu roţi mari, fără geamuri fumurii. Cea mai mare parte a timpului era folosită ca să-i ducă pe copiii lui Armando Guzman la şcoală.

Poliţistul se urcă în Blazer aproape în acelaşi timp cu şoferul său. Puse servieta între picioare. Ar fi dat un milion de pesos să fie acum în avion…

Şoferul ieşi din parcare şi se angajă pe Calle General Rodriguez, îndreptându-se spre canal, ca să o ia pe autostrada rapidă care mergea de-a lungul lui. Armando Guzman scoase un pachet de *Lucky Strike* şi aprinse o ţigară ca să-şi calmeze nervii.

*

* *

— Nu se poate, zise încet Susana Manzanos. Nu-l vor omorî…

— Ba da, insistă Malko, dumneavoastră sunteţi singura care l-ar putea preveni fără să atragă atenţia. Nu mai avem timp, vă rog.

Ea nu era încă hotărâtă. După douăzeci de minute, Malko se mai lupta încă să străpungă zidul de rezistenţă de care se izbea. Mai întâi îl luase drept nebun, pe urmă, când văzu cât de multe

ştie, se mai înmuie un pic. Când îi propuse să-l sune pe Eduardo Bosque, ea cedă de tot.

El împinse telefonul spre ea.

— Sunaţi-l repede. Găsiţi un pretext să vă duceţi la el. Doar vă cunoaşte. Dacă insistaţi, îşi va da seama că se întâmplă ceva anormal.

Ea se apucă să formeze numărul. Malko avu impresia la început că nu va răspunde nimeni. În Mexic, serviciile administrative nu funcţionau şi duminica. Pe urmă răspunse cineva.

— *Diga me, el senor Guzman, por favor?*

Malko nu auzi răspunsul, dar femeia continuă:

— *De parte de una amiga,* Susana Manzanos.

Din nou, Malko nu auzi răspunsul, dar ziarista astupă receptorul cu mâna şi îi zise:

— Chiar acum a plecat!

— Sunaţi-l în maşină.

Ea închise şi formă alt număr.

— Sună în gol, spuse ea imediat.

Sună iarăşi la birou şi explică ce se întâmplă, apoi Malko văzu cum se schimbă la faţă.

— Nu a putut să ia maşina cu care umblă de obicei, cea în care are telefon. S-a stricat. A plecat cu cealaltă, un Chevrolet Blazer alb, care nu are telefon. Nu pot să dau de el. Se duce mai întâi la închisoare.

Acum îl credea pe Malko. El ajunsese deja la uşă.

— Mulţumesc, îi strigă el, o să încerc să-l ajung din urmă.

Exaltacion îl aştepta la volanul BMW-ului.

— Ei, ce-ai făcut? îl întrebă ea.

— A plecat deja. Trebuie să-l prindem din urmă.

Ea scutură din cap în timp ce pornea motorul.

— *Esta loco!* Ne vor descoperi…

Crezuse că ea va refuza, dar se întoarse pe bulevardul Salinas. Cunoştea îndeajuns Tijuana ca să-şi dea seama că mergeau pe drumul cel bun. Totul era o nebunie. Nu aveau arme şi plecau să înfrunte o armată de ucigaşi de profesie pentru un om pe care el abia îl cunoştea…

Exaltacion viră brusc la dreapta, pe Calle General Rodriguez şi se îndreptă spre canal.

— O să murim împreună, *gringo!* zise ea. *Pero, morir es facil!*

Capitolul XVI

Exaltacion Garcia virase la dreapta, când ajunse la rondul din faţa hotelului Lucerna, apoi merse pe Avenida de los Ninos Heros, ca să ajungă mai repede pe Poniente, drumul de pe malul abrupt.

Malko număra secundele. Se întoarseră iar pe Poniente, largul bulevard cu sens unic. Cele două drumuri erau despărţite de un refugiu, cel din stânga fiind folosit de vehiculele care veneau de pe străzile perpendiculare ce mergeau spre sud. Traficul nu era aglomerat, fiindcă ora de vârf trecuse. Exaltacion acceleră.

— Închisoarea se află cam la patru kilometri, zise ea.

La viteza lor, aveau să ajungă în mai mult de două minute. Malko începu din nou să spere când zări drumul gâtuit din faţa lor. Un şir de maşini rulau încet pe toată lăţimea drumului. Or, în acest loc nu exista nici o arteră permiţând legătura cu drumul din stânga care era liber.

— Ce se întâmplă?

— Probabil, nişte lucrări.

Ajunseră în dreptul ultimelor maşini. Nu se executa nici o lucrare, ci pur şi simplu, mai multe vehicule ocupau toată şoseaua mergând cu viteză mică, realizând astfel un soi de baraj rulant.

— Haideţi, treceţi! ţipă Malko.

Exaltacion se avântă în ambuteiaj, claxonând într-una şi fofilându-se prin spaţiul cel mai îngust, înaintând puţin câte puţin. Ajunseră repede primele maşini dinaintea lor. În faţa acestora, drumul era complet degajat.

Erau patru vehicule modele diferite, ce rulau cu patruzeci de kilometri la oră. Putea să claxoneze Exaltacion cât dorea, să facă semne cu farurile aprinse, să atingă barele de protecţie, nici unul dintre şoferii lor nu se dădea la o parte. Ca şi cum nu ar auzi şi nu ar vedea nimic.

Exaltacion strigă deodată:

— *Mira!*[93] Blazerul alb!

Malko zări la vreo sută de metri, dincolo de barajul rulant, un 4x4 alb, pe partea dreaptă. Putea să fie Blazerul lui Armando

[93] Uite! (n.t.).

Guzman. Pe artera de serviciu, zări apărând o maşină maro care rula cu viteză mare. Profitând de o centură aflată între ei şi 4x4, ea o luă pe drumul principal de pe Poniente ca să ajungă la treizeci de metri de Blazerul alb.

— O să-l omoare!

Vocea plină de încordare a fetei îl făcu să tresară. La început, nu înţelese. Tânăra mai încercă o dată să forţeze trecerea, dar maşina din faţa ei puse o frână bruscă, obligând-o să întoarcă. Exaltacion izbucni într-un râs sarcastic.

— *Son Federates aqui... Todos los coches...*[94]

Îi arătă lui Malko maşinile care mergeau ca melcul.

— De ce? spuse Malko mirat.

— Reţin celelalte vehicule ca să nu aibă martori. *Ahorita, mira, mira!*[95]

Maşina maro ajunse în dreptul Blazerului alb. Malko văzu clar ţeava unei arme care apăru în partea dreaptă, scăpărând flăcări roşiatice. Abia auziră împuşcăturile care se înlănţuiră câteva secunde. Trăseseră o rafală lungă. Blazerul mergea în zigzag, apoi o luă de-a curmezişul, suindu-se pe fâşia cu iarbă ce separa şoseaua de artera de serviciu, trecând peste ea şi oprindu-se într-un zid. Locul fusese ales cu grijă. În zona aceasta, Poniente era mărginită de terenuri părăsite ce se întindeau pe mai bine de un kilometru.

Ca mânate de un semnal invizibil, maşinile care ţineau circulaţia pe loc accelerară „eliberând” drumul acelora care se aflau în urma lor. Vehiculul maro, de unde fuseseră trase focurile de armă, era deja departe. Malko îl zări când urca pe bulevardul Lazaro Cardenas.

În câteva clipe, maşinile poliţiştilor federali se pierdură în trafic. Malko era paralizat de oroare. Asistase la o crimă organizată cu sânge rece tocmai de oamenii însărcinaţi cu respectarea legilor.

Urletul unei sirene în spatele lor îl făcu să tresară. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, văzu o maşină de poliţie cu girofarul aprins care se îndrepta în direcţia lor.

— *Atencion!* strigă fata.

Se avântă să escaladeze taluzul de-a curmezişul. BMW-ul se clătină, pietrele se izbeau de caroserie, roţile patinau, apoi, deodată, se treziră în partea cealaltă.

---

[94] Sunt poliţişti federali... Toate maşinile sunt ale lor... (n.a.).

[95] Uită-te, acum! (n.a.).

După treizeci de secunde, mexicana opri în dreptul vehiculului staţionat. Era Blazerul 4x4 alb.

Pe scaunele din faţă erau două trupuri prăbuşite. Bărbatul de la volan nici nu mai avea capul pe umeri. Alături de el, Armando Guzman, ciuruit şi el de gloanţe, nu se putea identifica.

Geamul stâng din faţă practic nu mai exista, iar tabla portierei era găurită de proiectile.

Cu un strigăt de bucurie, Exaltacion întinse mâna spre vehiculul de alături şi înşfăcă un MP 5 cu încărcătorul curbat.

— *Vamos! Vamos!* ţipă ea.

Maşina poliţiei escalada şi ea taluzul. Dar, mai greoaie decât BMW-ul şi mai joasă, nu reuşi. Rămase înţepenită, iar doi poliţişti ţâşniră din ea şi o luară la goană în direcţia lor. Malko deschise portiera din dreapta. Ţinut de centura de siguranţă, corpul lui Armando Guzman se aplecă în afară cu ochii deschişi şi privirea îngheţată. La picioarele sale se găsea servieta mare şi neagră. O luă şi înconjură vehiculul alergând.

Chiar în acel moment, Exaltacion deschise focul asupra poliţiştilor cu MP 5. Lovit, unul dintre ei căzu, iar celălalt se aruncă la pământ şi ripostă.

Malko şi mexicana ajunseră la BMW în acelaşi timp. Nu oprise motorul. Exaltacion îi întinse arma.

— Să mergem ca să nu ne urmărească!

Ea demară în trombă. Cu o rafală scurtă, Malko îl trânti cu faţa la pământ pe poliţistul care trăgea în ei. Nu putea să vadă dacă îl rănise, ori îl omorâse. La distanţa la care se afla... După câteva clipe, Exaltacion se angaja cu toată viteza pe rampa ce ducea spre bulevardul Lazaro Cardenas.

Malko îşi aplecă privirea spre servieta neagră. Operaţiunea fraţilor Arrellano avea dublu scop şi fusese îndelung pregătită. Mai întâi, îl lipsiseră pe Armando Guzman de maşina blindată, pe urmă, l-au împuşcat urmând să recupereze preţioasele documente. Aceasta cu siguranţă că fusese treaba poliţiştilor apăruţi ca prin minune imediat după asasinat.

Mâhnit că nu a putut împiedica moartea lui Guzman, dar şi puţin înveselit de o oarecare satisfacţie, luă pe genunchi servieta neagră. În fine, marcase un punct împotriva adversarilor intrând în posesia acestor documente fulminante. Totul era să le treacă graniţa în Statele Unite.

*

* *

— În cinci minute, toţi poliţiştii din Tijuana vor fi pe urmele noastre! exclamă Exaltacion.

— Trebuie să ajungem la locul de întâlnire cu elicopterul, zise Malko. Dar, mai întâi, trebuie să ne oprim o clipă, timp în care îi pun în alertă. Într-o oră, vom fi salvaţi.

— *Vamos a la Colonia* Monarea, se resemnă Exaltacion. *Şi todo esta bien*, vom fi acolo în zece minute. Mergem, pe bulevardul La Paz şi pe urmă pe Libramiento Sur. Dar mai întâi o să întâlnim o răscruce de autostrăzi şi riscăm să-i găsim acolo.

Malko făcu un gest de neputinţă.

— Nu există altă soluţie.

Merseră în tăcere câtva timp. Deodată, acolo unde Avenida la Paz se scinda în două, Exaltacion strigă:

— *Madre de Dios. Mira!*

Ea îi arătă acul de pe cadranul care măsura cantitatea de benzină. Acesta se blocase în colţul stâng, ceea ce însemna că rezervorul era gol. Instantaneu motorul începu să se înece, apoi se opri de tot. Exaltacion debreie, iar BMW-ul continuă să meargă liber. Din păcate, nu pentru mult timp, căci drumul începea să urce. Tânăra îl parcă într-o parte. Tăcerea se lăsă între ei. După ce îşi reveni din şoc, Malko zise scuturându-se:

— Să nu rămânem aici. Cred că un glonţ a străpuns rezervorul a fost străpuns de un glonţ.

Coborâră. De o parte şi de alta se întindea un teren pietros, iar primele case se vedeau cam la un kilometru. Nu era nici o cabină telefonică prin partea locului. Exaltacion Garcia părea transformată în stană de piatră. Deodată, se învioră:

— Vino! zise ea.

Pornise deja pe terenul bolovănos spre vest. Malko o luă pe urmele ei cu arma MP 5 pe umăr şi servieta lui Armando Guzman în mână. Se întoarse: BMW-ul se vedea ca o muscă într-o ceaşcă de lapte. Aveau tot interesul să păstreze o distanţă cât mai mare între ei şi urmăritori…

Exaltacion mergea cu paşi mari, ajutată şi de pantofii cu talpă joasă, cu capul aplecat şi pletele în vânt.

— Unde mergem? o întrebă Malko. De ce nu încercăm să ne refugiem în Consulatul american?

Ea întoarse spre el o privire întunecată.

— Azi e duminică, nu e nimeni acolo, în afară de oamenii lui Arrellano la poartă! Chiar dacă am reuşi să intrăm, sunt în stare să distrugă poarta cu rachete ca să ne prindă şi să recupereze

documentele lui Guzman.

Ea îşi trase sufletul şi adăugă:

— Nu cunosc pe nimeni atât de curajos încât să ne primească, dar mi-a venit o idee. Dacă nici aşa nu merge, nu ştiu ce o să mai facem.

— Ce idee?

Ea nu-i răspunse. După zece minute, ajunseră în dreptul primelor case dintr-un cartier nou, format din mici bungalouri. Malko se întoarse pentru ultima oară. BMW-ul era încă acolo. Peste o oră, se va face noapte, ceea ce le permitea un mic răgaz.

Ajunseră pe marele bulevard Las Palmas şi îl traversară, apoi o luară pe două străduţe liniştite şi intrară pe a treia care urca în vârful unei coline. Acum se găseau pe Calle Lopez Vellarde.

Exaltacion merse câţiva paşi pe trotuarul din dreapta până ajunse în dreptul unei case roz cu două etaje, cu o poartă imensă, un garaj gri şi cu o grădiniţă. Părea nelocuită şi avea numărul 5608C.

— Aici locuieşte Francisco-Xavier Arrellano, cel ce este la închisoare în Mexico City, îi explică fata.

Malko se, apropie şi văzu nişte afişe lipite cam pe toate uşile. Ele anunţau că această casă fusese sigilată de *Procuradoria Generale* din Baja California, că accesul era interzis şi că era legată de poliţia statului printr-un sistem de alarmă. Altfel spus. Era încuiată cu nouăzeci şi nouă de lacăte din oţel.

— Ar fi o ascunzătoare bună, nu-i aşa? întrebă Exaltacion.

— Da, cu condiţia să putem intra, zise Malko potolindu-i un pic entuziasmul. Nu mă prea pricep la alarmele electronice...

— Eu nici atât, răspunse Exaltacion, dar am pe cineva care se pricepe prin apropiere.

Ea întinse braţul arătându-i un panou din lemn înfipt în bordură ce semăna cu acelea care anunţau că prin preajmă există un cimitir de maşini. O inscripţie decolorată de ploi anunţa: *Manuelo Chalio. Mecanico. Electronico. Tallerias varias*[96].

— Este duminică, remarcă Malko. Mă îndoiesc că ar dori să forţeze sistemul de alarmă al acestei case.

— Lucrează în fiecare zi până la nouă seara, spuse ea scurt. Şi în plus, îl cunosc. Aşteaptă-mă aici.

Ea îşi descheie primii nasturi ai rochiei lungi, descoperind uşurel rotunjimile sânilor şi se îndreptă spre atelierul lui Manuelo Chalio.

---

[96] Mecanic. Electronist. Reparaţii diverse, (n.a.).

*

* *

Mecanicul tocmai curăţa un cap distribuitor când o apariţie divină se ivi în faţa ochilor. Sfârcurile care înţepau materialul rochiei i se păreau nişte ţevi de pistol îndreptate spre el. Privirea coborî până la colina pubisului care se ghicea prin rochie şi lăsă din mână cheia cu disc.

— *Hola Manuelo! Que tal?*

Mecanicul îşi şterse cu podul palmei, sudoarea care se prelingea între ochi căutând cu disperare în minte de unde ştia creatura asta de vis numele lui. Se simţi imediat mânat de dorinţa de a o atinge ca să se asigure că nu era un miraj datorat căldurii şi prea multor înghiţituri de tequila. Sprijinindu-se voluptuos de caroseria unei vechituri de Chevrolet, ea îl fixa cu privirea, frumoasă ca o eroină dintr-un serial sud-american.

— *Buenas tardes, senora!* îi răspunse el fâstâcit.

— Mă mai ţii minte, Manuelo? îl întrebă Exaltacion. M-ai văzut deseori când veneam în casa de alături care e încuiată acum…

Mecanicul îşi aminti imediat.

— *Como no!* exclamă el bucuros. A trecut mult timp. S-a întors?

— Nu încă, din păcate. Îşi ştergea mâinile cu nervozitate.

— Cu ce vă pot ajuta, *senora…?*

— … Garcia, încheie fraza tânăra cu un glas atât de dulce. Vreau să-mi faci un serviciu. Te pricepi la electronică?

— *Claro que si!* gânguri mecanicul. Asta mi-e meseria. Aveţi probleme cu maşina?

— Nu, cu un sistem de alarmă.

El îi zâmbi.

— *Muy facil.* Toate sunt la fel. Unde este?

— În apropiere, zise mai moale Exaltacion. Este cel de la casa despre care ţi-am pomenit.

Manuelo Chalio îşi şterse maşinal mâinile pe o cârpă. Nu se aşteptase la o cerere de felul acesta. Simţind că se codeşte, Exaltacion continuă:

— Crezi că ai putea să descui casa fără să scoli tot oraşul în picioare? Ramon m-a trimis. Mi-a spus să iau ceva de aici. Bineînţeles că vei primi o recompensă pentru munca ta.

Ea se apropiase de el cât pe ce să-l atingă. Mutându-şi privirea de pe chipul ei surâzător, mecanicul o fixă pe pieptul fetei. Cuvântul „recompensă” îi răsuna în cap, îi trecu prin minte un

gând nebunesc; dacă ar fi ea recompensa…

— Eşti singura persoană care ne poate ajuta, adăugă Exaltacion cu o voce dulceagă.

Privirea arzătoare ar fi topit şi o banchiză. Manuelo Chalio se împăună. Se gândea la recompensă şi în plus, mai era şi mândria de a-i face un serviciu unui om atât de puternic precum Ramon Arrellano.

— Aşteaptă-mă aici, zise el.

Îşi luă cutia cu ustensile şi plecă spre casa vecină. Exaltacion aşteptă aproape douăzeci de minute, apoi el se întoarse cu ochii strălucind de mândrie.

— *Esta hecho!*[97] o anunţă el triumfător, dar cu modestie. Poţi să intri prin spate, uşa nu e încuiată cu cheia.

— Eşti sigur că nu va suna nicăieri?

— Absolut sigur.

Se avântă în explicaţii tehnice din care ea nu pricepea nimic şi de care puţin îi păsa. Îi adresă iarăşi o privire lucitoare.

— Nimeni nu trebuie să afle, Manuelo. *Entiende!*

— *Entiendo,* repetă el în timp ce ea îi strecură un teanc de bancnote în mână. El le luă, puţin dezamăgit. Ar fi preferat alt fel de recompensă, cea pe care şi-o imaginase el. Dar banii îi ajungeau ca să plătească o târfă.

— *Adios,* Manuelo, zise Exaltacion. *Y muchissimas gracias.*

*

* *

Se lăsase de tot întunericul când Exaltacion veni să-l ia pe Malko din colţul străzii Lopez Veliarde.

— Gata, îl anunţă ea. Să aşteptăm să plece.

Pândiră cam zece minute, până când o Honda veche ieşi pe poarta care adăpostea atelierul. Se furişară prin deschizătura simbolică, merseră de-a lungul cimitirului de maşini şi ajunseră la uşa din spate a casei roz. Era întredeschisă, iar fata nu făcu decât s-o împingă. Înăuntru aerul era umed şi nici o lumină. Curentul fusese întrerupt de multă vreme. Traversară bucătăria, apoi holul şi urcară scara. Găsiră pe pipăite încăperea ce dădea spre terenul viran şi deschise fereastra, profitând de ultima geană de lumină a crepusculului. Exaltacion se lăsă pe pat.

— Nu mai pot! recunoscu ea.

Sfârşit, Malko puse arma MP 5 şi servieta lui Armando Guzman pe masă.

[97] Am terminat (n.a.).

— Fraţii Arrellano nu vor veni să ne caute aici?

— Nu, casa e închisă de mai multe luni şi toată lumea ştie că este protejată de sistemul de alarmă montat de *Procuradoria.*

— Dar mecanicul?

— Crede că am acţionat la cererea lui Ramon. Ar trebui să fie o coincidenţă extraordinară…

— Bine, zise Malko, dar nu putem rămâne mult timp aici. Trebuie să ies ca să dau un telefon.

— Nu, făcu sec Exaltacion. E prea periculos. La colţ nu e nici o cabină. Mâine voi împrumuta maşina lui Manuelo şi ne vom duce să telefonăm, apoi te voi duce la elicopter.

— Dar tu?

Zâmbetul sălbatic se ivi din nou pe buze.

— Vom vedea. Mi-a venit altă idee. Acum mi-e tare somn. În întuneric, ea începu să descheie nasturii rochiei, apoi se dezbrăcă.

— Ce idee ţi-a mai venit? insistă Malko nelinişti.

Situaţia lor devenise şi mai rea. Acum nu mai aveau nici cu ce să se deplaseze.

— Îţi voi spune mâine, îi promise Exaltacion. Dacă totul va merge bine, vom ajunge curând în California fără elicopterul tău…

Malko nu vedea prea bine cum, în condiţiile în care Tijuana era înconjurată de sute de oameni care îi căutau. Fraţii Arrellano împânziseră cu siguranţă toate posturile de frontieră şi aeroportul. Aşa că, toate drumurile ce plecau din Tijuana spre Tecate şi Ensenada erau pline de oameni la pândă.

— Şi dacă nu va merge bine? întrebă Malko.

— Atunci, *frumosule,* vom ajunge amândoi în iad!

Capitolul XVII

„Poc!” Se auzi zgomotul caracteristic al dopului de şampanie care sare, apoi explozia unor voci vesele şi clinchetul paharelor ciocnite. Erau numai glasuri de bărbaţi. Malko nu ştia atât de bine spaniola ca să înţeleagă tot ce se spunea în acest vacarm, dar în ciuda casetei prost înregistrate, dispunea de transpunerea integrală a discuţiilor, plus identitatea participanţilor:

Gustavo Ortuzar, Benjamin şi Ramon Arrellano, „El Coyote” şi alţi membri ai bandei mai puţin cunoscuţi. Sărbătoreau cu şampanie asasinarea cardinalului din Tijuana, monseniorul Ocampo.

„Esto perro es en el paraiso![98]” conchise Ramon Arrellano cu veselie în glas, întâmpinat imediat cu aclamaţii. Malko opri caseta şi lăsă din mână dosarul pe care-l citise în primele ore ale dimineţii. Foamea şi setea îl treziseră din somn. Coborâse la parter şi^băuse apă direct de la robinet, dar nu mai putuse să adoarmă. Îndată ce se luminase destul, deschise servieta lui Armando Guzman şi începu să citească ce se afla înăuntru. Exaltacion dormea pe burtă, doar în slip. Căldura era încă sufocantă şi nici un zgomot nu răzbătea de pe Calle Lopez Vellarde.

Malko reluă lectura dosarului voluminos întocmit cu atâta grijă de Armando Guzman. Cuvântul „exploziv” era prea blând pentru ce conţinea. Era o muncă de furnică, demnă de un poliţist foarte bun, zdrobitoare atât pentru întreaga ierarhie a politicienilor mexicani, cât şi pentru Ministerul de Justiţie, dar mai ales, pentru PRI, partidul aflat la putere de aproape o jumătate de secol.

Benzile ascultate cu sălbăticie, fotocopiile intervenţiilor scrise pentru eliberarea, de exemplu, a unui om acuzat că a torturat şi a împuşcat un agent mexican din DEA – intervenţie ce purta semnătura lui Gustavo Ortuzar, cu aprobarea scrisă de mână a ministrului justiţiei. Listele cu poliţiştii federali şi numerele lor de telefon, plus creditele „stropite” de traficanţii de droguri şi descrierea activităţii lor, de exemplu, însoţirea unui transport de şapte tone de cocaină în beneficiul Cartelului din Tijuana. Aceştia îi atacaseră pe poliţiştii statului. Aici se găseau numele lor şi

[98] Câinele ăla e în rai! (n.a.).

împrejurările în care s-a desfăşurat operaţiunea, dar mai ales, telegramele superiorilor lor prin care le ordonau să ajute cartelul…

Mai erau zeci de chitanţe bancare, dosare cu spălarea banilor, dovezi ale implicării cartelului în fel de fel de afaceri aparent legale. Într-o mapă galbenă se aflau toate documentele referitoare la atentatul din Oklahoma City, ce dădeau răspunsurile pe care *Task Force* CIA – DEA – FBI nu reuşise să le găsească.

Se mai afla şi un raport asupra convorbirilor telefonice dintre Gustavo Ortuzar şi Ramon Arrellano. Mai întâi, cum Benjamin Arrellano îi aducea la cunoştinţă politicianului existenţa unei unităţi speciale din DEA însărcinate cu anchetarea legăturilor dintre PRI şi cartelurile drogului, în special cu cel din Tijuana. Alte convorbiri scoteau la iveală faptul că ideea de a le da o lecţie americanilor venise din partea lui Gustavo Ortuzar, care îi dăduse detaliile operaţiunii lui Ramon Arrellano.

Mai era şi numele minei de argint, proprietatea lui Ortuzar, de unde venea explozibilul, plus o factură bancară cu numele unui căpitan din armata mexicană ce furnizase sistemul exploziei cu efect întârziat şi alte discuţii în care numele şi rolul lui John Doe reveneau adesea. Pe scurt, era un dosar zdrobitor. Cu atât mai mult cu cât în decursul unei întrevederi, Gustavo Ortuzar îi spunea lui Benjamin Arrellano că, în cazul deschiderii unei anchete, îl avea pe noul ministru al justiţiei la degetul mic…

Malko înţelegea că acest Cartel din Tijuana făcuse tot posibilul ca dosarul să nu ajungă în mâinile preşedintelui Zedillo.

El se opri din citit şi se duse pe terasa ce dădea înspre terenul viran, la adăpost de privirile indiscrete, în spatele zidului din piatră. Aproape că se făcuse răcoare. Se aşezase direct pe sol şi începu să reflecteze. Era o nebunie să se afle la câţiva kilometri de graniţă, rupt de orice mijloc de comunicare, hăituit ca un criminal. Să se ducă la poliţie, ar însemna să-şi semneze singur condamnarea la moarte. Îi veni în minte Eduardo Bosque…

Încercase telefonul: era mort. Ar fi vrut aşa de mult să vorbească cu Roy Bean! Ce deţinea acum era de o mie de ori mai valoros decât John Doe, care nu reprezenta decât un personaj neînsemnat… în plus, el furniza răspunsul în legătură cu misterul din Oklahoma City. Nu avea de făcut decât să treacă aceste documente în Statele Unite. Trebuia s-o creadă pe cuvânt pe Exaltacion: nu puteau să treacă graniţa nici pe la aeroport, nici

pe la posturile de frontieră. Cartelul împânzise tot oraşul cu oamenii lui.

Singura lor şansă era elicopterul trimis de CIA. Dar trebuia să pună din nou la punct fuga lor şi să ajungă la locul de întâlnire. Fără maşină, acest lucru era greu de realizat.

Auzi zgomotul unei mobile lovite în spatele lui şi se întoarse. Pulsul i se acceleră brusc. Cu arma MP 5 în mână, Exaltacion îl fixa cu un aer răutăcios.

*

* *

— Nu te mişca! zise tânăra cu voce joasă.

Cum stătea aşa, doar în slipul negru şi cu pistolul-mitralieră în mână, parcă era o fotografie de pe pereţii unui bar. Malko se îndreptă de spate. Trecuse deja prin destule lovituri de teatru… Visele lui puteau să se spulbere sub rafalele trase din MP 5. Dar Exaltacion se destinse imediat şi se aşeză lângă el, punând arma pe cimentul terasei.

— M-am trezit şi am crezut că ai plecat… Ce prostie!

— De ce?

— Pentru că nu ai avea nici o şansă. O ştiu. E mai bine aici decât acolo. Inspira cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii umflându-şi pieptul.

— La ce oră vine mecanicul? o întrebă Malko. Mi-ai spus că îţi împrumută maşina. Am nevoie de ea ca să găsesc o cabină telefonică. Cu cât vom zăbovi mai puţin în Tijuana, cu atât va fi mai bine.

— M-am gândit, zise Exaltacion, există un risc. El îşi va pune totuşi nişte întrebări.

— În cazul acesta, mă duc pe jos… Ştii cumva unde pot găsi o cabină?

Simţi că se codeşte, dar nu înţelegea motivul.

— Nu putem rămâne aici, scrâşni el. În plus, nici nu avem de mâncare.

— Ai dreptate, admise ea, dar eu pot să ies ca să cumpăr câte ceva. Nu mă duc prea departe. Şi la urma urmelor, poate că am un plan mai bun decât elicopterul tău…

— Ce plan? De ce nu l-ai pus în aplicare ieri?

— Era prea devreme. Acum pot să-ţi spun despre ce e vorba. Cam de vreo şase luni, cartelul a săpat un tunel care trece pe sub graniţă. Are aproximativ un kilometru lungime şi ajunge în apropiere de San Ysidro. Este un secret foarte bine păstrat, însă

Gustav Ortuzar mi-a pomenit de el.

— Unde se află?

— Aici e problema, mărturisi ea. Nu ştiu de unde începe, în partea asta a frontierei.

— Adevărat, e un mare inconvenient, sublinie Malko ironic. Nu crezi că elicopterul este mai sigur?

Exaltacion îi zâmbi cu răceală.

— Pentru tine, sigur, dar nu şi pentru mine. Când te vei afla dincolo de graniţă, se vor termina şi problemele tale. Nu şi ale mele. Nu o să pot trăi mult timp cu cele câteva mii de dolari pe care le mai am. Şi nu am chef să fac trotuarul.

— Ce legătură are asta cu tunelul?

— La celălalt capăt, în partea americană, există o grămadă de bănet. Dolarii adunaţi din distribuirea cocainei în California. Sunt stocaţi acolo în bancnote, apoi sunt aduşi aici prin tunel. După aceea, îi depun la băncile prietenilor care îi „spală”.

— Cum de ştii atâtea lucruri?

— Şi eu am cărat la diferite bănci saci plini cu bancnote de o sută de dolari, zise ea simplu. Îi luam de la Ramon. Mi-a explicat cum funcţionează sistemul. Nu ştiu câţi mai sunt acolo în acest moment, dar cu siguranţă, a mai rămas o mulţime de bănet. Distribuirea cocainei aducea în jur de trei milioane de dolari pe zi. Trebuia să fii tare ghinionist ca să nu găseşti nimic. Cu ce voi lua de acolo, voi putea să-mi refac viaţa. Am treizeci şi doi de ani şi m-am săturat să tot slugăresc.

— Eşti tânără, spuse Malko.

Privirea i se întunecă.

— Mă simt de o sută de ani…

— Te înţeleg, o aprobă Malko, dar dacă nu ştii unde se află tunelul…

— Am eu un mijloc prin care pot să-l găsesc. Mâine dimineaţă devreme de tot, trebuie să sosească un camion încărcat cu cocaină din provincia San Felipe. Eram de faţă când l-a anunţat Gustavo pe Ramon. Cea mai mare parte a încărcăturii va trece prin tunel. Totuşi, camionul nu se va duce direct la intrarea în tunel. Mai întâi, va descărca partea „oficială” a mărfii: fructe şi legume. După aceea, se va duce la destinaţia finală.

— Cum o să-l găseşti? La Tijuana sunt sute de depozite. Nu poţi să-l pândeşti în mijlocul drumului.

Exaltacion îşi pironi privirile în ochii lui şi spuse triumfătoare:

— Ştiu cum arată camionul şi numărul de înmatriculare. Plus

locul unde va descărca marfa. Asta îţi ajunge? Ţi-am mai spus că vorbeau în faţa mea fără să se ferească. Nu s-au gândit niciodată că aş putea folosi vreo informaţie împotriva lor.

— Care e planul tău? o întrebă Malko descumpănit de detaliile pe care i le dăduse fata.

— E foarte simplu, răspunse ea. După ce va descărca marfa, camionul se va duce la intrarea în tunel. Mai precis, este vorba de un depozit din apropierea graniţei, dar sunt cu sutele acolo. Va fi de-ajuns să-l urmărim. Apoi o vom lua pe urmele cocainei.

— Depozitul trebuie să fie păzit, obiectă Malko.

— Ziua, în mod cert, dar noaptea nu cred că bântuie cineva pe acolo. Trebuie să funcţioneze ca un depozit obişnuit şi nu trebuie să atragă atenţia nimănui, înţelegi? E suficient să aşteptăm înserarea, apoi să luăm cu noi asta. Ea puse mâna pe mânerul pistolului-mitralieră.

— În cazul acesta, suntem nevoiţi să rămânem aici toată ziua, conchise Malko.

— Şi care e problema?

Malko privea răsăritul de soare. Se afla într-o situaţie nebunească şi cu o aliată periculoasă pe cap. Planul tinerei era conceput în aşa fel încât ţi se zburlea părul. Pe lângă asta, fuga cu elicopterul trimis de CIA i se părea o joacă de copil.

Exaltacion îl studia. El surprinse o lucire de nelinişte în ochii negri şi îşi dădu seama că îi era teamă să se arunce în toată nebunia ăsta fără el. Pe de altă parte, simţi că, dacă o va refuza, ea va încerca să dea singură lovitura. Oare cum vor reuşi să izbutească aşa hăituiţi, fără maşină, fără aliaţi? Era foarte puţin probabil.

— Sunt de acord, spuse el. Vom încerca. Dar trebuie să ne rugăm din răsputeri.

Efectiv Exaltacion sări în sus de bucurie şi se aruncă de gâtul lui Malko.

— *Arriba! Tu tienes cojones!*

În câteva secunde, se lipi toată de el. Răspunsul lui Malko păru să declanşeze în ea o maree de senzualitate care îi învălui pe amândoi.

Rostogolindu-se pe cimentul călduţ şi plin de asperităţi, erau amândoi o lavă incandescentă.

Două trupuri înlănţuite într-un concert de suspine şi gemete. Apoi, Exaltacion se lungi cu faţa în sus şi îl trase pe Malko peste ea.

— Uşurel, zise ea, tresărind când el începu s-o pătrundă. Mă doare puţin…

Vedea cum îşi muşcă buzele în timp ce el o invada şi începu s-o pătrundă cu blândeţe. Încet, încet, ea se destinse şi începu să facă amor cu mai multă vigoare. Se unduia sub el suspinând uşor. Apoi, mişcarea pântecelui se acceleră. Deodată tot corpul se arcui, gura se deschise larg, începu să freamăte şi, brusc, îşi înfipse dinţii în umărul lui Malko, în timp ce orgasmul era însoţit de un urlet din fundul gâtului.

Atunci când înălţă capul, văzu umărul bărbatului sângerând şi urmele dinţilor ei.

— Iartă-mă, te rog, nu ar fi trebuit să ţip aici, dar nu m-am putut abţine.

Ca o sălbăticiune, ea începu să lingă sângele care ţâşnea din rană… Ce mai aliată avea!…

După ce se risipi plăcerea, foamea începu să-l chinuie pe Malko. Exaltacion se ridică şi spuse dintr-o dată:

— Mă duc să caut ceva de mâncare. Iau pistolul. Nu te teme, vin înapoi.

*

* *

— Ramon! Le-am găsit maşina!

Ramon Arrellano crezu că îi va exploda inima în piept şi sări din fotoliul de răchită.

— Unde? urlă el.

— Pe Avenida La Paz, lângă *Fraccione* Santa Ines.

— Vin acum.

Ramon Arrellano nu mai ieşise din casă din ajun. Nimeni nu îndrăznise să-i adreseze o vorbă fără un motiv serios. Ascuns în casa lui de pe colina Hipodromului, nu stătea pe loc, ci îşi bătea capul să afle unde ar putea fi Exaltacion şi americanul ei. Ultima oară când au fost văzuţi, fugeau după ce luaseră dosarul lui Armando Guzman. Dar de aseară, nimic… Ramon era cel mai furios pe fată; după ce o va prinde, îi va arăta el. Furnicile de foc fuseseră o glumă dulceagă pe lângă tratamentul care o aştepta…

Îngrozit, Gustavo Ortuzar îl anunţase că pleca într-o călătorie de afaceri în Europa. Se va duce la aeroportul din Los Angeles cu Cadillac-ul, apoi va lua un Boeing 747 al companiei Air France până la Paris. Cele unsprezece ore de repaus total în scaunul-cuşetă îl vor ajuta să-şi găsească liniştea.

Străbătu în fugă peronul şi sări în Viperul său. „El Coyote” de-abia avu timp să se suie în Silverado. Cele două maşini goneau pe străduţele înguste. Ramon înjura de mama focului în timp ce strângea volanul cu furie. După cinci minute, se opriră lângă BMW-ul abandonat într-o margine pe Avenida La Paz. O maşină a Poliţiei municipale şi alta ticsită cu pistolari se aflau deja la faţa locului. Unul dintre pistolari se înfăţişă lui Ramon.

— Ei au găsit maşina acum o jumătate de oră.

Imediat Ramon îl îmbrăţişă pe poliţist cu foc, apoi îi strecură în mână un teanc gros de hârtii de o sută de dolari. Promisese o sută de mii de pesos oricărei persoane care îi va semnala prezenţa fugarilor. Privi în jurul lui la întinderea plină de pietre. Unde ar putea fi? „El Coyote” examinase BMW-ul, apoi se apropie de el şi îi spuse:

— Au rămas fără benzină. Deci nu se ascund prea departe. Doar nu făceau imprudenţa să ia un taxi. În orice caz, i-am anunţat pe toţi.

Se duse în maşină să ia harta oraşului şi o desfăşură pe capotă. Ramon o privi şi el. Această zonă rezidenţială era compusă numai din vile. Exaltacion Garcia nu cunoştea pe nimeni în Tijuana, în afară de oamenii care aveau legătură cu cartelul. Mai degrabă şi-o imagina alături de *gringo* ducându-se în centru, acolo unde se adunau toţi turiştii americani. Cuplurile sperau că aici vor trece neobservate, ducându-se în zecile de hoteluri mizere care primeau târfele şi clienţii lor. Dar oamenii cartelului pândeau cu rigurozitate pe Revolucion şi pe Constitucion, inspectând restaurantele, barurile şi numeroasele magazine. La graniţă, mai erau vreo douăzeci care verificau sistematic toate vehiculele, dându-se drept negustori ambulanţi. Postul de la Mesa de Otay, la est de aeroport, rezervat în principiu camioanelor, era de asemenea ţinta unei supravegheri severe... Ca de altfel şi aeroportul. În schimb, aici era mult mai uşor, mai ales că nu se efectua nici un zbor noaptea.

„El Coyote” ridică deodată capul şi puse degetul pe un punct precis pe hartă.

— Locuinţa lui Francisco-Xavier nu e departe de aici, observă el.

Capitolul XVIII

Pentru prima dată în viaţă, Malko devora tacos cu plăcere! Exaltacion sosise cu braţele încărcate de pachete, ca o gospodină, după ce lipsise mai bine de o oră. Ca o măsură de prevedere, ea se duse să cumpere dintr-un supermagazin de pe bulevardul Las Palmas, mai discret decât la un negustor din cartier. Luase tacos, *guacamote, tecate* şi fructe, chiar şi o sticlă de Cointreau, una de tequila şi lămâi verzi. Aşa, ca să-şi mai omoare timpul cu un pahar de „Original Margarita" în faţă.

În casă era o căldură sufocantă, muştele intrau pe fereastra deschisă bâzâind în jurul lor. Aşezată pe pat cu genunchii depărtaţi şi picioarele încrucişate, cu rochia descheiată aproape până sus, Exaltacion suporta cu stoicism căldura apăsătoare.

— Când eram mică, la *Los Mochis,* locuiam într-o magazie lângă casă. De fapt, era coteţul găinilor, dar le-am gonit ca să mă instalez eu şi să scap de farsele surorii mele mai mari, Regina. O adevărată hahaleră. Îl împingea pe tatăl meu să se dea la mine. Când a aflat fratele meu, a încercat şi el... Dar m-am răzbunat.

— Ai omorât-o? o întrebă Malko pe jumătate serios.

— Nu. Totuşi, era sora mea. Dar m-am culcat cu logodnicul ei chiar în ziua nunţii, cu toate că era un mizerabil. Am plecat de acasă în aceeaşi zi.

Iată ce însemna o familie unită... Dar trecutul ei aventuros nu părea să o fi tulburat pe Exaltacion. Se întinse, apoi îi aruncă o privire ciudată lui Malko.

— Poate că mâine vom muri amândoi, făcu ea cu voce egală, ca şi cum ar fi spus: „mâine va fi mai răcoare." Vino, adăugă ea.

Expresia de pe chip nu lăsa loc nici unei îndoieli asupra intenţiilor ei. „Aperitivul" din zori nu o satisfăcuse. Lipindu-se de Malko, începu să-l mângâie uşurel, dar cu folos. Apoi se opri cu privirea tulbure, cu buzele răsfrânte, lăsând vederii dinţii superbi ei regulaţi.

— Întotdeauna mi-a plăcut să privesc mădularul unui bărbat, zise ea, asta mă pune pe jar. Chiar şi pe acela al ticălosului de taică-meu. Acum regulează-mă!

Deşi era o zăpuşeală insuportabilă, Malko o dorea. Când se

întinse goală-goluţă pe burtă, nici un sfânt nu i-ar fi rezistat... Când membrul fierbinte o asaltă, ea tresări.

— *Espera!*

Trase spre ea o pernă în care îşi înfundă faţa, apoi zise:

— *Ahorita!*

Malko avu impresia că se afundă într-o fântână cu lavă încinsă. Era atât de primitoare, încât ei o pătrunse dintr-o dată, cât putu de adânc. Exaltacion se arcui şi scoase un ţipăt de fericire înăbuşit de pernă. Începu să se balanseze, să se cabreze, apoi să se îndrepte brusc precum un armăsar care vrea să scape de călăreţ. Malko avea senzaţia că participă la un rodeo.

Imediat uită de pericolul care îi pândea şi se gândi doar la femeia care se agita sub el. Fără perna de pe faţă, ar fi sculat în picioare tot cartierul. Exaltacion continua să se zbată cu furie, ca o pisică. O zguduitură puternică îl smulse pe Malko din blăniţa ei moale. Numaidecât ea ridică bazinul căutându-i sexul care o pătrunse în câteva secunde.

Tentaţia era mai puternică. Împingea cu toată forţa, în acelaşi timp trăgând înspre el pulpele fetei. Pentru o fracţiune de secundă, simţi sfincterul încordat, apoi membrul lui străpunse muşchiul circular puţin câte puţin. Acoperită complet de trupul lui, Exaltacion nici nu mai mişca, parcă era moartă.

Dar nu dură mult. De abia începu să se mişte, că ea fremătă mai întâi, apoi se ondulă. Trupurile lor alunecau unul de altul ca ale unor luptători. Malko îşi începu asaltul final, în timp ce Exaltacion sfâşia perna cu dinţii. Se năpusti asupra ei, explodând cu un mârâit de plăcere.

Exaltacion se desprinse de el, cu pupilele dilatate şi se duse să facă un duş. Dar se opri brusc. Întoarse spre Malko o figură transformată într-o mască din piatră.

— Sunt nişte oameni afară, zise ea cu voce stinsă.

*

* *

„El Coyote” umplea cu statura lui masivă cămăruţa. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât femeia uscăţivă din faţa lui. Era o metisă indiană scofâlcită, cu o coadă neagră împletită şi cu trei copii ce se ţineau de fusta ei. Podeaua colibei cu acoperiş din tablă ondulată din Fraccione Alfonzo Garzon, unul dintre numeroasele cartiere cu magherniţe din Tijuana, era din pământ bătătorit. Chiar şi lui „El Coyote” îi fusese greu să găsească coliba fără număr printre magherniţele înghesuite pe colină.

— *Si, senor,* soţul meu e la atelier ca în fiecare zi.

Ea plecă ochii în jos. „El Coyote” spumega de furie. După ce plecase de lângă BMW-ul abandonat, o luase pe Calle Lopez Vellarde, parcurgând strada de la un cap la celălalt. Mai întâi, a verificat sigiliile de la casa lui Arrellano. Erau neatinse. Apoi culese informaţii dintr-o băcănie din susul străzii. Nimeni nu observase nimic.

Când a coborât, a vrut să-l întrebe şi pe mecanic, dar atelierul era închis. Pentru că era luni de dimineaţă, acest lucru i se păruse ciudat. Ca să fie cu conştiinţa împăcată, îl căută pe Manuelo Chalio şi lăsă de pază doi dintre oamenii lui în faţa casei roz.

Imediat îşi dădu seama că nevasta mecanicului minţea. Nu vedea decât o cale prin care putea afla adevărul. O metodă care dădea întotdeauna roade. Fără o vorbă, scoase din teaca neagră pumnalul de care nu se despărţea niciodată. Femeia se dădu înapoi ţipând ca un şoricel.

— *No, senor! No, por piedad!*

Cei trei copii se înghesuiau în ea. „El Coyote” întinse mâna şi îl apucă pe cel mai mare de păr, smulgându-l de lângă mama lui. În aceeaşi clipă puştiul începu să urle. Mama înaintă un pas, cu privirea înnebunită de groază, murmurând mii de rugăminţi:

— *Senor,* nu-i faceţi nici un rău! Nici nu a împlinit zece ani!

După cum arăta, cu umerii înguşti şi picioarele slăbănoage, părea cam de opt ani.

— Unde ţi-e bărbatul? repetă „El Coyote” fără să ridice tonul. Ori îmi spui, ori îţi omor copilul!

Femeia deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Dacă „El Coyote” nu ţipase, se gândi că glumea şi că voia doar s-o sperie.

— *Senor,* v-am spus doar, e la atelier.

„El Coyote” îl împinse pe puşti ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze. Dar, în acelaşi timp, mâna în care ţinea pumnalul tăie aerul pe orizontală. Se auzi un zgomot surd şi atroce când lama grea se înfipse în gâtul copilului, aproape decapitându-l. Nici măcar nu avusese timp să ţipe.

Se prăbuşi ca o masă inertă, cu capul aproape desprins de trupul care se mai zbătea încă. „El Coyote” lăsă braţul să-i atârne pe lângă corp. Timp de câteva secunde se lăsă o tăcere ireală, apoi femeia slobozi un urlet ascuţit aruncându-se pe sol şi încercând să ia în braţe copilul murmurând vorbe fără noimă. O

baltă întunecată se întindea sub corpul plăpând. Înmărmurită, mama continua să stea aplecată asupra lui ca şi cum ar fi putut să-l readucă la viaţă. Muţi de teroare, ceilalţi doi copii priveau scena, neîndrăznind să se mişte...

„El Coyote" o apucă pe femeie de coada împletită şi o forţă să se ridice. Faţa brăzdată de riduri era încă scofâlcită, lacrimile îi curgeau pe obraji şi tremura ca varga.

— Mai ai doi copii, zise „El Coyote" păstrând aceeaşi voce calmă. Dacă vrei să-i păstrezi, trebuie să-mi spui adevărul.

Nevasta lui Manuelo Chalio tăcu un timp până să poată articula un cuvânt. Era în stare de şoc. Zăcând pe jos, copilul golit de sânge nu mai mişca. Femeia murmură cu glas tern:

— E în oraş, la târfe, cum face de fiecare dată când are bani.

— Cine i-a dat bani?

— Nu ştiu. Aseară am scotocit prin buzunare fiindcă s-a întors acasă beat criţă. Avea un sul de hârtii de o sută de pesos. Am păstrat şi eu cinci pentru copii. Dimineaţă şi-a luat haine curate şi a plecat în oraş.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu. Se duce des într-un bar din Revolucion, vizavi de Jai-Alai. Nu ştiu cum se numeşte.

Ea vorbea ca hipnotizată, uitându-se fix la copilul mort. „El Coyote" puse în teacă pumnalul, apoi se scotoci în buzunar, scoase câteva bancnote şi le puse pe masă.

— *Por el panteon*[99]*,* zise el înainte să iasă.

*

* *

— Îl ştiu pe unul dintre ei, şopti Exaltacion Garcia. Este Emiliano, face parte din echipa lui „El Coyote".

Malko se uită cu băgare de seamă. Doi bărbaţi se sprijineau de zidul din faţă şi discutau. Nu aveau nimic suspect. Se uită primprejur, dar nu văzu nici o maşină. În timp ce el îi observa, cei doi pândaci făcură câţiva paşi şi dispărură din raza lui vizuală.

— Trebuie s-o ştergem, zise Malko, nu mai avem nici o secundă de pierdut. Sunt numai doi.

Scoase încărcătorul pistolului-mitralieră şi îl examină: era pe jumătate plin. Cu pistolul automat de nouă milimetri care servise la asasinarea lui Colosio şi care mai avea încă şapte cartuşe încărcător, era suficient să-i neutralizeze pe *pistoleros.* Întrucât exista ieşirea din spatele casei, îi vor lua prin surprindere.

[99] Pentru înmormântare (n.a.).

Bineînţeles că focurile de armă puteau să atragă atenţia, dar nu aveau de ales. Supravegherea, chiar dacă era o simplă rutină, reprezenta totuşi un pericol, în orice caz, Malko şi Exaltacion nu mai puteau rămâne acolo. Îşi dădu seama că de acum încolo, viitorul lor se limita doar la oră ce va urma…

Exaltacion se îmbrăcă în viteză, luă arma MP 5, iar Malko pistolul şi geanta neagră a lui Armando Guzman, apoi coborâră.

*

* *

Fetele stăteau în picioare între rândurile de bănci, palide în lumina slabă a spoturilor. Un barman cu bonetă albă dată pe spate şi cu figura obosită avea grijă de cele câteva pahare ale clienţilor care contemplau fetele. Aici, pentru cincizeci de pesos, căpătai un pahar de tequila şi o fată. Erau metise indiene, abrutizate, îmbrăcate în haine strânse pe ele ca să le scoată în evidenţă formele. Se hrăneau doar cu fasole şi *guacamole.* În centrul oraşului Tijuana se găseau zeci de baruri ca acesta. Sosirea lui „El Coyote” semănă panică. Un om atât de important ca el nu călca niciodată în asemenea bombe. Barmanul îşi scoase boneta şi se înclină. „El Coyote” nu-şi pierdea timpul cu plecăciuni.

— Caut un individ, zise el, îl cheamă Manuelo Chalio. Are un mic atelier în mahalaua Santa Ines. Este clientul barului. Trebuie să fie cu una din fetele tale.

— *Espera un momentito!* zise barmanul mort de spaimă.

Se duse în mijlocul târfelor şi începu să le chestioneze, apoi se întoarse la „El Coyote”.

— Este un tip cu Rosita. Pare să fie cel pe care îl căutaţi, *senor*.

— Unde?

Barmanul arătă spre tavan.

— Sus, într-o cameră.

— Du-mă la el!

Urcară o scară îngustă şi murdară. Afară, se auzeau instrumentele din aramă ale muzicanţilor care cântau pentru clienţii din restaurantul Jai-Alai de pe Avenida Revolution. „El Coyote” se gândi că muzica e bine venită…

Barmanul ciocăni la o uşă şi, cum nu se auzea nici o mişcare, o lovi cu piciorul.

Pe un pat îngust, stătea întins un bărbat, iar o fată îngenuncheată lângă el îi aplica o felaţie fără prea mare

entuziasm. Fata se ridică, iar bărbatul păli când îl zări pe „El Coyote” apropiindu-se de el.

— Te cheamă Manuelo Chalio şi ai un atelier mecanic pe Calle Lopez Vellarde?

— Da, da, bâigui acesta, iar erecţia se înmuie ca prin farmec.

— Şterge-o! îi zise „El Coyote” fetei.

După ce îşi adună rochia de pe jos, fata plecă. Ucigaşul scoase pumnalul din teacă. Nici aici nu voia să-şi piardă timpul. Dintr-un salt, fu lângă pat şi puse lama pe sexul cocârjat.

— Ai văzut pe cineva intrând în casa lui Francisco-Xavier?

Mecanicul se uita fix la el, din cale afară de binevoitor.

— *Claro que si! Una senora, amiga de Usted.* Chiar am şi ajutat-o.

— Cum ai ajutat-o?

— Am deconectat sistemul de alarmă care leagă casa de *Procuradoria.* Dar nu am spus nimic nimănui! Nimănui, *senor.* E vreo problemă?

Era atât de binevoitor, încât îl dezarmă pe „El Coyote”.

— Nu e nici o problemă, spuse el. Când a venit?

— Ieri după-masă.

— Era cu vreun american?

— Nu, n-am văzut pe nimeni cu ea. Am crezut că am procedat bine.

— Ai procedat foarte bine, îl asigură „El Coyote”.

Evident, mecanicul spunea adevărul. Dar unde era americanul? Dacă a fugit în Statele Unite, atunci „El Coyote” ar face bine să se ducă şi el. Ramon nu l-ar ierta pentru nimic în lume.

— *Muy bien,* spuse el. Du-te şi distrează-te!

Părăsi camera şi coborî în goană scările. Îşi aminti deodată că nu le lăsase telefonul celor doi care supravegheau casa. Proasta dispoziţie îi reveni dintr-o dată.

*

* *

Emiliano Ortiz scuipă simţind gâtul uscat. Chiar şi la umbră erau treizeci şi cinci de grade. Îi aruncă o privire amicului său, Laurel Tabares.

— Nu ţi-e sete?

— Ba da.

— Ştiu o băcănie un pic mai sus. Dacă ne-am duce să bem ceva?

El îi arătă strada.

— Cu *El Jefe* cum rămâne?

— Bem repede. Dacă vrei rămâi tu, eu mă duc.

— Mergem amândoi, făcu Tabares care era şi el mort de sete. Tot nu e nimeni în baraca asta.

Se îndreptară spre băcănie, dar se uitau des în urmă.

*

* *

— Nu mai e nimeni! strigă Malko.

Ajunseră la grilajul ce împrejmuia terenul viran care dădea spre Calle Lopez Vellarde. Malko îl dădu la o parte şi se strecură pe trotuar. Când întoarse capul, îi zări pe cei doi pistolari din spate. Exaltacion veni lângă el. Fără să se sfătuiască, traversară strada dintr-un salt, afundându-se imediat pe o alee transversală. Îşi reluară mersul normal ca să nu atragă atenţia. Exaltacion îl dirijă spre un labirint de străduţe pustii, apăsate de caniculă. După un sfert de oră, traversau Avenida La Paz.

— Acum unde ne ducem? o întrebă Malko.

— La *Colonia residential* Loma, răspunse tânăra. Acolo sunt multe clădiri în construcţie unde ne putem ascunde. Doar cu condiţia să ajungă până acolo.

*

* *

Silverado ţâşni din curbă şi merse câţiva metri pe Calle Lopez Vellarde, apoi se opri în faţa casei roz. „El Coyote” sări jos chinuit de teamă şi se răsti la Emiliano.

— Chiar nu ai văzut pe nimeni?

— Nu, răspunse pistolarul.

— Nu te-ai mişcat deloc de acolo?

Privirea alunecă spre cele trei sticle de *Tecate* aliniate lângă zid în spatele celor doi bărbaţi.

Emiliano înghiţi în sec.

— Ne-am dus până la băcănia de colo să cumpărăm bere. *Hace mucho calor...* Dar ne-am întors repede.

Laurel Tabares îi sări în ajutor prietenului său:

— Nu e nimeni în casă, *jefe.*

— Haideţi! Se mulţumi „El Coyote” să spună.

Trecu printre gratiile rare care protejau terenul de care era înconjurat atelierul şi ajunse la uşa din dos. Îi dădu un brânci şi aceasta se deschise. Cei doi pistolari se albiră la faţă. Şeful lor urca deja scara. Descoperiră în acelaşi timp sticlele goale şi

resturile de mâncare rămase de la Exaltacion şi Malko.

„El Coyote” se întoarse fără o vorbă spre Emiliano Ortiz şi Laurel Tabares. Privirea îi clocotea de furie. Smulse din teacă Coltul 45 nichelat şi îi trase un glonţ în cap lui Ortiz care se prăbuşi ca un bolovan. Nici Laurel Tabares nu-i supravieţui decât câteva clipe. Cum încercase să fugă, un glonţ îl atinse mai întâi în spate, apoi altul în cap şi se prăvăli la baza scării.

„El Coyote” ieşi din casa roz, copleşit de o furie fără margini. Din cauza celor doi imbecili va fi nevoit să suporte o criză înfiorătoare din partea lui Ramon Arrellano. Dar măcar avea firava consolare că laţul se strângea încet, încet în jurul fugarilor, iar data viitoare nu îi vor mai scăpa.

*

* *

Exaltacion Garcia mergea cu paşi mari, iar Malko o urma la mică distanţă. De când intraseră în *Colonia residential* Loma, nu zăriseră nici un vehicul. Majoritatea localnicilor erau la lucru şi numai câţiva copii se jucau cu mingea. Mergeau de vreo patruzeci şi cinci de minute, iar Malko nu întâlnise măcar o singură cabină telefonică… Deodată, tânăra exclamă:

— *Mira!*

Chiar înaintea lor, pe stânga, se afla o casă în construcţie, cu zidurile înălţate până la primul etaj, cu locurile pentru ferestre căscate ca nişte hule. Şantierul părea pustiu, căci nimeni nu se zărea pe acolo. Casa era înconjurată de un drum cu pământ bătătorit ce cobora spre o grădină puţin mai jos. Merseră pe el până când ajunseră pe un teren plin cu stive de cărămizi şi cu alte materiale de construcţii. Singura parte din casă ce părea terminată era un garaj din ciment fără uşă. Se refugiară numaidecât acolo şi se aşezară direct pe ciment ca să-şi tragă sufletul. Aflaţi la adăpost de soarele arzător, rămaseră tăcuţi câtăva vreme. Malko vedea totul în negru. Situaţia lor se înrăutăţea cu fiecare oră ce trecea. Fără vreun mijloc de transport, nu puteau să ducă la capăt operaţiunea lor de salvare, nici să urmărească acel camion plin cu cocaină.

Exaltacion Garcia termină o sticlă de *Tecate* şi se întoarse spre Malko:

— Avem nevoie de o maşină, zise ea, altminteri nu vom reuşi niciodată.

— Depinde, răspunse Malko. Dacă aşteptăm aici până când se întunecă, va fi posibil să găsim o cabină telefonică fără să riscăm

prea mult. Cred că ar fi mai bine să renunţăm la planul tău. Elicopterul ar putea să vină să ne ia în mai puţin de două ore.

Ea se uită la el ca turbată.

— Vrei să spui că vom fugi ca şobolanii pe sub ziduri, în timp ce ticălosul ăla împuţit de „El Coyote” va trage un chiolhan zdravăn ascultându-i pe muzicanţii lui?

— Ce vrei să zici cu asta?

— Manuelo ia masa în fiecare luni la Carnitas Uruapan, un restaurant unde cântă o orchestră de mariachis, pe Avenida Jose Galleros. În mintea lui Malko se aprinse un beculeţ. Pur şi simplu, fără să se gândească, îi zise lui Exaltacion:

— Am găsit soluţia!

— Care soluţie? îl întrebă fata vizibil nedumerită.

— Deşi ne asumăm unele riscuri, vom trece la contraatac, răspunse Malko. E bine păzit când se duce acolo?

— Doar de vreo trei-patru pistolari cu care merge de obicei. Adesea ei rămân afară.

— Eşti sigură că e acolo şi astăzi?

Exaltacion îi aruncă o privire mirată.

— De ce nu s-ar duce? Doar trebuie să mănânce. Are destui oameni care să ne hăituiască. Numai lunea vin muzicanţii să cânte acolo. Dar ce te interesează unde mănâncă?

— Avem nevoie de o maşină, nu-i aşa?

— Da. Ei şi?

— Silverado e numai bună. Trebuie să fie parcată afară cât timp mănâncă, nu?

Figura fetei se lumină.

— *Certo!* O s-o furăm! E suficient să ajungem acolo şi să-i lichidăm pe pistolari. Nu cred că sunt mai mulţi de trei. Nu are încredere în prea multă lume.

— Exact, aprobă Malko. Dar putem să facem şi altceva mai bun.

— Ce anume?

— Nu ghiceşti?

— *Matarlo?*[100]

Era atâta mirare în vocea ei, încât Malko se grăbi să adauge:

— Când m-am întâlnit cu Eduardo Bosque la Washington, mi-a spus că, dacă îi voi aduce capul lui „El Coyote”, îmi va fi recunoscător toată viaţa. El i-a masacrat întreaga familie. Cred că e suficient doar să-l omor.

[100] Să-l omoram? (n.a.).

— Ştii cât de riscant este, zise Exaltacion; stă tot timpul la pândă, iar pistolarii lui la fel. Dacă nu ne iese…

Malko îi zâmbi seducător.

— Tu nu ai vrut să luăm elicopterul.

Exaltacion rămase câteva secunde pe gânduri, apoi izbucni într-un râs fatalist şi feroce.

— *Tu es loco, totalmente loco!* Poate că ne va omorî! Dar, cum ai spus, *morir es facil!*

Capitolul XIX

Trompetele plângăcioase ale muzicanţilor din orchestra „Mexico Lindo” cântau nişte variaţiuni pe tema *Guadalajara,* melodia clasică a genului. Ele acopereau zumzetul din restaurantul *Carnitas Uruapan.* În fiecare luni, cele mai bune orchestre din oraş cântau pe rând aici, atrăgându-i deopotrivă pe amatorii de muzică şi pe aceia de fripturi suculente. Localul era arhiplin, iar pe Avenida Jose Galleros oamenii stăteau la coadă în faţa intrării.

În jurul mesei lui „El Coyote”, dispuşi în semicerc, trei trompetişti suflau în instrumentele lor gata să-şi spargă pieptul. Singur la masă, „El Coyote” ţinea ochii închişi de plăcere. Erau singurele momente în care se destindea complet. Deşi ascultase melodia de o sută de ori, tot îi făcea plăcere s-o audă. Avea senzaţia că orchestra adunată în jurul lui, stând cu spatele la televizorul cu sonorul dat la minim, cânta doar pentru el. Muzicanţii îi cântau la ureche, deoarece îi acoperea cu bancnote de o sută de pesos în fiecare luni.

Când trompetele se opriră din cântat, el deschise ochii ameţit. Toate grijile zburaseră departe cât timp ascultase *Guadalajara.* Le zâmbi celor trei muzicanţi. Un zâmbet care îi împietri numaidecât pe buze. Mai întâi crezu că e victima unei halucinaţii. Între cei trei artişti se ivi încă un bărbat.

Eră *gringo* al cărui cap trebuia să i-l ducă lui Ramon Arrellano! Din instinct, schiţă gestul că vrea să se ridice şi duse mâna spre Coltul automat de la centură. Ca într-un coşmar, văzu în mâna americanului o armă care se îndrepta spre el şi într-o clipă ştiu că avea să moară. Nu îi era teamă, ci se simţea mai degrabă descumpănit. Primul glonţ îl lovi chiar deasupra centurii late. Celelalte două îi pătrunseră în aortă. Brusc se sufocă, se simţi foarte greoi şi nu mai auzi muzica.

*

* *

Când intră în restaurantul *Carnitas Uruapan,* după ce aşteptaseră lăsarea întunericului în ascunzătoarea lor şi după ce mersese pe jos până aici, Malko spera din tot sufletul ca „El Coyote” să-l observe. Traversase salonul şi merse de-a lungul

barului fără să se ferească. Însă, absorbit de muzică, „El Coyote” nu mai vedea nimic în jurul lui. În plus, se simţea în siguranţă. Malko venise chiar în spatele muzicanţilor, dar nu-i atrase atenţia. În clipa în care se pregătea să tragă, avu totuşi o şovăială. Avea oroare să ucidă cu, sânge rece. Apoi revăzu în minte ticul lui Eduardo Bosque, mâinile care îi tremurau neîncetat, privirea fixă de atâtea orori câte văzuse. Pe urmă, restul fusese simplu. Poate că tradiţia asta morbidă a Mexicului ajunsese până la urmă să-l asimileze şi pe el.

Văzu trupul uriaşului care se prăbuşea peste masă şi se dădu un pas înapoi. Numai muzicanţii înţeleseră ce se întâmplase. Zumzetul din restaurant înăbuşise zgomotul detunăturilor. Cu arma în mână, Malko se îndreptă spre altă uşă ce dădea în parcarea laterală. Tocmai ajunsese la ea când, afară, începură împuşcăturile.

*

* *

Exaltacion Garcia aştepta în întuneric strângând cu o mână patul armei MP 5 şi cu cealaltă butelca. La câţiva metri de ea, cei doi îngeri păzitori ai lui „El Coyote” savurau pui fript cu *guacamole* aşezaţi în Silverado. Se uitau la televizorul sport pus pe bordul maşinii… Lunea erau programe bune de divertisment…

— Du-te şi adu-mi o bere, îi spuse şoferul prietenului său.

Alături de el, telefonul portabil era activat, în caz că va primi vreo veste. În Tijuana, prigoana americanului era în toi. Cel de-al doilea pistolar sări din vehicul şi se pomeni nas în nas cu Exaltacion. În acel moment se auziră din restaurant trei împuşcături înfundate. Dar nu avu timp să-şi facă griji. În clipa în care sărea din maşină, mai multe gloanţe îl atinseră şi căzu sub roţile maşinii. Şoferul se şi năpustise asupra pistolului-mitralieră. Când fu cât pe-aci să-l apuce, Exaltacion îi trase un glonţ sfărâmându-i ţeasta. Bărbatul se prăbuşi pe scaun. Tânăra se urcă în Silverado şi împinse corpul inert spre cealaltă portieră. Aruncă pe jos pumnalul pe care „El Coyote” nu şi-l luase cu el. Malko apăru din restaurant. Nimeni nu-l urmărea şi sări în Silverado.

— Cheia este în contact! strigă Exaltacion.

Lovindu-l cu picioarele, ea îl trânti la pământ pe bărbatul pe care tocmai îl omorâse. Malko porni motorul, dădu înapoi, după aceea o luă pe Avenida Jose Galleros, îndreptându-se spre est.

— *Lo has matado?*[101] îl întrebă Exaltacion.

— Da.

— Bravo!

Ea se aruncă de gâtul lui făcându-l să piardă controlul maşinii. Viră apoi pe Avenida La Paz, iar ea îl ghidă prin labirintul de străduţe până la ascunzătoarea lor. După zece minute, Silverado se afla în garaj. Se priviră şi observară pe figurile lor epuizarea datorată tensiunii nervoase. Brusc Malko se simţi pustiit.

Ultimele patruzeci şi opt de ore puseseră capac nervilor săi. Dar mai era o noapte în faţa lui, plus toată ziua de mâine. Asta în cazul în care totul va merge strună şi vor descoperi camionul. Abia seara vor putea acţiona. Mai ales că Silverado era extrem de uşor de reperat, iar a se deplasa cu el reprezenta un risc în plus.

Malko se întinse pe bancheta din spate ca să se odihnească puţin. Execuţia lui Manuel El Mazel, zis „El Coyote", îl cam zguduise. Cu toate acestea, însăşi Biserica recomanda uneori violenţa dreaptă asupra unor indivizi periculoşi. Iar „El Coyote" corespundea întru totul acestei categorii.

Deodată îşi dădu seama că Exaltacion era tot afară. Ieşi şi o văzu fumând o ţigară *Lucky Strike.* Se juca cu capacul brichetei Zippo gravată cu un scorpion şi contempla stelele.

— Nu vii să te odihneşti? o întrebă el.

Ea întoarse capul spre el.

— Vreau să-ţi cer ceva.

— Ce anume?

— Am nevoie de maşină aproximativ o oră. Vreau să recuperez banii. Îţi las ţie armele.

— Eşti nebună, zise Malko. Toată poliţia din Tijuana o caută în acest moment.

— *Lo se.* Dar trebuie să mă duc. Vin înapoi.

— Bine, acceptă Malko. Sper că nu faci o mare greşeală…

Ea era deja în picioare. După ce îl îmbrăţişă scurt, se duse să aducă MP 5 din Silverado şi o scoase din garaj. Malko, cu inima cât un purice, văzu dispărând farurile roşii.

Dacă Exaltacion ţinea atât de mult să-şi recupereze banii, însemna că nu credea prea mult în soluţia cu tunelul. Nu era semn bun. Se lungi în iarbă şi încercă să nu se mai gândească la nimic.

*

[101] L-ai omorât? (n.a.).

* *

Auzind zgomotul motorului, Malko sări în picioare, luă pistolul-mitralieră şi se ascunde în spatele unui gard viu. Era Silverado. Din cauza geamurilor fumurii, fu nevoit să aştepte până când Exaltacion deschise portiera ca să se asigure că e în regulă.

— *Todo esta bien!* zise ea.

I se păruse că avea ceva ciudat în voce. Liniştită, ea duse maşina în garaj şi îl chemă.

— Trebuie să ne odihnim.

Malko veni, iar ea încuie portierele. După câteva minute, ea dormea lungită pe bancheta din faţă. Lui Malko nu-i venea somnul. Mâine va fi ziua hotărâtoare. Din două una: ori planul nebunesc al fetei funcţiona, ori vor fi nevoiţi să se joace din nou de-a şoarecele şi pisica cu oamenii lui Ramon Arrellano.

*

* *

Malko fusese trezit de lumina zilei. Exaltacion mai dormea încă, ghemuită pe bancheta din faţă. El profită de acest lucru ca să verifice armele. În încărcătorul pistolului Browning rămăseseră patru cartuşe, iar în MP 5, vreo şase, şapte. Nu prea aveau cu ce să facă faţă unui eventual asediu.

Sări din maşină şi o înconjură. Într-adevăr, era un monstru, înaltă pe roţile cu pneuri groase şi mari, impresionantă cu geamurile fumurii şi caroseria neagră. Exaltacion coborî şi ea, privind soarele care se ridicase pe cer.

— Hai să mergem pe malul celălalt al canalului, zise. Ea. Trebuie să trecem pe podul Lazaro Cardenas care e punctul cel mai periculos.

Traficul era intens. Ca printr-o minune, nu întâlniră nici o maşină de poliţie. După douăzeci de minute, ajunseră într-o zona industrializată, plină cu depozite şi camioane, la sud de aeroport. Exaltacion îi arătă o parcare în centrul comercial Price Club, chiar în faţa clădirilor unui post de tranzit. De-a lungul depozitelor era aliniat un şir de vreo douăzeci de camioane.

— Să oprim acolo, zise ea.

Era destul de multă lume şi Malko reuşi să ascundă Silverado între două furgonete.

— Aşteaptă-mă, spuse Exaltacion în timp ce se îndrepta spre magazin.

Reveni cu un pachet pe care i-l întinse lui Malko. Înăuntru era o pălărie din fetru deschisă la culoare cu boruri mari.

— Cu asta pe cap, nu mai semeni cu un american, îi spuse ea. Ar trebui să te duci să stai pe partea cealaltă a drumului. Camionul se găseşte acolo. Este o semiremorcă Kenwood cu cabina galbenă înmatriculată la San Felipe. Iată şi numărul. Fii atent!

Ea îi întinse bucata de hârtie. Malko îşi puse pălăria şi se îndreptă spre parcare. Nu se deosebea cu nimic de oamenii cu care se întâlnea. Ajunse pe trotuar, se opri înaintea unui bistrou mai dosnic, apoi merse pe jos trăgând cu coada ochiului în curtea postului de tranzit. Reperă imediat, mai în fund, un camion mare cu cabină galbenă pe care îl descărcau. Trei bărbaţi stăteau de vorbă lângă el.

Se îndepărtă, dar reveni după câteva minute. Nu putea să verifice numărul dacă nu intra în curte, dar risca să fie observat. Se duse din nou la Silverado.

— Este într-adevăr un camion galben, dar nu am putut să-i văd numărul…

— Mai aşteptăm, zise Exaltacion.

— Mă duc să dau un telefon. Sunt multe cabine, o anunţă Malko.

— *Bueno,* dar nu întârzia mult.

Intră într-o cabină în plin soare. La Washington era ora unsprezece. Până obţinu legătura, era lac de sudoare. În fine, auzi vocea secretarei care repeta numărul la care sunase. Era mania celor de la CIA.

— Aş dori să vorbesc cu Roy Bean. Sunt Malko Linge. Nu era cazul să facă pe şmecherul. Traficanţii de droguri doar nu ascultau şi CIA…

— Îmi pare rău, domnul Bean este într-o şedinţă, răspunse secretara. Puteţi să sunaţi peste o oră?

— Nu, zise Malko autoritar, încât o făcu să tresară. Sun de pe altă planetă. Duceţi-vă şi spuneţi-i cine e la telefon şi sunt sigur că va părăsi şedinţa…

— Bine, aşteptaţi, voi încerca, admise fără entuziasm secretara.

Malko aşteptă. Brusc, pulsul se acceleră. Un convoi mic de maşini tocmai intra în parcarea din centrul comercial. Era format din două 4x4 cu geamuri fumurii urmate de două vehicule pline cu bărbaţi cu nişte mutre bune de spânzurat. Vocea lui Roy Bean îi izbucni în urechi.

— Malko! Mai sunteţi acolo? Credeam că aţi murit!

— Sunt încă aici, zise Malko, dar e un miracol.

— Iisuse Cristoase, ce s-a întâmplat? Băieţii mei aşteaptă în elicopter. Când vreţi să-l trimit?

— Mai aşteptaţi un pic. Poate că nu va fi nevoie.

— Ce?

Malko nu răspunse imediat. Supraveghea convoiul care se oprea. Vreo doisprezece oameni înarmaţi coborâră din maşini înconjurând un bărbat îmbrăcat în haine bisericeşti.

— Ce bine că sunteţi pregătiţi, zise Malko, dar am găsit altă soluţie ca să trec graniţa. Mai originală.

Roy Bean aproape că se sufocă.

— Mai originală! *You're pulling my leg.* Sunteţi în pericol de moarte şi faceţi fasoane!

— Nu chiar, îl corectă Malko, dar trebuie să-mi ţin promisiunile. Mi-ar lua prea mult timp să vă explic. Dar elicopterul să mai aştepte! Vă sun din nou. Închise şi se duse la Exaltacion. Convoiul era tot acolo, iar pasagerii în centrul comercial.

— Ai văzut? o întrebă el.

Ea îi zâmbi.

— Sigur, e noul cardinal din Tijuana. E foarte atent, dar nu trebuie să se teamă de nimic. A acceptat deja să-l primească pe Benjamin… Îşi vede interesul… Ai vorbit prea mult…

— Elicopterul e gata să vină să ne ia, o anunţă el. Eşti sigură că nu te răzgândeşti?

— Foarte sigură, zise Exaltacion.

— Eu nu cred în povestea cu tunelul, oftă Malko.

Ea nu-i răspunse.

Din cauza aerului condiţionat, în Silverado nu era prea cald. Exaltacion se duse să cumpere un ziar. Făcură cu schimbul ca să supravegheze ieşirea camioanelor.

— *Vamos!* zise deodată mexicana.

Cabina galbenă a semiremorcii tocmai se ivea în pragul depozitului din postul de tranzit.

*

* *

Camionul galben rula de-a lungul terenului de sport din *Mesa de Otay,* urcând spre întretăierea drumurilor din Tecate cu aceea care străbătea graniţa până la aeroport. Lăsase mai multe vehicule între el şi camion. Numărul corespundea perfect cu cel dat de Exaltacion.

— Dacă merge drept înainte, e terminat, mormăi ea printre dinţi.

Nespălată de aproape o zi întreagă, trasă la faţă, nemachiată, nu era chiar atrăgătoare. Numai sânii cu sfârcurile ascuţite, care se vedeau prin ţesătură, mai păstrau ceva din aerul ei apetisant de cocotă tropicală.

La intersecţie, şoferul camionului făcu semn că virează la stânga. Exaltacion slobozi un strigăt de triumf.

Drumul cotea, mergând de-a lungul zidului de frontiera. Apăru o clădire roşie cu o platformă înţesată de camioane. În spate, se afla un hangar cu acoperiş albastru, prelungit de un zid alb. Camionul semnaliză din nou şi se opri exact în faţa porţii. În clipa în care Malko trecu înainte, aceasta se întredeschise lăsând vederii o curte înconjurată de depozite şi câteva vehicule.

— Aici este! strigă Exaltacion.

Depozitul nu avea nici o inscripţie. În dreapta uşii se înălţa un soi de foişor cu acoperiş albastru de unde erau supravegheate intrările. Fata îi zise lui Malko:

— Să ne întoarcem, nu trebuie să trecem prin faţa aeroportului, e prea periculos.

Malko o ascultă şi se înapoiată. Poarta se închise.

— Vom da lovitura diseară, acum mişună prea multă lume, zise tânăra.

— Cum vom găsi intrarea în tunel, dacă există într-adevăr?

Zâmbetul mexicanei ar fi împietrit şi un şarpe.

— Găsim noi pe cineva care să ne dea informaţii…

Lui Malko nu-i prea convenea să traverseze iarăşi oraşul în Silverado, dar recunoscuse că fata avea dreptate. Armele pe care le aveau nu le permiteau să se avânte într-o bătălie atât de bine pusă la punct. Încă o dată, norocul le surâdea. Nu întâlniseră nici o maşină a poliţiei până ajunseră la ascunzătoarea lor. De când dispăruse Silverado, căutările fraţilor Arrellano se concentrau pe lângă frontieră şi pe drumurile care plecau din Tijuana.

Soarele începea să ardă. După ce puseră maşina în garaj, căutară un loc umbros. Ziua avea să fie lungă. Malko se ruga din răsputeri ca să fie cu adevărat ultima petrecută în Tijuana.

*

* *

Malko privea stelele aprinzându-se una câte una pe cer. În sfârşit, se făcuse noapte! Ziua fusese interminabilă, caniculară,

obositoare. Datorită aparatului de radio din Silverado, mai ascultară câteva ştiri din lumea de afară, dar nimic în legătură cu ei. Moartea lui „El Coyote” nu schimbase nimic în dispozitivul care era pe urmele lor. Ba dimpotrivă.

— Să mergem, propuse Malko.

Se făcuse ora nouă. Se urcă la volan şi porni motorul. După cinci minute, rulau pe bulevardul Jose Galleros. Ideea lui Malko era să o ia pe Lazaro Cardenas, apoi să se îndrepte spre nord, înconjurând Tijuana pe la est. La intersecţia cu Lazaro Cardenas, stopul era pe roşu.

— Treci aşa, îl îndemnă Exaltacion.

Malko viră la dreapta. Nu se angajase bine pe Lazaro Cardenas, că urletul unei sirene a poliţiei îi ridică pulsul la o sută cincizeci. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări în spatele lui o maşină a patrulei cu girofarul aprins care îl urmărea. Vru să accelereze, dar în faţa lui se afla o furgonetă care îl stingherea. Maşina de poliţie îl depăşi cu sirena urlând şi se opri transversal în mijlocul drumului la cincizeci de metri mai încolo. Doi poliţişti ţâşniră din ea cu armele în mâini. În fine, Malko depăşi furgonetă. Maşina de poliţie nu-i lăsa loc să treacă, însă Silverado cântărea mai bine de două tone. Cu pneurile lui imense şi cu bara de protecţie de camion, era un adevărat monstru. Malko văzu un poliţist pregătit să tragă în ei ţinând arma cu ambele mâini. Exaltacion, care stătea lângă el, urla. De emoţie, de ură, de teamă, nu va afla niciodată.

O flacără portocalie ţâşni din revolverul poliţistului, iar Malko băgă din instinct capul între umeri. Parbrizul se crăpă în mii de steluţe chiar în dreptul pieptului şi atunci îşi dădu seama că era blindat. După aceea, bara de protecţie a vehiculului lovi maşina de poliţie în spate, proiectând-o într-o parte. Malko de abia simţi şocul. Exaltacion slobozi un strigăt sălbatic. Drumul dinaintea lor era liber. Malko zări în oglinda retrovizoare maşina de poliţie care începu să ardă.

Strivi pedala de acceleraţie. Pe o distanţă de mai mulţi kilometri, rulară cu viteză pe bulevardele pustii, aşteptându-se în fiecare clipă să apară altă maşină de poliţie. Dar nu se întâmplă nimic. Pe urmă drumul cotea la stânga. Se găseau la câteva sute de metri de frontieră.

— Am ajuns, spuse Exaltacion.

Merseră pe un drum drept, paralel cu zidul de frontieră, iar farurile luminară o clădire roşie în faţa căreia erau staţionate mai

multe camioane, apoi apăru depozitul albastru de unde, după spusele fetei, pleca tunelul spre Statele Unite. Mai rămânea cam o sută de metri.

Bineînţeles că poarta era încuiată. Fără ezitare, Malko făcu o curbă amplă pe drumul larg şi pustiu, apoi ţinu mereu pe dreapta, îndreptându-se spre poartă ferecată cu lacăt.

— Ţine-te bine, îi zise el lui Exaltacion.

Cu optzeci la oră, asedie poarta cu Silverado.

*

* *

Cei doi batanţi se deschiseră într-o fracţiune de secundă din cauza şocului. Silverado mai parcurse încă vreo zece metri prin curtea pustie şi întunecoasă. Malko opri în clipa în care lumina se aprinse în foişorul de lângă intrare. Exaltacion sărise deja din maşină. Alergând până la poartă, ea împinse cât putu batanţii. Un paznic buimăcit, cu pieptul gol, clipind din ochi şi duhnind a tequila apăru în faţa ei. Ea îi înfundă ţeava pistolului-mitralieră în stomacul scobit şi urlă:

— Du-mă la tunel! *Ahorita.*

— Care... Care tunel? bâigui bărbatul.

Fără să ezite, Exaltacion îndreptă ţeava armei spre sol şi apăsă pe trăgaci. Individul slobozi un ţipăt de groază şi căzu. Glonţul îi străpunse piciorul. Exaltacion îi apăsă ţeava în gât.

— *Mă duci la tunel, hombre.* Data viitoare să ştii că-ţi zbor creierii...

Jesus Menez, un umil angajat al Cartelului din Tijuana, nu era un erou. Ajutat de fată, se ridică şi şchiopăta clătinând din cap în semn de bunăvoinţă. Femeia îl sprijini până ajunseră la hangarul din dreapta. Malko deschise uşa, iar paznicul aprinse lumina. Peste tot erau stive de lăzi. El îi conduse într-un birouaş cu pereţii din sticlă şi le arătă un covor vechi, ros până la urzeală, care acoperea suprafaţa încăperii.

— *Esta aqui.*

Înţelegându-se din priviri, ei mutaseră mobila. Trapa avea cam un metru pătrat. Când o ridicară, se aprinse o lumină secretă. O scară din metal cobora ca într-un puţ. Exaltacion îl împinse pe paznic. Nu mai aveau nevoie de el... Le luă ceva timp până ajunseră jos. Puţul măsura cel puţin zece metri...

Apoi tunelul mergea pe orizontală, spre nord, luminat de lămpi protejate de gratii. Solul era acoperit cu împletituri din sârmă, iar tavanul proptit ca o galerie de mină.. Făcuseră o treabă bună.

Fără un cuvânt, parcurseră un kilometru într-o linişte absolută. Fără îndoială că ajunseseră acum în Statele Unite. Lui Malko nu-i venea să creadă ochilor şi nici nu mai simţea greutatea dosarului voluminos al lui Armando Guzman. La capătul tunelului, ajunseră în faţa unei uşi încuiate cu cheia. Ultimele gloanţe din MP 5 le folosiră ca să sfărâme încuietoarea. Lumina dezvălui o încăpere vastă dreptunghiulară. Într-un colţ erau înghesuiţi mai mulţi săculeţi din plastic transparent: cocaina. Erau mai mult de două tone. Vizavi descoperiră nişte pachete dreptunghiulare învelite în hârtie maronie, asemănătoare topurilor de coli de scris. Exaltacion luă unul şi îl desfăcu. Ţipătul ei îl făcu pe Malko să tresară.

— *Mira!*

Ea se întoarse spre el fluturând pachetul desfăcut, înăuntru erau cinci teancuri cu bancnote a câte o sută de dolari. La prima vedere, fiecare teanc părea să conţină câte o sută de bancnote. Malko numără pachetele şi făcu rapid un calcul: se aflau acolo aproximativ optsprezece milioane de dolari... Nu văzuse în viaţa lui atâta bănet. Iar acesta reprezenta doar câştigul săptămânal din cocaina vândută în California!

Încercă altă uşă care nici măcar nu era blindată. De data asta se folosiră de gloanţele din pistol. La sfârşit deschise uşa lovind-o cu piciorul. În spatele ei se afla o scară din ciment care ajungea la o trapă. Se opintiră puţin ca s-o dea la o parte. Până la urmă reuşiră şi ajunseră într-un birou asemănător cu acela din partea cealaltă. Trapa se deschise într-o încăpere cu pereţii din sticlă care dădea într-un depozit. În curte, staţionau mai multe vehicule.

Exaltacion ieşi, apoi reveni radioasă.

— Am găsit un furgon cu cheia în contact, zise ea. Ajută-mă.

Toate pachetele învelite în hârtie maro fuseseră aranjate în furgon într-o jumătate de oră. Acest depozit nu era păzit în timpul nopţii. Malko vru să folosească telefonul, însă Exaltacion îl opri cu o voce seacă:

— Încă nu.

Ieşiră din depozit. În depărtare se zăreau luminile de pe micul aeroport Brown Field. Îi despărţea de el un câmp de doi kilometri. Exaltacion viră la stânga pe un drum neasfaltat. Puţin mai departe, farurile luminară un panou pe care scria Kems Road. Într-adevăr, se aflau în Statele Unite. Drumul se intersecta cu altul asfaltat care se îndrepta spre nord. Era Media Road. Farurile

luminară depozite asemănătoare cu acela pe care abia îl părăsiseră. Vehiculele de tranzit mişunau în zona de frontieră. După doi kilometri, ajunseră pe o şosea care mărginea aeroportul Brown Field. Era Otay Mesa Road, adică autostrada 905. La o intersecţie, o furgonetă albă zăcea într-un service închis. Într-o parte, era scris cu litere mari şi negre: BORDER PATROL.

Exaltacion izbucni în râs. După zece minute, ajunseră pe Interstate Freeway numărul 5, îndreptându-se spre nord, către San Diego. Puţin mai încolo, Exaltacion ieşi de pe autostradă pe varianta ce indica South San Diego. Opri pe platforma unui service, lângă un şir de cabine telefonice.

— Acum poţi să dai telefon. Doar dacă nu…

— Doar dacă nu, ce?

Ea îi zâmbi lui Malko.

— Doar dacă nu vii cu mine. În cazul ăsta, ai dreptul la jumătate din bani. Dar te avertizez, nu e uşor să trăieşti lângă mine…

— Îţi mulţumesc, dar eu vieţuiesc în altă parte.

— *Muy bien!* zise ea filosofând. Nu regret că te-am cunoscut. Un bărbat care refuză atâta bănet… Cred că vii de pe altă planetă. Vreau să-ţi fac un cadou.

Sări din furgonetă şi deschise uşa din spate. Scoase un sac pe care i-l întinse lui Malko.

— Ce-i aici?

— Capul lui Ramon Arrellano, spuse ea cu calm. Ştiam că lunea se duce la Angelica, noua lui amantă. Am aşteptat să iasă, era singur… Aveam pumnalul lui „El Coyote”. În viaţa mea n-am fost mai fericită ca atunci când am văzut teroarea în ochii lui.

Ea surâse liniştită.

— Eu păstrez pumnalul ca amintire. Ia tu capul. Valorează un milion de dolari. Nu mai am nevoie nici de banii ăştia, la şi asta. Nu m-am despărţit niciodată de ea. *Recuerdo*[102].

Ea îi întinse bricheta Zippo cu scorpionul bătut în peruzele şi îl îmbrăţişă. Era un soi de abrazo tandru şi senzual. Apoi se îndepărtă.

— *Ahorita, adios.*

— Unde te duci? o întrebă Malko sufocându-se.

Ea izbucni în râs.

— Acolo unde nimeni nu mă va găsi. De astăzi încep să

[102] Amintire (n.t.).

trăiesc.

Se urcă în furgonetă şi porni imediat. Malko urmări cu privirea farurile mari şi dreptunghiulare, apoi îşi plecă privirile spre servieta lui Armando Guzman. Evenimentele din ultimele zile i se învălmăşeau în cap. Scăpase şi de data asta de la moarte, ucisese cu sânge rece un om, refuzase o avere şi ducea cu el ceva ce va zgudui din temelii sistemul politic mexican.

Se simţea ca un matador care trebuia să aplice lovitura de graţie unui taur feroce.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....19

Capitolul III.....34

Capitolul IV.....44

Capitolul V.....55

Capitolul VI.....67

Capitolul VII.....78

Capitolul VIII.....87

Capitolul IX.....97

Capitolul X.....105

Capitolul XI.....114

Capitolul XII.....121

Capitolul XIII.....131

Capitolul XIV.....138

Capitolul XV.....147

Capitolul XVI.....157

Capitolul XVII.....165

Capitolul XVIII.....172

Capitolul XIX.....182

Cuprins.....194

Malko traversa canalul. Rămăseseră doar câteva sute de metri până să ajungă cu mașina la postul de frontieră care semăna cu gheretele la care se plăteau taxele pentru autostrăzi, cu cele cincisprezece piste gigantice. Iar pietonii treceau pe deasupra... Oamenii care îl urmăreau nu vor ezita să declanșeze încărcătura explozivă și să provoace un măcel...

Judecând după numărul celor ce voiau să treacă, lui Malko îi mai rămăseseră de trăit cinci minute sau, cel mult, un sfert de oră.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut

PREȚ **6 000**

ISBN 973-9138-29-2